

Poșta redacției

Colaboratorii cari trimet material pentru revistă Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânsii, sunt rugați să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Când va crede de cuviință că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

COSTACHE DOBRIN. — Nu există. Cu titlu asemănător aveți „Revista Tinerimii”, dar cu conținutul amintit este numai „Amicul Tinerimii”.

IORGANTZ PIVOINE. — Cimentura neclară pentru noi. Mai repetați-o odată, dând și răspunsul cuvenit.

P. CRANGU. — Articolul e frumos însă credem că ar fi mai indicat pentru revista „Ecol”, al cărui caracter chiar tinde la genul textului Dv. Mai încercați, și dacă se poate, tratați un subiect de interes general.

CASANOVA. — Am primit jocurile. Sunt bune, mai trimiteți. Din lipsă de spațiu, n'am putut răspunde de data trecută. Scuzează.

SVILVIA I. POPESCU. — Singura condiție e să le copiați descriptibil, împreună cu răspunsurile respective, și să le trimiteți pe adresa Redacției, care primește totdeauna cu bucurie pe colaboratorii săi.

NEDU. — Solicităm o lucrare originală. Transcrierile nu le putem folosi decât numai punând numele autorului.

SILICA POPESCU. — Jocul este identic cu cel dela No. 13.

POPONDOC. — Poezia o vom aranja, însă jocurile sunt cam greoaie. Mai încercați, poate muza vă va ajuta mai mult în alte domenii. Evitați jocurile cari cer versuri.

O ȘI T. CAMPINA. — Ne bucurăm de colaborare, dar ne-am bucura și mai mult dacă v'am vedea participând și d-voastră la deslegările jocurilor trimise și de alți colaboratori. De preferință, publicăm jocuri trimise de colaboratori cari figurează și ca deslegători, cu alte cuvinte, cari fac dovadă de interes și față de jocurile aranjate de alți cetitori.

GAROAFĂ ROȘIE. — Dacă ar fi fost toate trei numerile orizontal și vertical, ar fi mers. Așa nu se poate spune că e vorba de „cuvinte încrucișate”.

IAIA, C.-LUNG. — Problema e interesantă, aproape că e prea interesantă pentru „Amicul Tinerimii”. Dar, intrăm prea mult în detaliile aritmetice. Știți bine că suntem postați la o bară de echilibru. Câți dintre Cetitori credeți c'ar putea-o deslega? Vă asigurăm că numai acei cari sunt acum pe băncile primilor ani de liceu, sau dintre cei mai sârguitori cari sunt în „banca 'ntâi” din ultimele clase primare. Vreți să fiți sigură că o problemă e bună pentru „Amicul Tinerimii”? Alcătuiți-o personal.

E. SOCOLESCU. — Trimiteți soluția jocului cu numărul 20.

C. DABU. — Cetiți problema No. 28.

GH. TARABAU. — Mulțumim pentru foaie, dar foaia era pentru D-voastră. Noi am fi avut nevoie de răspunsuri!

AURORA, GALAȚI. — Ce ați trimis este o păcăleală, așa că a'o putem încadra printre probleme.

ADRIAN: — Am schimbat cuvântul intenționat.

Grup din Com. Macea.

CROITORUL ȘI MODA, revistă tehnică-profesională de croitorie: Str. Lipscani, 19, București I.

SANATATEA, revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educație morală, literatură medicală: Str. Triumfului, 7, București V.

SATUL, revistă de literatură și cultură pentru popor: Prel. Polonă, 13, București III.

SFETNICUL VIETII, revistă de medicină populară și sfaturi pentru păstrarea sănătății: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116, București IV.

TINERIMEA CREȘTINA, revistă de educație religioasă morală: Str. Sf. Elefterie, 15, București VI.

FLORI DE CRANG, revistă literară — artistică — socială: Str. G-ral Berthelot, 8, Oradea.

GRAI MOLDOVENESC, revistă de literatură — artă — știință: Str. Lascar Catargiu, 55, Iași.

SEMNELE TIMPULUI, revistă de literatură religioasă: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116, București IV.

ORIENTARI, revistă de studii, critică și literatură: Moinești.

Director: V. FLORESCU.

Redactor: P. P. PAULINI Fiul

Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.

Anul III, No. 3/1935. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Amicul Tinerimii

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IASI

16 SEP. 1935

Cui maică, cui?

E mult de-atunci, o scumpă maică: prinsese dorul să mă'ndrume,
Să merg să văd odată 'n viață, ce socoteam mai scump pe lume

Și-a tale vorbe dulci de-atuncea, mi-au fost o dâră de lumină
Spre farul scump și drag al vieții, ce calea azi mi-o însenină.

În sfânt simbol te văd măicuță, la țărnul mării pe un grind,
De unde-mi svârli, pentru salvare, frânghii de aur, să mă prind

De-atunci furtuni se abătură, lovind a vieții mele floare,
Și-au despuiat-o de petale, cum mi-au lipsit-o și de soare.

Am plâns apoi cu-amare lacrimi, durerea crudă, fără nume;
Iar azi, pustiu mă simt sub slavă, și singur maică doar pe lume.

De când rămas-am singur, singur — un pom lipsit de foi, de ram —
În lumea asta înghețată, pe tine maică te mai am !

O, lasă-mă ce am mai dulce, și mai plăcut ce știu să spun,
S'adun în jurul tău măicuță, cu tot ce am în gând mai bun!

Și lasă-mă ca din iubirea-mi să-ți torn coroană de smarald,
Și'n diademă 'n loc de stele, să-ți pun din sufletul meu cald,

Căci n'am altcui duiosul nume, ce poartă vieață, poezie,
Să-l spun în lumea asta mare, n'am altcui maică, decât ție!

N. Carpen

Director: V. FLORESCU.
Redactor: P. P. PAULINI fiul.

Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMIL, revistă bimestrială. Anul III, No. 4/1935. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Toate patimile omenești nu se pot lecu decât prin iubire.

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, muzică, distracție

Credința Reginei Poete

Regina Elisabeta a României a fost cea mai cultă din toate reginile tuturor timpurilor, a fost regina cea mai serios instruită și cea mai credincioasă dintre cele moderne.

Operele sale literare sunt cunoscute în toate țările pământului și au fost necurmat în admirația cititorilor de elită, pentru frumusețea ideilor, pentru stilul înălțător și pentru impunătoarea moralitate de mamă superioară, de soție model și de regină exemplară. Ea iscălea în literatură „Carmen Sylva“.

Sentimentul său înalt religios a făcut-o pe regina Elisabeta a României să se ție — fără nici un răgaz — că ea e ca o mamă a poporului românesc. De aceea, în timpul Războiului Independenței (cel dela 1877—1878), regina Elisabeta și-a luat rolul sublim de „soră de caritate“ în spitalele soldaților ce se aduceau răniți de pe câmpul de luptă. Acele lupte noi le duceam contra armatelor turcești, pe cari, sub regele nostru Carol I, le-am învins de vecie.

General Dr. Vr. P. STAVRESCU

Portret înmănat de M. S., cu o dedicație în limba franceză, d-lui Amiral Grașoschi.

Ca regină, Carmen Sylva mergea foarte des să se roage lui Dumnezeu în locașuri sfinte. Cele mai deseori Măria Sa mergea la biserica luterană, fiindcă era botezată luterană; dar stimă toate credințele pe cari le știa sincere și patriotice. La fel cu M. S. fac toți oamenii culți și înțelepți: ei respectă credințele sacre de orice nuanță, numai sincere să fie și să urmărească binele general.

Regina Elisabeta nu numai că era cu adevărat credincioasă, dar a și scris despre credință. A scris în memoriile Măriei Sale, publicate în limba germană, iscălindu-se „Carmen Sylva“.

În aceste „Memorii“ se află și o bucată intitulată: *Mein Penatenwinkel*, care pe românește înseamnă: *Creaturile divine din căminul nostru, sau Zeii casnici din preajma noastră*. Această bucată este dedicată de M. S., filologului Iacob Bernays, profesor la Universitatea din orașul Bonn, din Germania.

N'aș putea să traduc aci pe de-a ntregul acea

bucată, din lipsă de spațiu; dar voiu extrage pentru cititorii „Amicului Tinerimii”, numai frazele din care se vede profunzimea gândurilor M. S. asupra erorilor săvârșite de unii creștini în credința lor despre adevărata învățătură a Mântuitorului lumii.

Iată miezul bucății literare în chestiune, tradus pe românește:

„Marele savant I. Bernays era un prieten intim al casei noastre. El își petrecea orele libere în casa mamei mele; iar mama îi sorbia cuvintele din gură și învăța mereu dela el. N'a mâncat, însă, niciodată la noi, ceea ce pe mine — ca copil — mă mănnea foarte mult. Spunea că este „evreu” și că ține la Legea lui. Știa Noul Testament mai bine ca noi; cugetările lui erau de o adâncime fenomenală.

„Spunea mereu că singura credință divină curățită de orice superstiție, e cea mozaică. Și avea mare dreptate; căci creștinismul a trebuit să-și însușească toate superstițiile pe cari le-a aflat prin diferitele țări. Și tocmai aceasta este partea slabă a religiei, anume: făcând concesii, își pierde din valoare.

„Dacă creștinismul ar fi așa cum a eșit din gura lui Hristos, ar fi altă religie decât ceea ce numim noi astăzi „creștinism”. De am pune față în față faptele noastre cu măreția „predicii de pe munte”, am amuți și am roși!

„Păcat că eram prea copilă, spre a fi avut privilegiul să iau parte la convorbirile cu el. Prin deam doar frânturi; iar ca întreg prin deam doar admirația ce aveau pentru el părinții mei.

„Aș fi avut mare plăcere să aflui dela el câte ceva despre ideile lui religioase, căci am fost un copil foarte pios și am meditat asupra religiei. În fiecare dimineață mama ne predă o oră de religie și zilnic învățam pe de rost câte o maximă. Părinții mei se întrețineau ore întregi cu el, iar vederea lui largi le produceau o plăcere nespusă. Cum aș fi vrut să-l aud și eu pe el, pe Renan și pe Tolstoi!

„Mulți ani în urmă a fost con-

tinuu amintit în casa noastră: „Bernays spunea așa; Bernays făcea așa!”

„Prin puterea personalității și a cunoștințelor sale exercita o influență durabilă. Era foarte amărit pe atunci din cauză că un frate al său trecuse la creștinism. Și avea dreptate să fie amărit. Eu împărtășesc în totul sentimentul Românilor cari zic, — vorbind de un convertit la altă credință —, „s'a turcit”, „s'a făcut Turc sau mahomedan”. Românii zic la fel și despre unul care trece la creștinism, și nu le place de loc, chiar dacă renegatul trece la biserica lor. Neapărat, deoarece toate religiile sunt opera oamenilor și întrucât noi oamenii suntem zidiți de bunul Dumnezeu, n'are nici o noimă ca cineva să-și lepede credința. Ar trebui din contră ca fiecare să caute s'o innobileze. Puțin însemnează formele credinței; dar o formă oarecare e necesară, căci oamenii simt cu toții trebuința unui serviciu divin la care să se adune, ca, în comun, să fie mai evlavioși.

„Și când vezi că pentru expresia „filioque” se discută de secole, fără a se ajunge la o înțelegere, dobândești impresia că și biserica este de plâns, ca toate celelalte lucruri de pe pământ. Se caută a se materializa tot ce ar trebui conceput într'un spirit înălțat. Și apoi, lumea se miră că oamenii cei cari cugetă așa devin renegați și se abat dela orice formă religioasă, pentru că toți sunt materialişti.

„In casa noastră, Nathan Înțeleptul este un oaspete zilnic, deoarece în propria noastră familie avem reprezentate toate confesiunile: cea catolică, cea protestantă și cea ortodoxă și avem chiar în casa noastră și un evreu ca secretar! Și tocmai un evreu e sprijinul meu de seamă în toate ac-

țiunile de filantropie: e Colonelul Brociner, care a căpătat două răni grave în războiul dela 1877; el deveni apoi secretar al nostru și se devotează cu entuziasm pentru toți săracii și suferinzii cari așteaptă ajutor dela noi. Și nu s'a întâmplat până acum nici cea mai mică neînțelegere, nici chiar vre-o mârâială; ci fiecare a tratat cu cel mai mare respect biserica celui alt. Așa dar e aci dovada că formele serviciului religios n'au nimic aface cu credința. Totul e ca „forma”, să fie împodobită de „Spirit”, să fie împodobită cu spiritul primilor creștini, cei din timpul suferințelor, adică din timpurile în cari nu au îngăduit compromisuri cu păgânismul și n'au căutat să îndese altora cu sila credința lor.

„Evreii și-au menținut religia lor în stare mai pură decât creștinii, spre rușinea noastră; au îndurat tot felul de prigoniri de-a lungul secolelor și nu s'au lepădat de credința lor. De aceea persecuția evreilor nu e o chestie de religie, ci e o chestie de rasă: popoarele nu îngăduie ca un alt popor în mijlocul lor, să devie mai puternic decât se simt ele. Să fim însă pe deplin cinstiți cu noi înșine și să ne întrebăm: — ce-ar face oare creștinii de azi, în majoritatea lor, dacă Isus ar reapare pe pământ? Mă tem că nici n'ar striga măcar „Osana!”, ci L-ar declara pe dată ca socialist periculos și L-ar închide cel puțin într'o casă de nebuni.

„Tolstoi, a vrut să trăiască strict după preceptele creștine și pot afirma că a fost moralmente ca și crucificat, mai cu seamă când a vrut să alunge pe nelegiuții din casa de rugăciune numindu-i vipere; când a și descoperit el puzderia de falsitate și de lingusire în care creștinismul era înăbușit”.

(sfârșitul în numărul viitor).

Carmen Tybe

Semnătura dedicației portretului de pe verso.

Cauze mici, efecte mari!

Marele pictor și sculptor Michel Angelo explica într-o zi unui vizitator, felul lucrului pe care-l făcuse la o statuie, în timpul care se strecurase dela ultima sa vizită:

„Partea aceasta am transformat-o puțin; trăsătura aceasta am îndulcit-o puțin; aici am scos mai în evidență mușchii; buzelor, le-am dat mai multă expresie și trăsătura aceea am făcut-o mai adâncă; partea aceea de sus am lustruit-o mai mult“, ș. a. m. d.

„Dar toate acestea nu sunt decât lucruri mici“, zise amicul său.

„Or fi“, replică maestrul, „dar nu uitați că din lucrurile mici se compun operele perfecte și că perfecțiunea nu este un lucru mic“.

Maestrul Michel Angelo avea dreptate. Perfecțiunea nu este un lucru mic, dar este un mozaic compus din lucruri mici, în aparență neînsemnate.

Vieța noastră întreagă este compusă dintr'un șir de nenumărate cauze mici, de cari într-adevăr atârnă mai mult sau mai puțin fericirea sau ruina fiecăruia dintre noi. După felul cum am învățat să prețuim importanța lucrurilor mici, noi putem progresa în viața de toate zilele. După cum le observăm sau le neglijăm, vom fi siliți să suportăm consecințe plăcute sau neplăcute.

Experiența a dovedit cu prisosință că omul e înclinat să treacă cu vederea multe lucruri mici, sub cuvânt că, el însuși e prea superior ca să mai dea atenție unor așa zise nimicuri trecătoare.

Câte datorii urgente rămân neîndeplinite din cauza unui astfel de raționament! Mulți își zic în gândul lor: „Lucrul acesta este

prea neînsemnat ca să-i mai dau atâta atenție“. Dar câtă trudă, câte sudori îi trec pe urmă când sunt nevoiți să repare stricăciunea cauzată de neglijența lor! O pietricică în gheata călătorului care se grăbește să plece la drum, nu e luată în seamă la început. Cu cât regret mărturisește în cele din urmă călătorul doborât de rana piciorului său: „Ce bine aș fi făcut dacă aș fi scos pietricica din momentul când am simțit că mă jenează“. O bubuliță fără importanță, dar neglijată, poate deveni cauza fatală a morții omului. Un muc de țigare aruncat din neglijență, poate deveni cauza unui incendiu formidabil și ruina unui oraș întreg. Un pahar cu vin îmbătător sau o noapte de destrăbălare, cauzele unui lung șir de suferințe. Un cui de potcoavă, cauza unei înfrângeri în război.

Mulți oameni ar mai fi putut trăi zeci de ani în fericire dacă ar fi refuzat prima țigare sau primul pahar de alcool ce le-au fost oferite în casa prietenilor binevoitori!

Mulți ar fi scutiți azi de grele și insuportabile suferințe, dacă ar fi cunoscut și luat în seamă primejdia microbilor ucigători cari mișună în aer, în apă și în diferitele alimente răufăcătoare. Vițiile, crimele și destrăbălările odioase, s'ar fi putut înlătura, dacă s'ar fi pus mai multă stăruință în evitarea obiceiurilor mici, dar rele.

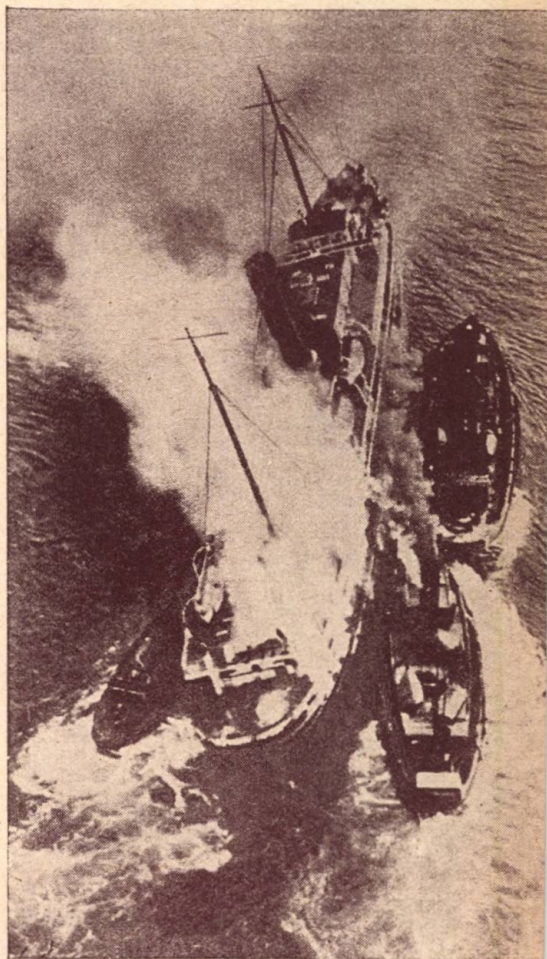
O carte, un prieten, un gând, o vorbă, au fost în nenumărate cazuri primul pas spre desfrâu, ruină și sinucidere.

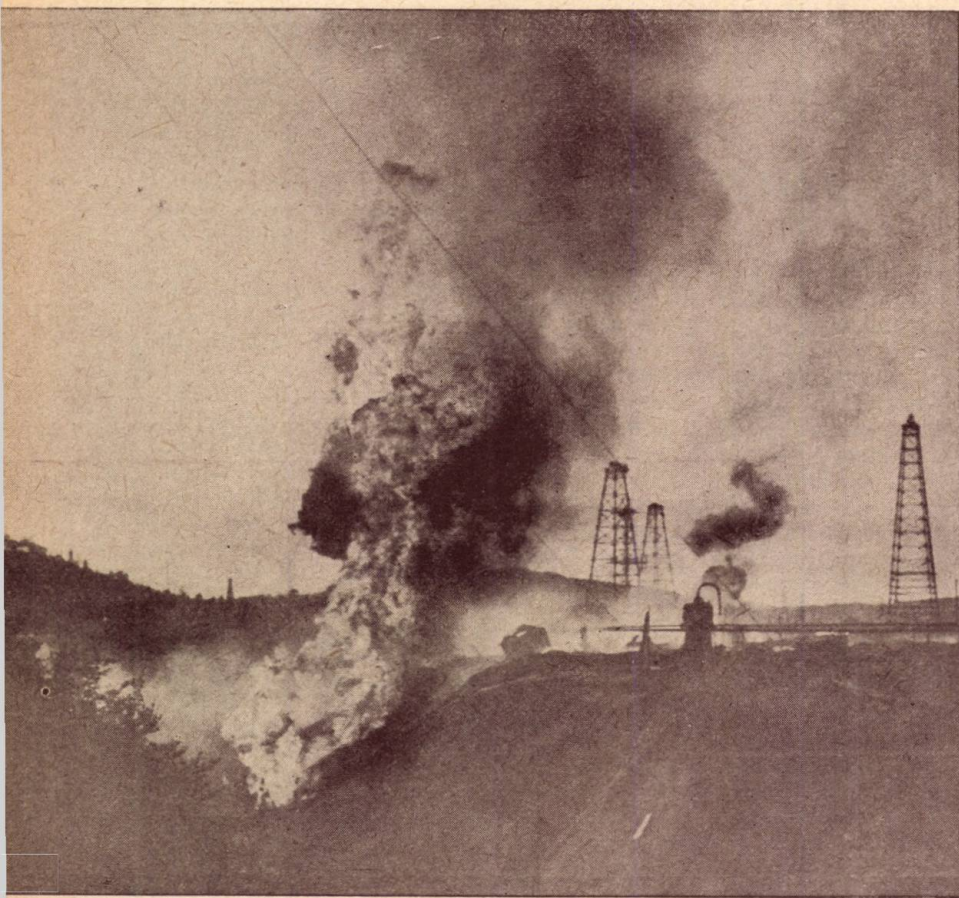
Complexul ființei noastre este rezultatul unor lucruri mici. Temelia calităților superioare este formată dintr'o aglomerație de

cauze în aparență neînsemnate, dar pricinuitoare de efecte mari.

Vaporul unui mare comerciant din Hamburg s'a scufundat de curând, cu toată încărcătura sa în valoare de câteva milioane de mărci, pentru că comandantul său îngădui să părăsească portul cu o gaură mică în partea de jos a vasului.

Acum câțiva ani jurnalele au publicat știrea unei alte mari catastrofe pe mare. Cercetările au stabilit că nenorocirea provenise din cauza defectuoșității busolei. Acul magnetic se înțepenise, și, arătând o direcție greșită vasul luase un drum periculos. Cercetările au mai stabilit că defectuoșitatea busolei se datora unui grăunte de praf care intrase între axe în momentul când matelotul

însărcinat cu curăţenia îl ştersese de praf. Din cauza unui mic grăunte de praf, mai mulţi oameni au căzut pradă valurilor şi vasul a suferit stricăciuni incalculabile. Un bob de praf, o mare nenorocire: cauză mică, efect enorm!

Păcatul neglijenţei

Cele mai multe nenorociri înregistrate zilnic în analele neamului omenesc sunt rezultatul neglijenţei. Neglijenţa este lipsa de grijă sau de îngrijire, lipsă care face pe om să nu ţină seama în deajuns de cauză şi efect. Pentru că nu face, ce face, din toată inima, au loc catastrofe cari produc pagube enorme în bunuri şi vieţi omeneşti.

Printre tinerii cari au recrutat anul acesta — scria deunăzi un

ziar — a fost şi un locuitor născut în Craiova şi domiciliat de mai multă vreme în Calafat. Acesta, deşi avea treizeci de ani, nu a fost niciodată chemat la recrutare. El se dusesese de mai multe ori să se intereseze de situaţia sa militară, dar nu-şi găsise numele scris în tabelele de recrutare. Timp de zece ani nu s'a dat de rostul acestei încurcături. Anul acesta (1935), s'a făcut la Primărie controlul actelor de naşteri şi s'a constatat că „*Aurică* Constantinescu“, figură sub numele de „*Aurica*“. Omul a trebuit să-şi lase nevasta şi copiii şi să plece la armată; şi aceasta din cauza indolenţei notarului, care, pentru că a neglijat să pună unde trebuia un accent, a pricinuit un impas atât de mare unui om inocent.

Scriitorul englez Marden, povesteşte că o tânără fată a stat

douăzeci de ani în închisoarea dela Alabama, în loc de douăzeci de luni, datorită greşelii unui grefier care scrisese „*ani*“ în loc de „*luni*“ când copiasse sentinţa de condamnare. Iată neglijenţe mici, dar cari au produs dureri de nemângâiat!

Orice faceţi, faceţi bine

Ce bine e când dăm cât de multă atenţie chiar şi lucrurilor mici, fără de care nu putem să-vârşi niciodată lucruri mari. Orice facem, să facem bine, pentru că un lucru bine săvârşit, are răsplătire mare.

Intr'un sat din sudul Franţei trăia o familie nevoiaşă, cu mulţi copii. Unul dintre ei, Iacob, vrând să uşureze sarcina părinţilor, se gândi să-şi caute norocul la Paris unde porni prin anul 1788. Ajuns în forfota marelui oraş, se duse de-a-dreptul la un bancher ca să ceară o slujbă cât de mică, fie şi de servitor. Bancherul, vestit pe acele vremuri, spuse băiatului că n'are niciun loc liber. Amărit, bietul băiat se duse să-şi caute norocul aiurea. Cum păsea el îngândurat prin curtea pietruită, zăreşte un ac. Se apleacă, îl ia şi-l prinde într'un colţ al hainei sale. Bancherul era la fereastră. Curios să ştie ce a ridicat de jos băiatul, îl chiamă înapoi. Aflând ce a cules, i s'a luminat faţa. În gândul său şi-a zis, că băiatul acesta trebuie să fie nu numai un strângător, dar şi bătător de seamă chiar în lucrurile mici. Cercetându-l mai în deaproape prin felurite întrebări, a văzut că băiatul este şi isteţ la minte. I-a plăcut şi l-a luat în serviciu. Cu calităţile pe cari le avea a ajuns departe. Iacob Lafitte a devenit nu numai un bancher vestit, dar şi Prim-Ministru al Franţei. Cariera lui s'a tras dintr'un ac.

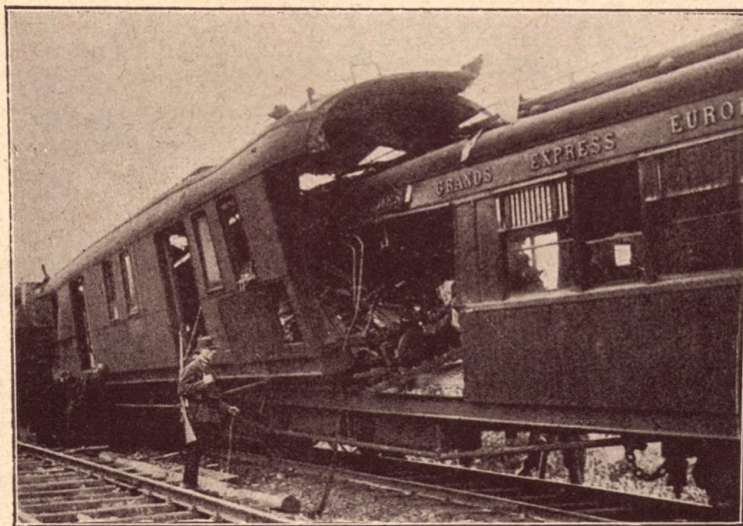
Insuşi Isus Hristos, Învăţătorul divin, a scos în evidenţă valoarea şi efectul lucrurilor mici, când a zis: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari“.

Nebăgarea în seamă a ceea ce numim noi „nimicuri“ este cauza naufragiilor atâtor oameni pe oceanul vieții. Se cere mai multă atenție, mai multă supraveghere de sine, pentru a ajunge ținte mereu mai înalte. Și, numai examinând și lepădând cu hotărîre tot ce contrastează cu regula vieții morale și sănătoase, omul ar putea ajunge, din treaptă în treaptă, gradul cel mai înalt al fericirii.

Dar nu numai fericirea materială este pusă la discreția cauzelor mici, ci chiar și veșnicia și nemurirea sunt produsul observării unor condițiuni în aparență fără valoare. Mulți văd în Hristos, nici mai mult nici mai puțin decât, un fanatic; iar în doctrina Lui, o simplă legendă fără niciun rost. Cu toate acestea, credința în Isus este, în general, unica și singura condiție de mântuire; singurul mijloc pentru dobândirea vieții în veci nepieritoare.

Cum credința, adică ascultarea de poveștile în aparență neînsemnate ale lui Hristos, este o cauză a vieții veșnice, necredința, adică neascultarea de aceste povești, este cauza morții eterne. Așa a vrut Creatorul suprem: „După cum prin neascultarea unui singur om cei mulți se făcură păcătoși, tot așa și prin ascultarea Unuia, cei mulți se vor face drepți“ (Rom. 5, 12. 18. 19).

Disprețuirea sau neglijarea acestei cauze, aduce pe om în mari și grele încurcături. Lovitura prea tare cu ciocanul într-o ladă plină cu dinamită produce explozie, cauzează moarte. Un grăunte de praf cauzează o catastrofă pe mare. Lepădarea lui Hristos, aduce cu sine moarte eternă. Micile grăunțe de murdărie ale caracterului nostru sunt cauzele fatale ale îmbolnăvirii ființei noastre întregi. O mică bubuliță ivită pe suprafața sufletului nostru, dacă nu e tratată cu seriozitate la timp, se poate preface ușor într-un cancer care ne mănâncă viața. O mică abatere dela drumul vieții, ne poate duce la moarte sigură. Doi oameni cari pleacă din același punct, dar în direcții opuse, nu se mai întâl-

nesc niciodată. Numai unul ajunge la țintă, celălalt rătăcește pe căi necunoscute, astfel că, în loc să ajungă la ținta speranțelor sale, se pomeneste în valurile negre ale oceanului morții, din care nu-l mai poate salva nicio putere din lume.

Dacă respingi pe Hristos, singura cauză a vieții, dacă disprețuiești învățăturile Sale, singurele în stare să te desăvârșească, atunci, iubite Cetitor, putea-vei

încă spera să vezi nemurirea cu toate splendoriile ei? Poți secera grâu unde ai semănat neghină? Poți fi un fiu al lui Dumnezeu dacă viețuiești încă potrivit cărnii? Nu!

Cine crede în Cuvântul lui Hristos și nu-l păzește, nu are viață, ci rămâne peste dânsul urgia lui Dumnezeu!

Cauză mică, efect mare!

PETRE P. PAULINI

Seară de vară

*Seară-albastră, dragă seară,
Pe-a zădufului povară,
Tu așterni, mângâietoare,
Umbră și răcoare.*

*Tu pui capăt muncii grele,
Tu astâmperi păsărele,
Tu adormi, în zare, vântul
Și alini pământul.*

*Scoți, din scorburi nevăzute
Lilieci, cu sborul iute,
Iar prin strașine, trimești
Cărăbuși orbeți.*

*Pui pe cer, pe frunte crește,
Licurici — sclipiri răslețe —
Iar prin tufele cu flori,
Doine de privighetori.*

*Apoi, când te pierzi în noapte,
Stingi din lume orice șoapte
Și zâmbești, când blonda lună
Ne poștește: noapte bună!*

rep.

Virgil Costescu

In pragul vieții

Cu ce gânduri și cu ce sentimente trebuie să pășească un băiat, pragul căsătoriei ?

„Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc”.

Ps. 127, 1.

Cât adevăr! In vieța aceasta rar găsim lucruri pe cari dacă nu le facem cu Dumnezeu, să le putem face totuși bine; dar, par'că pentru nimic altceva, aceste cuvinte ale Sfintei Scripturi, nu se potrivesc mai bine ca pentru o căsătorie. Și asta poate pentru că multe lucruri odată făcute, se mai pot desface fără prea mari urmări; dar căsnicia, odată zidită, e menită să rămână așa, căci prăbușirea ei are, mai totdeauna, urmări foarte grele și dureroase. Dacă o căsnicie este bine cercetată și plănuită dinainte, cu chibzuință și răbdare, și mai ales dacă este bine primită și de Cel dătător de binecuvântare, nu poate avea nicio dată un desnodământ fatal.

Am auzit odată pe cineva spunând: „Cu cât umblu mai mult în lume, cu atât mă conving mai mult că cea mai mare fericire, reală, durabilă, este fericirea pe care o poate da numai căminul!” Fericire de cei cari pot mărturisi la fel! Dar sunt puțini! Numai acei în căminul căroră blândul Isus poate fi primit oricând, ca cel mai bun oaspete, și acei cari au înțeles că voința Ziditorului lor nu e un jug greu de purtat, ci numai mijlocul prin care ajung fericiți, pot da o astfel de mărturie.

Unul din cei cari au înțeles această voință a fost marele nostru poet Vlahuță pe care l-am citat și în numărul trecut. Dacă tinerelor fete li s'au potrivit de minune înțeleptele sfaturi ale acestui om cunoscător al vieții, și tinerii bărbați vor putea trage învățăminte folositoare din îndemnurile sale. Sunt atât de potrivite

vieții de creștin, încât privind unele pagini ale sale, îți face impresia că citești o pagină din Scriptură:

„.... Dela început cată să fii cu ochii deschiși asupra unui mare păcat de care mai toți ne facem vinovați, de îndată ce am intrat, cum se zice, în dârdora înșurătorii. Eterna fanfaronadă! Nu știi ce ai mai face ca să dai viitoarei tale tovarășe, tovarășă de viață, cât mai multe iluzii despre tine, despre puterile tale, despre capitalul pe care-l aduci tu în această binecuvântată de Dumnezeu tovarășie. Ca și cum cea dintâi grijă a ta ar fi să-ți pregătești un „faliment frumos”.

Ea, de cele mai multe ori nu-i decât un copil, un copil răsfățat, sălbatec, iubitor de lucruri strălucitoare și zgomotoase, cari costă bani și pagube. Tu, pentru a te arăta grozav, îți pui toate pute-

rile și mai mult decât puterile tale, în serviciul capriciilor ei, și cumperi astfel o spumă de iubire, o spoială de plăceri — aperiitive — cu ruina demnității tale și cu destrămarea întregii tale vieți.

La seama. Nu-ți așeza pe pământ mișcător temelii casei tale. Nu împărtăși decât cu adevăr, cu sfântul adevăr, sufletul aceleia pe care Dumnezeu ți-a ales-o pentru a fi mama copiilor tăi. Spune-i dela început, bărbătește, că tu nu vezi în ea o păpușă, ci un om, tovarăș la bine și la rău, muncitor alături de tine, un om întreg și înțelept, pe care ți s'ar părea că-l ofensezi dându-i flori, panglicuțe și pietre prețioase, în ceasul cel mai serios al vieții.

Și mai întâi, tu fii om. Nu face niciun hatâr deșertăciunii. Cu minciuna să nu stai niciodată la tocmeală. Să știi că ceea ce pierde mai mult pe un om, nu e atât otrava stricăciunii lui, cât amestecul acesta de minciună și de adevăr, în care vrea să trăiască, împotriva legilor elementare ale vieții. Ingemănarea aceasta a minciunii cu adevărul constituie ceea ce în lumea formelor vii se cheamă un monstru; și se știe că monștrii nu trăiesc. Deci încă odată, fii tu om. Nu te înfățișa sulemenit înaintea lui Dumnezeu.

Caută să înțelegi sufletul acela închinat ție, menit să se facă una cu sufletul tău. Să-l înțelegi, ca un prieten, cu iubire adevărată, ca să-l poți întări dacă e slab și să-l pui pe calea cea bună dacă e rătăcit. Tu trebuie să fii învățătorul soției tale. Pentru aceasta însă caută să te porți astfel, ca ea, în orice împrejurare, să vadă în tine un om drept. Să te asculte, nu cu teamă, ci cu deplină convingere că ce spui tu e așa. Incredere nemărginită să aibă în tine, în bunătatea ta, în iubirea ta, în cinstea ta și în vrednicia ta. Să fie mândră de a lupta lângă un viteaz ca tine, de a suferi prigonirile soartei și de a înfrunta orice primejdie alături de tine. Să te vadă mare și puternic în ceasurile grele, mai ales în ceasurile grele. Să nu te

prețuiescă după succesele de a-fară, căci acelea nu sunt totdeauna reale și arareori vin pe căi curate. În faptele tale, indiferent de cât îți produc, în cugetul, în vorba și în purtarea ta de fiecare clipă, acolo ești tu. Acolo, iubirea ei, cultul ei pentru tine, trebuie să-și găsească puteri de veșnică reînnoire. De aceea, gândește-te bine la tot pasul pe care-l faci, la tot cuvântul pe care-l rostiești. Gândește-te că e martorul intern al vieții tale, că ea știe cum e sufletul tău adevărat. Și, în ziua când, pentru a dobândi un succes trecător, te vei înfățișa cu un altfel de suflet, să știi că, din momentul acela, între tine și ea, s'a deschis o prăpastie.

Nimic nu scoboară pe om, ca lipsa de sinceritate. Minciuna, orice fel de minciună ar fi, e o mișelie. Numai robii mint. Da, numai robii mint. Un om liber, un om care prețuiește libertatea lui, nu minte niciodată. Din mărinimie nu minte. Între cel ce a căzut învins, apărând un adevăr și cel ce se fălește că a ieșit învingător, susținând o minciună, care e adevăratul viteaz? Cu cine ai vrea să-ți împarți grijile și speranțele vieții tale?.... Gândește-te bine la aceasta de câte ori, din adâncimile întunecate ale sălbatecului ce a mai rămas în ființa ta, simți iar că se mișcă șarpele minciunii. În robie, în frică, în minciună, poți să trăiești ca individ; dar ca părtăș al unei unități sociale, Doamne ferește! Tu nu te întreba dacă vei câștiga destulă pâine pentru familia ta. Întreabă-te dacă vei găsi în tine destul adevăr, căci această-i pentru familie, ce e lumina pentru soare.

Tu fă-ți datoria: adică fă tot binele pe care-l poți face. Nu te gândi la noroc, și nu te gândi prea mult la tine. Soția ta să nu-ți aducă noroc și totuși să te facă fericit. E destul să te înțeleagă — și la aceasta și tu trebuie s'o ajuți — dacă vrei să ai un sprijin în ea, nu o povară....“

Nu este mai puțin adevărat că, pentru a găsi o soție merituosă,

Deasupra valurilor.

însăși tânărul trebuie să dea dovadă de un caracter ales și de un bun cunoscător de suflete. Dar, pe de altă parte, oricât de multă stăruință ar depune el, numai cu propriile sale puteri, nu

va putea face prea mult, dacă nu cere sprijinul și ajutorul Celui Atotștiutor, care ne-a presărat în Cuvântul Său sfaturi divine de urmat: „Incredințează-ți soarta în mâna Domnului și El te va sprijini; El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit“ (Ps. 55. 22). Bazați pe această făgăduință, putem înțelege mult mai ușor și cuvintele înțeleptului Solomon: „Casa și averea le moștenim dela părinți; dar o soție precepută, este un dar dela Domnul.... Cine găsește o soție bună, găsește fericirea; este un dar pe care-l capătă dela Domnul“

Cine, dintre toți cari au gustat această fericire, poate tăgădui acest lucru? Tinerilor! Urmați și ascultați cu sfințenie Cuvântul Ziditorului nostru ceresc, și veți primi în dar, ce nu puteți obține singuri.

Din adâncul inimii mele și cu cea mai curată sinceritate doresc binecuvântarea bunului nostru Dumnezeu, aceluia cari au pus piciorul pe pragul căsătoriei și vor să-l treacă.

Petroșani

OLGA D. IROD.

Implorare

*Condu-mă 'ntr'una Doamne, condu-mă pe-al Tău drum,
Pe care nu s'abate, nici praf, nici nor, nici fum.
Pe el s'ajung în țara spre care-ai Tăi copii
Priviră și căzură ca jerfe mii de mii.*

*Voiesc să fiu odată pe plaiuri ne'ntinate;
Pe străzile acelea de mâna Ta lucrate!
Și să trăiesc, când astăzi eu nu sunt decât scrum,
Să Te slăvesc pe Tine.... mă du pe-al vieții drum.*

*Cu mâna Ta condu-ne pe-acest sărman pământ.
Suntem fără de Tine ca spulberați de vânt;
Dar când privim mărirea din legea Ta cea sfântă
Simțim cum gând și simțuri spre Tine doar s'avântă.*

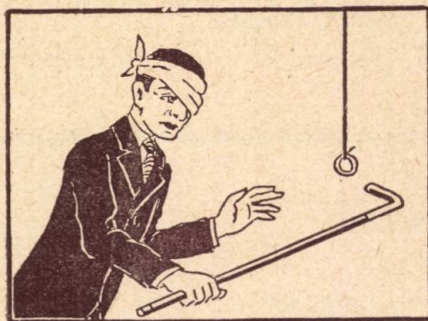
D. D. Petrescu

Jocuri de familie

Pitulici

Jucătorii sunt strânși în grup. Unul din ei stă în fața grupului pe un scaun; altul își ascunde fața în poalele lui. Cel de pe scaun arată cu degetul un jucător (care-l vrea) din grup, care vine să se pitulească în dosul scaunului, apoi zice: gata! Jucătorul ascuns cu fața în poala acestuia se ridică, privește grupul, apoi trebuie să numească pe cel ce lipsește. Dacă ghicește, el trece în grup, iar cel de după scaun se ascunde în poală și jucătorul care stă pe scaun chiamă un altul și așa mai departe. În caz de nu ghicește, își ascunde fața încă odată și cel de pe scaun va desemna un altul pentru pitulat.

trimes de Alpinu.

Luați un inel și legați-l cu o bucată de sfoară de tavan sau de o lampă. Apoi legați-vă la un ochiu, luați un baston cu mânerul în unghiu drept și încercați să-l introduceți în inel. Ve-deți în cât timp veți reuși să fa-ceți acest lucru. Cereți și altora s'o facă!

trimes de Piticu, Alexandria.

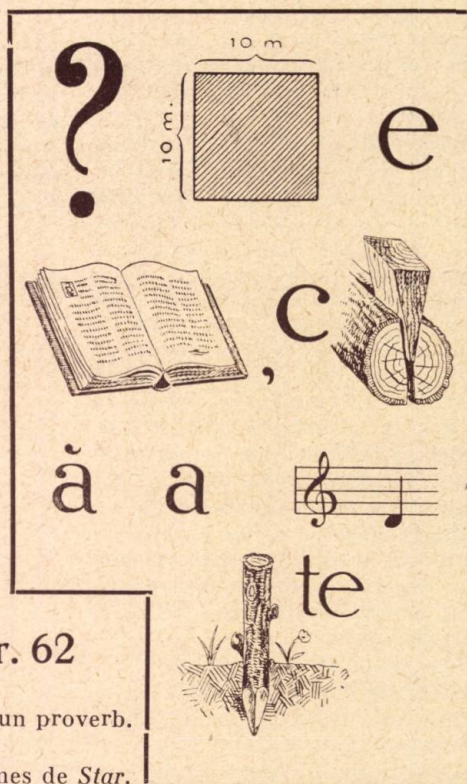
Nr. 60

Un tată lasă celor patru fii ai săi o moșie în forma alăturată. Feciorii vor neapărat să-și împartă moșia nu numai în 4 părți egale, dar chiar porțiunea fiecăruia să aibă tot forma moșiei întregi! Cum vor face această împărțire?

trimes de 53 de persoane.

Nr. 61 Doi provinciali vin la oraș ca să viziteze câteva mari expoziții. Unul dintre ei e mai sărac. Când să intre la prima expoziție, sunt opriți de casierită care le cere o taxă de 20 de lei la fiecare. Cel sărac neavând atât, cere celui alt să-l împrumute cu încă pe atât cât avea el în buzunar. Plătește apoi 20 de lei, și-i mai rămâne și un rest. La a doua expoziție se petrece același lucru: taxa tot 20 de lei. Cel sărac cere din nou tovarășului său să-i dubleze suma care-i rămăsese, plătește astfel 20 de lei, și-i mai rămâne și de data aceasta un rest. S'a întâmplat ca și la a treia expoziție să aibă nevoie tot de 20 de lei fiecare. Deprimat, vizitatorul sărac face din nou apel, pentru o ultimă oară, la tovarășul său, și-i spune că, dacă-l mai împrumută și de data aceasta tot cu încă pe atât cât i-a rămas dela a doua expoziție, va avea exact suma de plată pentru intrare (nu-i mai rămâne niciun rest). Nedumerit, vizitatorul mai bogat a întrebat pe cel sărac, *câți bani a avut în buzunar când a vrut să intre la prima expoziție?*

trimes de Dumitru Ciocârlan, Slătioara.

Nr. 62

Formați un proverb.

trimes de Star.

Nr. 63 Un tată are de 4 ori mai mulți ani decât fiul său. Peste 4 ani, va avea numai de 3 ori mai mulți ani. *Câți ani au acum fiecare?*

trimes de I. M. Burtavel, Braniștea.

EL	LI	CA	DA	UL
DA	SA	FA	CA	ON
RA	IA	IN	FA	IU
AT	LU	NI	GO	CA

Nr. 64

Formați din aceste silabe opt nume de personaje biblice: patru din Vechiul Testament și patru din cel Nou.

trimes de
M. Militaru,
Crângeni.

ȘARADA

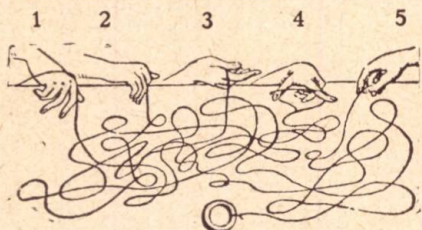
Nr. 65 Șarada ce vă propun
Din trei părți eu o compun:
Partea 'ntâi ca s'o aflați
Prin culori s'o căutați.
Cum a doua plantă este
Prin textile se găsește.
Cea de-a treia e vocală —
Se găsește 'n vorba „oală” —
De le cetați dintr'odată
Nume de insectă-arată.

trimes de Em. Bocancea, P. Neamț.

Nr. 66

Cărei mâini
aparține acest inel?

trimes de
Fulger,
Putineiu.

ȘARADA

Nr. 67 Am fost, de mă citești cum sunt,
Un mare preot pe pământ,
Și invers de citești, arată
Un titlu al celei măritată.

trimes de Stătescu, Brașov.

ANUNȚ

Constatăm că sistemul nostru de anunțare a deslegătorilor-căști-gători nu funcționează tocmai bine, provocând, în bună parte, întârzierea apariției revistei. După tragere, câștigătorii sunt anunțați printr-o carte poștală, solicitându-li-se fotografia, pentru a cărei trimitere li se dă un termen. Acest termen fiind scurt (dat cu gândul că, după cum s'a cerut atât de insistent, deslegătorii cari au trimes răspunsurile sunt pregătiți și cu câte o fotografie), cei cari n'au fotografie pregătită pentru acest scop, când primesc anunțul, sunt surprinși și nu știu de unde să-și scoată chipul! De teamă să nu treacă peste termenul fixat, răsecolesc toată casa și ne trimit ce le cade mai întâi în mână, așa că ne pomenim cu tot soiul de antichități: o bucată de carton ce a servit la astupatul vreunui ochiu de geam spart și care, pe partea dinăuntru, vrea să reprezinte un grup din care

noi suntem condamnați să extragem bustul celui ieșit la tragere... un petec de fotografie rupt dintr-o poză mai mare, găsită și ea în cine știe ce fund de ladă... o carte poștală pe care, cu mare indulgență și prin ghicit sau prin deducție ajungi să crezi că expeditorul a intenționat s'o trimeată drept fotografie... și fel de fel de poze prin cari trimițătorii vor cu orice preț să ne facă să credem că ne-au trimes imitația fidelă a fizionomiei lor. Inutil să vă spunem că de multe ori ne speriem!

Ca să nu spulberăm bucuria fără margini produsă de surpriza anunțului, respingem fotografia și cerem să ni se trimeată alta mai bună. Ori acest manevru produce uneori întârzieri inadmisibile. De aceea suntem siliți, când vedem că timpul nu ne mai permite, să anulăm fotografia. Cum gestul acesta ne încântă, pe noi, mult mai puțin decât pe cel condamnat, și cum pe de altă parte dorim să evităm pe viitor orice perturbății la administrația revistei, cerem tuturor deslegătorilor serioși — și prin serioși înțelegem pe toți cei cari intenționează să trimeată regulat răspunsurile — (nu animați de gândul că după ce au câștigat odată să se lase păgubași...), să ne trimeată de pe acum fotografia. Celor cari nu vor avea fotografie reglementară le vom atrage atenția de cum am primit-o, astfel o vor putea înlocui ușor. Dacă după tragere nu vom mai fi nevoiți să așteptăm până la sosirea fotografiilor celor ieșiți la sorți, avându-le toate la îndemână, vom câștiga cel puțin o săptămână și nimeni nu se va mai plânge că n'are destul timp pentru deslegarea jocurilor.

În acest scop, anexăm la fiecare revistă un plic în care se va putea pune și fotografia și răspunsurile dela numărul de față. Dacă nu lipiți plicul, cu o marcă de 1 leu și 50 bani aviație, puteți pune, mai mulți la un loc, răspunsuri și fotografii până la greutatea de 50 grame (Bine înțeles că va avea mai multă siguranță un plic lipit, și marcat cu 6 lei și 1 leu aviație).

Soluțiile Jocurilor

Nr. 53 Incetul cu incetul se face oșetul.

Nr. 54 Întâi făcut: ADAM. Al doilea născut: ABEL (Mama celui dintâi este pământul, pentru că Adam a fost făcut din pământ).

Nr. 55 Carton (car ton).

Nr. 56 Aproximativ 9 ani și 8 luni.

Nr. 57 ORIZONTAL: 1. Nabucodonosor; 12. Ro; 13. Amara; 14. Ol; 16. As; 18. Ierusalim. 21. Ir; 22. Rid; 24. Athletic; 25. Pom; 26. Es; 28. Ic; 29. Om; 30. Da; 31. Iamac; 34. Țar; 36. Pelin; 38. Scolar; 40. Pepeni; 41. Ersv; 42. Ur; 43. Co; 44. Aste; 45. Gitane; 48. Martir; 50. Etern; 51. Pop; 53. Stins; 54. Ne; 55. Ba; 56. Ob; 58. En; 59. Uic; 61. Solomon; 64. Aga; 66. Zi; 67. Tiberiada; 69. Od; 70. La; 71. Ea; 73. Aix-la-Chapelle;

VERTICAL: 2. Ar; 3. Boi; 4. Cărți; 5. Omuleț; 6. Dase; 7. Orator; 8. Nalim; 9. Som; 10. Ol; 11. Sarmisgetuza; 14. Om; 15. Armenierstadt; 17. Si; 19. Ea; 20. Ic; 21. Io; 23. Demostene; 25. Palestina; 27. Salvare; 30. Departet; 32. Acrit; 33. Ca; 35. Ar; 36. Pe; 37. Intin; 39. Rue; 40. Pom; 46. Na; 47. Po; 49. As; 51. Pale; 52. Pom; 55. Bob; 57. Boa; 60. Li; 61. Si; 62. Or; 63. Nd; 65. Gor; 67. Tax; 68. Acl; 70. Li; 72. Al.

Nr. 58 David (da vid).

Nr. 59 Sunt 60 de găini și 20 de iepuri.

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză, au deslegat toate jocurile.

ALEXANDRIA: (Antipa Drăgușin), (Apolini Drăgușin), (Estera Drăgușin), (Georgeta Drăgușin), (Șt. Drăgușin), (Tabita Drăgușin), (T. Drăgușin), T. Nicola, (D. Toma); APATEU: (Bota Saveta), (Bota Teodor), (Botaș Ioan), (Botaș Marie), (Indricău Axentie jun.), (Indricău Ecat. jun.), (Gh. Indricău), (Indricău Petru), (Sabina Indricău), (Gh. Iuga), (Malița Liță), (Malița Petru), (Malița Sofie), (Malița Traian), (Mang Costică), (Mang Marioara), (Papp Elisa), (Părv Ioan), (Rus Floare), (Rus Marioara), (Zelenak Marioara); ARAD: Ioan Căzan, Miron Căzan; BACAU: (Maria Corbu), (Verona Corbu), (Elena Melciuk), (Maria Moise), (Nic. Moise), (Const. Munteanu), (Maria Munteanu); BALTA SARATA: Crăciun Clipcea, (D-tru Diniță), M. Jilav; BARABOI: Elena Apreotesei, I. Apreotesei, Filip Vasile, BAZARGIC: Fany Marceva, Nady Marceva, BAICOL: Cleopatra Bărligea; BALEASA: Gh. Cioviță, C. I. Trască; BARLAD: (Emil Anghelufă), I. Buzea, (Lidia Luca), (Maria Luca), (Stan Onofrei), (Galina Petrescu), (Elena Siminescu), (I. Siminescu); BELITORI: Stancu Albișor, Nicu Dinu, I. Șerbănescu; BRANIȘTEA: Ilie Burtavel, Lica Burtavel, Stoian Burtavel; BRAILA: Eugenia Ouatu, Loida Ouatu; BORDEȘTI: I. Ghiorgă, Maria Ghiorgă; BOTOȘANI: I. Amarie, Luchian Ioan, (Elena Nedelcu), (M. Nedelcu); BUCUREȘTI: (Gh. Amarandi), (Magd. Amarandi), (D. Anton), (Lizica Anton), Didy Bercaru, Lenuța Câmpene, Marioara Câmpene, (G. Carciunaru), (Elena Cernescu), (Lydia Crăciunescu), (Titu Crăciunescu), Doroftei Mihai, Doroftei Natalia, Victor Duce, D-tru Dumitrescu, G. S. Eftimiu, (I. Epurescu), (Olimpia Epurescu), (Jeny Georgescu), (Marinica Georgescu), (Lizica Gheorghită), (Nic. Gheorghită), (G. Graur), (Oprica Stoica-Graur), (G. Grigorescu), (I. Grigorescu), Lia Klör, M. Marinescu, P. Marinescu, (Ecat. Mateescu), (Viorica Matei), (Elena Munteanu), (Marin Părvan), (T. Părvan), (Daniel Paulini), (Gabriela Paulini), (René Paulini), (Elena Petrișanu), (I. M. Popa), (Tatiana Popa), (Valerica Popa), (Anton Rădoi), (Ecat. Rădoi), (Eliza Rădoi), (Florica Rădoi), (I. Rășnoveanu), (I. Scrobotovici), (Grigore Spirescu), (Stamate Ștefan), (Tincuța Stănescu), (Reveicuța Ștefănescu), (Ionel Ștefanov), Marioara Stoian (Dan Theodosiu), (Elena Theodosiu), (Tache Theodosiu), (Victorița Theodosiu), (Andrei Thomas), (Ruthy Thomas), Alex. Turlea, I. Turlea, (C. Udrescu), (I. Udrescu), (Marioara Udrescu), (V. Udrescu), (I. Vasilescu), (Oprica Vasilescu), Emil Vălcănuș, Șt. Vălcănuș, Angela Zamfirescu; BUHUSI: G. Bodor, Iuliana Bodor, Deneș Paraschiva, (V. Marian); BUZĂU: (Sylvia Olteanu), Lenuța Teodorescu, Victoria Teodorescu; CAILA: Marioara Gaureanu; CĂRACHIOL: Jenica Subțirică, Stan Subțirică; CALINEȘTI: Costel Bratu; CAMPULUNG M.: Elena Arghir, Marioara Arghir, Ecat. Niculescu; CARLOMAN: Petre Dunca; CERMEIU: I. Ban, M. Ban; CERNAUȚI: (Andrieș Angela), (Andrieș C-ța), (Bălan Eugenia), (Bălan Jeny), (Botnar Aneta), (Catargiu Aglaia), (Ceapec Elsa), (Ceapec George), (Ceapec Liza), (Ceapec Willi), (Cereb Mine), (Cernățean Gh.), (Cernățean Leontina), (Ciohodaru Marcela), (Ciohodaru Toma), (V. Constantine), (Elena Cosniță), (Costiuc Aurora), (Costiuc I.), (Cricilevici Elena), (Cricilevici I.), (Crivoi I.), (Curec I.), (Curec Tasin), (Eliș. Dănilă), (Darie Iosefa), (Darie Vasile), (Diacomi St.), (Iordache Dumitrescu), (Engel Anna), (Engel Heinrich), (Gerber Else), (Gerber Olga), (Grosu I.), (Grosu Marta), (Heubert Ernestine), (Heubert Iohan), (Hrehor Elena), (Hrehor M.), (Iablonschi Anna), (Iablonschi M.), (Zoița Iacobă), (Ieremia Carolina), (Ieremia Radu), (Iliescu Anastasia),

(Iliescu Ionel), (Iliescu Lidia), (Klein Emma), (Klein Wilhelmina), (Knebel Carol), (Knebel Fani), (Knebel Olga), (Knebel Tobias), (Knittel Anton jun.), (Knittel Anton sen.), (Knittel Carol), (Knittel Iohann), (Knittel Lidica), (Knittel Rozalia), (Lemne St.), (Leonte I.), (Manchen Elena), (Manchen Gotfried), (Manchen Mitzi), (Melneiciu Simion), (Melneiciu Sonia), (Miriucă Arsenia), (Miriucă Tănase), (Müller Mitzi), (Müller Robert), (Onescu Maria), (Oresciuc Margareta), (Oresciuc Șt.), (Otciovski Fritz), (Otciovski Sofia), (Pivie D-tru), (Pivie I.), (Popescu Augustina), (Popescu M.), (Reih Vera), (Reinheimer Ella), (Reinheimer Ernst), (Schüttelbauer Eufrozina), (Schüttelbauer Rud.), (Schüttelbauer Șt.), (Schüttelbauer Terezia), (Scripcar Domnica), (Scripcar Vasile), (Claudi Spitzu), (Stark Victor), (Alb. Steinmeier), (Stepan Helma), (Striliuc C.), (Tibulschi Anna), (Tibulschi Simion), (Tremel Elfriede), (Tremel Iosif), (Tremel Iulia), (Tremel Terezi), (Vegh Iacob), (Vegh Liza), (Voiteu Claudy), (Voiteu Elisabeta), (Voiteu Ilariu), (Voiteu Ioan); CHERLEȘTI: Ioana Dadu, Ionel Dadu; CIUPERCENII NOI: Gh. Ilioiu, Nina Ilioiu; CIUPERCENII VECHI: Lenuța Fudulu; CĂRIOVA: Nicușor Ghițescu, I. Muscu, (I. Petras), Alexandrina Ruiu, Sevastița Ruiu; CRANGENI: Marin Militaru, Marina Mone, Ilie Vasile; CURTICI: (Moți Ioan), (Moți Teodor); CURTÎȘOARA: Olimpia Paraschivescu, Costică Preda, Marița Preda, D-tru Stoica, Elis. Stoica; DEVA: Ciocan Petru; DOBROTINET: G. Ciurea; DOROBANTU: D-tru Peicu; DRACEA: A. Cărloman, M. Cărloman; FOCȘANI: (I. Butnaru), (Maria Butnaru), (C. Mihai), (Maricela Mihai); GALAȚI: Alexe Elisabeta, Ionel Alexe, Alexe Olimpia, Alexe Tabita, (V. Caplăd), Maria Ciocirici, Teodor Ciocirici, (D-tru Constantinescu), Eugenia Cristea, Nedu Cristea, Cornelia Dașoveanu, Em. Dașoveanu, Maria Faller, Elena Gherghina, Em. Grigoras, Lidia Grigoras, Paraschiv Grigoras, Vasilica Grigoras, Măndița Mateescu, Tănase Mateescu, Fănică Vasiliu, Steluța Vasiliu; GRIGORENI: I. Săndulescu, Șt. Săndulescu fiul; MACEA: (Ardelean Gh.), (Iafet Ardelean), (Ardelean Vasile), (P. Căzan), (Crisan Floarea), (I. Crisan), (Gh. Dărvășan), (I. Dărvășan), (Floarea Mara), (I. Mara), (M. Săbău), (Șt. Săbău), (Florita Săcu), (Mihai Săcu), (Moise Săcu), (Sofia Săcu), (Ecat. Sfât), (Marița Tolan), (Pavel Tolan); MANOLEȘTI: (Elena V. Călin), (Paraschiva Călin), (Șt. Călin), (Elena Harasim), (Florica Harasim), (Maria Harasim), (Aurel Puia), (Oet. Puia), (Elena Rău); MARGINENII DE JOS: Tănase C. Mateescu; MARGINENII DE SUS: Marioara Manu; MEDJIDIA: Matilda Barbu, Fănică Ianculescu, Săndica Ianculescu; MISLEA: (Fl. Stoica); MOINEȘTI: Gh. Burdula, (Rozica Vicente), C-ța Zamfir, Ionel Zamfir; NECSENI: (Aurel Barbă Lată), (Maria Gagea), (Petru Gagea); ORAVITA: Roșu Silviu; PEȘTERA: D-tru Banu, Marioara Banu, Rădița Bolboceanu, Marioara Cărunțu, Neguța Cărunțu; PETROȘANI: Olga D. Irod; PIATRA NEAMȚ: I. Badiu, Em. Bocancea, Elena Catană, Gh. Catană, Marcella Corbu, Marieta Corbu, Mihai Corbu, Ticu Corbu, Feri Ghitta, Vasile Ghitta, Ionel Iftimie, Maria Iftimie, Polica, Panait, D-tru Roșca, El. Roșca, A. Ruțui, C. Ruțui, Maria Smântână; PITEȘTI: (Olga Silvestru); PLOEȘTI: (Gh. Andreescu), (Avram Gabriela), (Bărbulescu Filică), (Bărbulescu Mișu), (Elza Borody), (C. Busuioac), (Katty Busuioac), (Ghina Constantinescu), (Nicu Constantinescu), (Elisabeth Mihăilescu), (Timoteiu Negoită), I. C. Panaitescu, Nicu Panteru, (Anastasia Plăcintă), (Vasile Plăcintă), (Cornelia Rotaru), (Didy Stănescu), (Marioara Stănescu); POLICIORI: (Gicu Olteanu); PRESELENȚI: Fl. Pârlea; PUTINEȘTI: Stan Caravățeanu; RADENI: I. Curteanu, Profira Curteanu; RANCEZI: I. Mihăilescu; RUNCU: Sofia Dumitrescu; SEACA: Fănică Caraiuan; SEPREUȘ: (Gh. Chebeleu), (I. Chebeleu), (Ghizela Kiș), (Iosif Kiș), (Mărița Petras), (Teodor Petras), (Stana Floarea), (Stana Floriță), (Stana Ioan), (Stana Teodor); SLATIOARA: D-tru Ciocărlan; SPATAREI: I. Al. Luca; STANCEȘTI: (Aneta Călin); TAMBOEȘTI: (Georgeta Tăicuța); TECUCI: (Estera Bujor), (G. Bujor), (I. Bujor), (M. Bujor), (Netty Bujor), (Th. Bujor),

Dobre Gheorghită
Viziru, Brăila

Maria Mineff
R.-Vâlcea

Vasilica Ciurea
Dobrotinet, Olt

(Anny Vicente)
Moinești, Bacău

Silvia Popescu
Târgoviște

(Gheorghe Grassu)
București

(Jenica Hâncu), (Lilica Iordache), (Maricica Iordache), (Zaharia Marian), (Eeat. Paiu), (Stela Paiu), (Anton Tănase), (Mitică Terchi), (Teodor Tudor), (Victoria Tudor); TURTUCAIA: Marioara Eftimiu; URLETA: Lenuța Comănescu, (Elisabeta Ioan), (Anghel Ivan), I. A. Marin, I. O. Marin, (Gh. Mocanu); VAMA: (Paraschiv Ioșep), (Vasile Ioșep), (Nic. Istrate), (Nistor Istrate), (Gh. Leontești); VASLUI: Tincuța Filote; VIZIRU: Alex. Hagiu, Stroi Hagiu; ZIDURI: (Sanda Costache), (Farey Mazilu), (Sofia Mazilu).

Deslegătorii cari nu-și văd numele publicat, ori au avut mai puțin de 4 jocuri deslegate, ori răspunsurile d-lor n'au ajuns în posesia Redacției.

N. B. Încă dela numărul trecut presimțisem surprize. Nu ne-am înșelat. Realitatea este că unul din centre nu s'a mulțumit să ne facă numai o surpriză de rând, ci a ținut să ne lase (pentru câteva clipe) ... incremenți!

Motivul, este schimbarea formulei care, de data aceasta va suna cu totul altfel: după Cernăuți care are 105 deslegători, locul de frunte îl deține București cu 71! ... (aviz metropoliților și conducătorilor lor). Apoi vine Galați cu 23, Apatu cu 21, Macea cu 19, Piatra-Neamț cu 18, Ploiești cu 18 și Tecuci cu 16.

Cum surpriza e demnă de imitat, chiar și de Bucureșteni (!), invităm pe toți inițiatorii și conducătorii de Cercuri să facă la fel. Și dacă împrejurările nu permit s'o imite în stil așa mare, s'o facă cel puțin în miniatură — dar toți — și ne vom bucura. La numărul viitor!

Nu uitați că la sfârșitul anului, afară de tragerile obișnuite, se va mai face încă o trageră de trei persoane din seria acelor cari vor trimite regulat răspunsurile. Acești trei câștigători vor primi un premiu de valoare, care le va rămâne ca o amintire pentru totdeauna din partea „Amicului Tinerimii“.

Colaboratorii cari trimet material pentru revistă Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânsii, sunt rugați să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Când va crede de cuviință că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

ZIGZAG. — Ne-ar interesa un articol personal.

G. A. IĂȘI. — Jocurile trimise nu pot fi clasate în categoria jocurilor încrucișate. Cetiți lămuririle date la Poșta Redacției din numărul 4 și 2 de anul trecut.

NUIFĂR. — De ce imitați numaidecât jocurile publicate? Inventati altele!

EM. GRIGORAȘ. — Portretul ne-a bucurat mult. Mulțumim și pentru celelalte.

CAPȘUNA ROȘIE. — După căpșuni vin cireșile, după cireși apar vișniile, după vișini caisele, merele, perele, prunele și pe urmă mai vine din când în când și câte o căpșuniță care a fost pusă, din timp, în conserve ...

Cele 10 fecioare din ... Urleta (Prahova)!

ORTANSA. — Acum ești prea micuță și n'ai să știi să cauți la Poșta Redacției, dar cine te-a ajutat la deslegarea jocurilor o să-ți soptească la ureche că „Amicul“ te iubește, mai ales pentru că ești mică de tot ... și că el roagă pe mămică și pe tăticu să te învețe să zici „ma-ma“, „ta-ta“, „o-tan-sa“ și cât mai multe cuvinte frumoase. După ce le-ai învățat bine, să-ți arate și cum să le scrii și pe urmă să i le trimiți și lui ca să vadă și el dacă ai învățat bine. Să nu uiti să-ți pui și semnătura ca să știe cine-i scrie. Semnătura aceea, de bucurie că ai învățat să scrii și să citești singură (și să deslegi jocurile!), o va copia ca amintire și Amicul pe care, atunci, ai să-l iubești și tu cum te iubește el acum.

MM. GALAȚI. — Cel pășit, de foc și de inimă albastră ... zice că „de ce ți-e frică, nu scapi!“ Trebuie să existe la mijloc și o explicație psihologică, pe care credem că veți fi cea mai în măsură s'o dați când veți avea ocazie să tălmăciți proverbul de mai sus. De ce să vă fie rușine dacă vă răspundem prin revistă? În timp ce unii cetitori chiar provoacă răspunsuri la această rubrică, d-voastră să fugiți de ea? E bine, ca s'ajungem la subiect, articolul e bunicel. Ar fi bun, dacă ar avea o legătură mai strânsă a ideilor și dacă ar ilustra mai mult titlul. Prezentări în fond două idei fundamentale: pretextul tinerilor și pretextul bătrânilor, dar sunt prea puțin dezvoltate. Atât titlul cât și ideile de tratat, cer un studiu mult mai aprofundat. Încercați subiecte mai ușoare, cari acelea să poată fi tratate mai pe scurt.

FLEUR DE LIS. — Am fi curioși să știm ce știți! Corăbioara e bună, numai că așteptăm să se potolească vântul, ca să-i putem da drumul ...

ABEILLE. — Sunt bunicele, mai trimeteți.

GHERGHINA & ANICUȚA BAICU. — O participare la jocuri și o colaborare ce credeți? Face 8 lei?

GIZICUZI. — N'a fost nicio supărare. Ați avut tot dreptul. Mulțumim pentru zelul depus și pentru materialul trimis.

NU MA UITA. — Am avut impresia că, din înțeleasă, v'ați uitat surioara și cum ne-am gândit c'ar fi păcat să-și piardă regularitatea, am lăsat-o la locul dânsi. Cu prima ocazie să ne spuneți dacă am făcut bine sau rău. În legătură cu surpriza și curiozitatea de a ști cine este persoana care involuntar a prilejuit-o, fiind vorba de secret profesional, vă putem spune numai că, este un tânăr domn din comisie, cu ochii negri, păr la fel, sprâncene mari, tot negre, înalt de 1,68 m., milităria făcută de curând, dar ... (ce bine e când ai un pseudonim).

Nu începeți să deslegați jocurile până nu aveți o fotografie pregătită la îndemână (pe care s'o anexați la răspunsuri).

Cele mai multe din revistele noastre literare au scris, pentru știința autorilor nenorocoși, formula: „Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază”.

Ziariștii chinezi întrebunțează forme mult mai delicate. Când trebuie să refuze un articol, ei caută să nu jignească amorul propriu al autorului și întrebunțează metaforele următoare: „Ilustre frate al Soarelui și al Lunei! Privește pe servitorul tău care se prăbușește la picioarele tale, care sărută pământul din fața ta și cere grației tale permisiunea de a vorbi și de a trăi! Am cetit manuscrisul tău cu deliciu. Pe osemintele strămoșilor noștri jurăm că n'am întâlnit niciodată o astfel de capo-d'operă. Dacă o tipărim, n'o să mai găsim nimic de tipărit care să-i fie egal. Îți trimetem deci manuscrisul tău, tremurând și cerându-ți de zece mii de ori iertare. Vezi, capul meu este la picioarele tale și eu sunt servitorul servitorului tău”.

Cu alte cuvinte, toată polologhia de mai sus, pe chinezește, înseamnă pe românește: „La coș”.

Soțul: Ține dragă, uite un bilet. Să te duci să vezi prestidigitatorul.

Soția: Merci, Nicule, ești drăguț...

Soțul: Da, dar caută mai ales să observi cum reușește el să facă douăzeci de ochiuri, numai cu două ouă!...

Kean, marele actor englez jucând în rolul său favorit „Richard III” de Shakespeare, are în scena finală următoarea replică:

— „Un cal! Un cal! Un regat pentru un cal!”

Intr'o seară, în sala teatrului, un student dela galerie văzându-l pe Kean atât de disperat în aceste exclamații, îi strigă în gura mare din... înălțimea sa, de sus:

— Dar un măgar nu-i bun?

Kean, deși surprins de această intervenție neașteptată, nu-și pierde cumpătul, ci ridicându-și privirea spre galerie, răspunde întreprătorului:

— „Cum nu? E foarte bun! Poftim încoace!”

Sala izbucni în hohote.

Tatăl se uită la ceas și mirat că nu merge, zice:

— Ce-o avea ceasul meu de a stat?

— Tu spunea că trebuie curățit, zice mama.

— Numai trebuie mămișico, răspunde Puiu, l-am culășit eu cu apă și șăpun aji dimineașă!

— Vericule, îi povestea un oltean din Gorj prietenului său din județul Dolj, în comună la noi este unul așa de înalt, că îi vine amețea, când își privește picioarele.

— Asta-i fleac, vericule, îi întoarse celălalt vorba. Să vezi d-ta pe nepotul soacrei prietenului nașului meu! Este așa de înalt, că trebuie să se sue pe o scară, ca să-și scoată pălăria.

— Asta nu-i nimic, vericule! Să vezi d-ta pe cumnatul vărului vecinei mătușei mele. Este așa de înalt, că dacă răcește la picioare la 1 Ianuarie, nu începe să strănute decât în ziua de 31 Decembrie.

Tică și Lică dorm în aceeași cameră.

— Tică

— Ce e?

— Dormi?

— De ce măntrebi?

— Dacă n'ai dormi ți-aș cere să mă împrumuți cu un pol.

— Dorm.

— Bunicule, bunicule! strigă o fetiță. Ai...

— Ssst! În timpul mesei copiii trebuie să asculte și să tacă.

La sfârșitul mesei bunicul se adresează fetei:

— Eh! Acum poți să vorbești. Ce-ai vrut să-mi spui adineauri?

— Am vrut să-ți spun că ai o muscă în salată... dar ai mâncat-o!

Angelica întreabă pe mama ei:

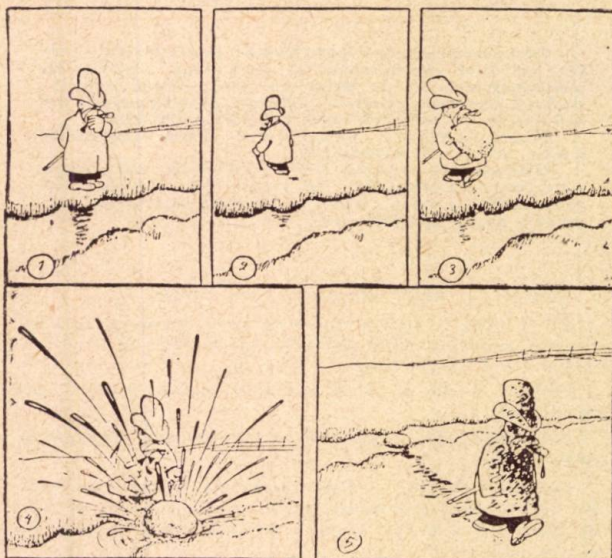
— Mămișico, vreau să dau 2 lei la o femeie bătrână. Se poate?

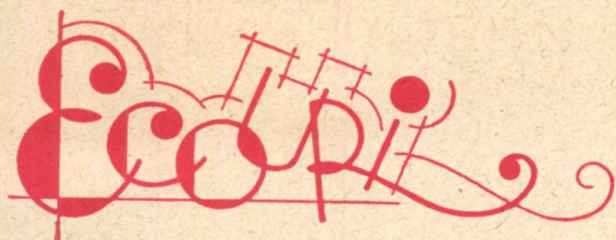
— Da, foarte frumos din partea ta. Ține 2 lei.

Și așa de câteva ori, până când mama o întreabă:

— Unde găsești tu mereu pe bătrâna aceea sărmană?

— Vinde floricele în colț!

Directorul unei universități feminine din San Francisco a afirmat că fetele cele mai inteligente și mai talentate sunt cele mai puțin cerute în căsătorie, ceea ce a stârnit o furtună de proteste. S'a afirmat că femeile mai dotate se hotărăsc mai greu să se mărite, au pretenții mai mari și de aceea preferă să rămână multă vreme celibatate decât să facă concesiuni. — Astfel se explică faptul că se găsește un număr mai mare de femei inteligente nemăritate, decât printre femeile cu inteligență redusă. O avocată celebră spune următoarele: o femeie proastă poate să aleagă între toți bărbații. O femeie inteligentă numai printre bărbații inteligenți. Durează însă mai multă vreme să-i găsești. — În schimb un medic a declarat avocatei că, după o lege a naturii, femeile inteligente se mărită cu bărbați proști și invers. De-ar fi altfel, n'ar veni pe lume decât idioți — sau genii.

La un trib de Piei Roșii din Brazilia se obișnuiește următoarele pentru a stăvăli elocvența unui orator. Când un membru al tribului căruia îi place să vorbească mult ia cuvântul, șeful tribului îl solicită să-și țină discursul stând într'un picior. Datorită acestei măsuri chiar și cel mai pasionat orator se vede silit să se concentreze și să spună pe scurt ceea ce are de spus.

Orașul Pittsburg (Statele Unite) este cel mai important centru metalurgic din lume și este așezat în întregime pe un teren care, acum o sută de ani, a fost dat în schimbul unei viori de copil.

Americanii, oameni practici, așteaptă mult, în materie industrială, dela metodele de recuperare. Astfel, o societate americană a construit de curând un automobil-magnet destinat în special să colecteze toate obiectele de fier care se pot găsi pe șosele. Pe primii opt kilometri pe cari i-a parcurs, această mașină a cules 75 de kg. de fierărie. La sfârșitul primelor sale două zile de activitate, ea adusese 2.500 kg. de sfărâmaturi metalice, cuie, șuruburi, cutii și diverse piese de fier.

Astorga, o localitate în provincia spaniolă Leon, posedă cel mai dulce monument din lume. Nu e vorba de vreo operă de artă a unui cofetar local, ci de o statuie de bronz care înfățișează pe Don Carlos. Municipiul hotărând deunăzi curățirea monumentului, s'a constatat că statuia, goală în interior, era de fapt un stup de albine. Insectele, furioase de a fi deranjate, s'au năpustit asupra lucrătorilor, cari s'au ales cu înțepături destul de serioase. Albinele pătrunseseră în interiorul statuii prin nările eroului de bronz. Toată statuia e plină de miere și se pune problema cum să fie scoasă această miere din stupul acesta ciudat, fără a păgubi monumentul.

Un cunoscut crescător de câini din Liwerpool a reușit să crească o specie de câini ceva mai mari decât oul de găină. Acești câini cântăresc abia 60 de grame. De 30 de ani acest crescător se străduiește să crească câini pitici și s'a îmbogățit cu această indeletnicire.

La un bal al frizerilor, un fabricant absolut chel, a avut fericirea să câștige la tombolă un premiu care îi dădea dreptul să-și facă ondulații permanente cât timp va trăi.

SANATATEA, veterana revistelor medicale care apare de 35 de ani sub înțeleaptă conducere a d-lui dr. Sigmand-Sigma. Numărul dublu de vacanță cuprinde 64 de pagini cu studii și articole interesante și instructive, din al cărui cuprins bogat ilustrat spicim câteva titluri:

Știința și religia, de dr. I. St. Furtună. Copilul nelegitim, de dr. M. S. Nancy. Drepturile familiei, de Generalul Castelnau. Sifilisul ereditar, de prof. dr. M. Manicată. Cum mâncăm, de dr. I. St. Furtună. Legumele și alimentația, de Virg. Sp. Ionescu. Tuberculoza și Diabetul, de dr. I. M. Marcu. Plantele medicinale de I. Munteanu. etc. etc.

Apoi nenumăratele sfaturi și rețete pentru vară și contra accidentelor căldurii, insolatiei, Răspunsuri-Sfaturi-Indrumări, de dr. Sigma.

O serie de fotografii din diferite stațiuni balneo-climaterice din țară, cu indicațiunile lor, formează un îndrumător prețios pentru cei cari doresc să plece în vilegiatură sau pentru căutarea sănătății. Redacția și administrația: Str. Triumfului, 7, București V.

CROITORUL ȘI MODA, revistă tehnică-profesională de croitorie: Str. Lipseani, 19, București I.

REVISTA NOASTRA, revistă ilustrată, literară, științifică, artistică, distractivă: Str. Mihai Viteazu, 53, Chișinău.

SATUL, revistă de literatură și cultură pentru popor: Prel. Polonă, 13, București III.

SFETNICUL VIETII, revistă de medicină populară și sfaturi pentru păstrarea sănătății: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116, București IV.

TINERIMEA CREȘTINA, revistă de educație religioasă morală: Str. Sf. Elefterie, 15, București VI.

FARUL CAMINULUI, revistă de cultură și educație gospodărească sub auspiciile „Asociației educația menajeră”: Str. Washington, 34, București III.

COLABORARI, revistă a tineretului intelectual: Str. Rovine, 17, București I.

FLORI DE CRANG, revistă literară — artistică — socială: Str. G-ral Berthelot, 8, Oradea.

GRAI MOLDOVENESC, revistă de literatură — artă — știință: Str. Lasca Catargiu, 55, Iași.

PRIETENUL, foaie pentru credință, morală și literatură: Str. G-ral Berthelot, 112, Galați.

ORIENTARI, revistă de studii, critică și literatură: Moinești.

INFORMATORUL, organ independent de informații politice și sociale: Str. M. Kogălniceanu, 35, Ploiești.

FREAMATUL LITERAR, revistă de literatură, știință și artă: Str. Mareșal Aevrescu, 1, Siret.

LICARIRI, revistă literară: Str. Tudor Vladimirescu, 3, Silistra.

MANIFEST, revistă cu conținut literar, social, artistic: Str. Săvescu, 28, Iași.

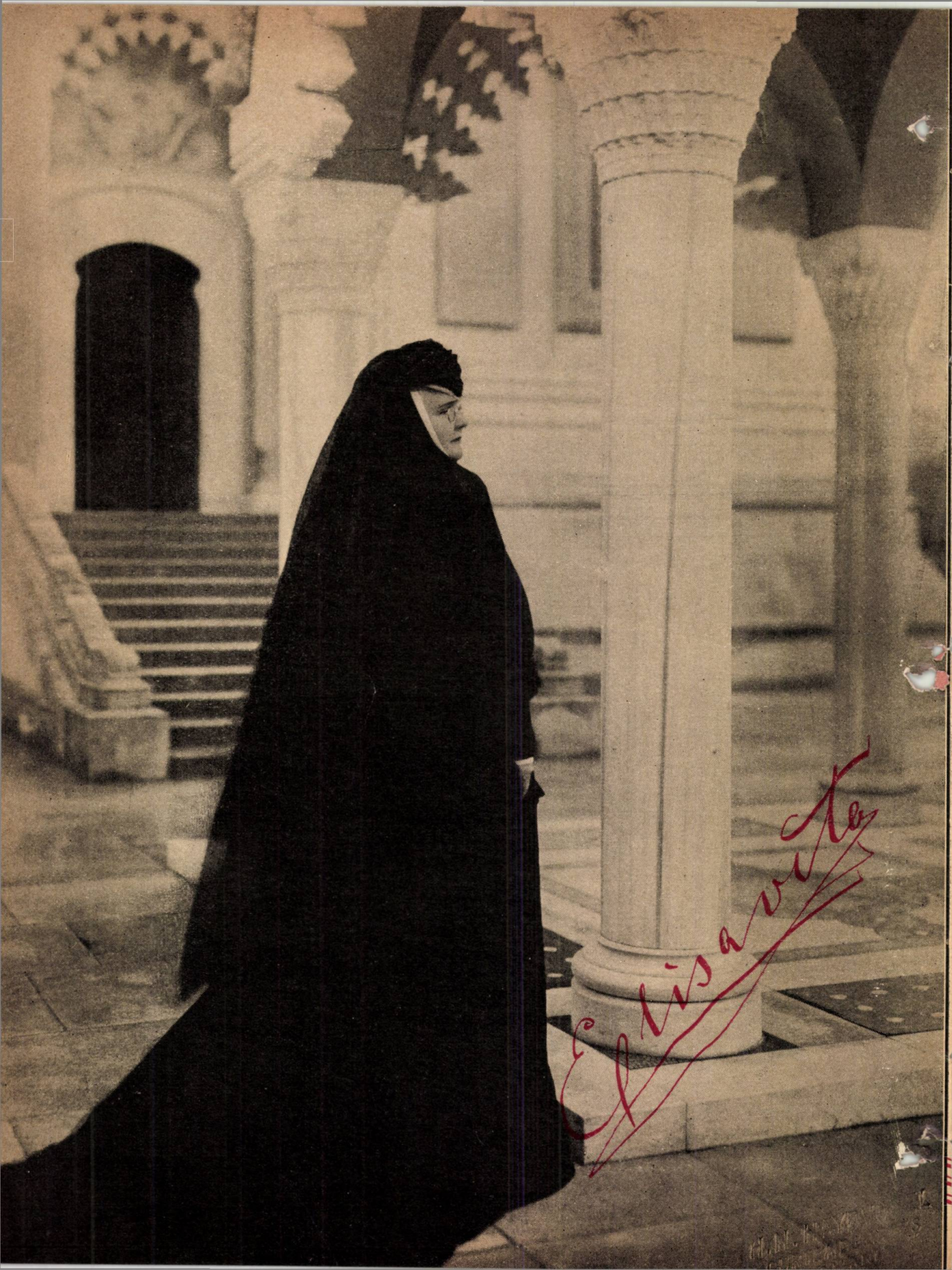

Amicul Tinerimii

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

16 SEP. 1935

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, muzică, distracție

Credința Reginei Poete

În numărul precedent al „Amicului Tinerimii” am dat în traducere o parte din miezul articolului dedicat de „Carmen Sylva” filosofului evreu Bernays.

Dăm în numărul de față continuarea aceluia articol până la sfârșit. Ținem să se știe că redăm numai frazele referitoare la chestiunea religioasă din acea bucată literară.

„Evreii — continuă regina poetă — sunt singurul popor ce nu decade. Ei rămân tari în credință, plini de vlagă și „uniți”, strânși între ei, ajutându-se mutual, sănătoși prolifici (adică puioși) și, astfel, puternici. Și toate acestea ei le datoresc numai unui singur om, un fel de rege al regilor, medicul cel mai înțelept ce a existat vreodată: Moise .

„Cine ar putea sta demn pe Tron fără a se supune îngenunchind înaintea înțelepciunii moralei lui Moise? Moise a fost ca un Suveran care întâi și-a format poporul său și l-a fasonat așa fel ca să reziste tuturor furtunilor. Dacă toată lumea ar fi

General Dr. Vr. P. Stavrescu

Carmen Sylva ca prințesă.

acceptat legile mozaice, n'ar fi suferit de tuberculoză, de cancer și de celelalte epidemii ce fac în lume atâtea ravagii. Azi, Suveranii sunt preocupați mai mult cu știința războaielor. Fost-a oare Moise un rău conducă-

tor de armate, fiindcă a fost cel mai mare medic? Când oare au reputat evreii cele mai mari biruințe? Când oare ei au fost eroi și au săvârșit minuni de vitejie? Nu atunci când erau în credința că Dumnezeu luptă cu ei și pentru ei?

„Abia târziu când au simțit că au căzut în păcate și nu mai voiau să știe de rigurozitatea legilor sacre, atunci reaua conștiință i-a învățat să cunoască ce e frica și au trebuit să fie risipiți pentru ca apoi să fie reînțorși la vechea dreaptă credință în Dumnezeu, după ce au suferit tot felul de nenorociri. De-ar fi continuat să le meargă tot bine mereu, atunci primejdia era să le fie mare de tot, căci s'ar fi putut să piară singurul popor monoteist din întreaga lume; iar aceasta ar fi fost pentru omenirea toată un regres poate de veacuri. Poporul evreu ar trebui, deci, să fie întrebuințat ca „maia” sau „aluat” pentru a servi de model în plămădeala celorlalte neamuri și spre a le îndrepta pe căi mai înalte, căci marea-i sănătate a făcut ca spiritul evreilor să fie cu mult mai viu, puterea lor sufletească mai descătușată și mai liberă, suferințele i-au făcut

Portretul de pe copertă cât și cel alăturat, însoțite fiecare de o dedicație, sunt cedate din colecția d-lui Amiral Grașoschi, fost aghiotant al M. S. Regelui Carol I.

cumpătați și economi. În loc de a-i prizoni și de a-i persecuta, ar fi mai bine să se învețe câte ceva dela ei. Mai mult încă, acei dintre oameni cari primesc o pregătire pentru „Tron“ ar trebui educați ca Moise: în știință, dar mai ales în medicină și cu deosebire să studieze Biblia mai mult ca orice altă carte. Căci acolo în Biblie sunt legi despre care Suveranii urmează să aibă adânci cunoștințe.

„Singurul pericol pentru poporul cel ales este de a înceta să mai fie persecutat și de a fi prea intim cu popoarele creștine, adică atunci când își va neglija preceptele religioase și ar adopta ceea ce vede la falșii strălucitori, la acei cari în schimb se prăpădesc de boale de care giganticul Suveran, Moise, a știut să-i ferească pe evrei.

„Uităm uneori că trăim și ne hrănim din Biblie, cea mai minunată carte din câte au existat și există, și că ne-am putea foarte ușor lipsi de toate cărțile, dar de acest isvor dător de viață, nici-odată.

„Cel ce se gândește la voința de fier ce în-suflețea pe Moise care a sfărâmat în dreapta lui mânia **TABLELE LEGII**, fiindcă avu puterea să aducă altele noi, acela, cum și cine se aprofundează în cărțile profeților, aceia vor găsi multă ușurare: în nopțile posomorite, când te chinuște insomnia ori ai coșmare, nimica nu e mai bogat în mângâeli, decât o pagină din Isaia sau din Ieremia, cum și multe pasagii din cărțile celorlalți. Nu te poți sătura citindu-i, când toate celelalte cărți amuțesc ori nu îți mai oferă nici-o consolare. La urma urmii, e cu totul de prisos a se mai scri alte cărți de devoțiune; e destul să citească

cineva numai profeții! Acolo sunt trecute toate suferințele pământești și e o jale demnă, cu care îți poți ușura inima.

„Ciudat lucru: trăim și ne hrănim cu toții din Biblie, și cu toate acestea ne permitem a disprețui poporul ce a produs cartea cărților! Poate că în realitate noi nici nu disprețuim poporul acesta, ci ne temem de el, fiindcă știm ce putere are, și nu facem de cât să ne apărăm, de teamă să nu fim copleșiți de el

rușine. Evreii nu puteau să-L înțeleagă, fiindcă ei așteptau pe Mesia menit să aducă iarăși puterea politică, strălucirea și splendoarea de altă dată ca manifestare exterioară.

„Creștinismul și el la rândul-i rămase pur numai atât cât fuse prizonit. În momentul în care a ajuns la putere și la onoruri, a și încetat cu desăvârșire de a mai fi creștinism. Dacă Cristos ar reveni pe pământ, ar rămâne uimit văzând pe cine își zice creștin!

„Evreii n'au în sânul lor așa desbinări cum au creștinii; evreii n'ar fi căzut niciodată în nebunia cruciadelor; evreii n'au făcut dogme care să fie contestate de alții. Unde sunt oare dogmele lui Cristos? În predica de pe munte? Sau în cuvintele Lui când zicea că ar trebui să fim săraci și să dăm ajutor săracilor? Nici prin gând nu I-ar fi trecut vreodată lui Crist că din cauza lui „filioque“ creștinătatea se va desbina și va rămâne desbinată etern; și nici că din cauza sfintei Sale ultime Cine cea de Taină, pe care voia s-o lase ca amintire și consolare, bietelor Sale oițe pierdute, se vor naște certuri nesfârșite, că în numele Său se va înființa Inchiziția, se vor aprinde ruguri, se vor născoci torturi necunoscute nici chiar în infern! Isus voia, din contră, să desăvârșască preceptele lui Moise și să le adauge **BLANDEȚEA** ce lipsea acestor precepte. Dar oamenii pe atunci nu erau copti la minte pentru „**BLANDEȚEA**“ și o degradară făcând din ea o caricatură hidoasă.

„Iudaismul nu știe ce e superstiție. E poate în rasa iudaică să nu admită superstiția, sau că dătoarește lui Moise această repul-

*Fiți mulțumesc
din inimă pentru
dăruitul cel
înbițit!*

*C. Iovărite
Măi 1904*

Cuvinte adresate pe dosul unui portret, de M. S., d-lui Ioan Enișteanu dela Creditul Rural din București.

și să fim apoi apăsați la rândul-ne. Dar de ce nu învață oare creștinii dela evrei? Căci din iudaism am eșit noi creștinii. De ce le întoarcem spatele și ne tăgăduim origina? Cel puțin origina noastră spirituală e chiar acolo, și nu aiurea; nu zic ba despre India, dar în linie directă, Iudeea! Cristos a putut numai într'un popor înecat în suferințe, apăsător, trist, să apoteozeze suferința, să vorbească săracilor și să acopere pe bogați cu

siune, lui, care l-a fortificat imunizându-l până într'atâta că i-a dat destul ajutor ca să n'aibă nevoie de mângâerea superstiției. Căci superstiția e numai nepuțința. Evreul nu e însă niciodată neputincios câtă vreme își ține legea sa. Legea evreului a purtat de grijă pentru tot, s'a gândit la toate potrivirile și nepotrivirile, la ceasul bun și la cel rău. Ea călăuzește cu atâta siguranță ca și chivotul prin deșert.

„Invățăm Biblia cum începem să gongănim, și maltratăm poporul ce ne-a dăruit-o. Un evreu foarte spiritual mi-a zis odată: „Vă urez ca istoria națională a D-voastră să fie scrisă vreodată așa ca a noastră și să fie citită în bisericile D-voastră ca o carte de rugăciune, așa cum facem noi“. De ce nu i-a trăsnit prin minte altui popor să-și scrie istoria în așa mod? Căci Vechiul Testament, Biblia ebraică, e chiar *ISTORIA GENULUI UMAN*; altfel, Crist s'ar fi îndreptat spre India, Persia ori China pentru a clădi sacra Sa doctrină pe baza cărților sfinte de acolo, pe care e vădit că le cunoștea.

„Moise a luat din Egipt înțelepciunea toată cât s'a putut lua de acolo, apoi și-a făurit din ea inspirații ce au întrecut-o cu mult. Aceste inspirații îndreptătesc a crede că el a stat în directă comunicație cu Dumnezeu. Fruntea lui, atinsă de Dumnezeu, era luminată de un entusiasm sacru; pentru că el credea, și credea mai mult de cât toți cei cari îl înconjurau.

„Noi de ce nu mai credem ca el? Și noi putem aceasta! Noi nu suntem părăsiți de Dumnezeu; iar dacă există un Creator, desigur că nu ne va părăsi. De ce oare nu avem credință? Vedem zilnic toți că Știința e atât de firimicioasă în cât o descoperire mare abia dacă durează vreo câteva zile sau câțiva ani și e aruncată peste grămadă. În jumătatea de secol ce pot să-mi amintesc, am văzut născând și pierind atâtea științe, am văzut făcându-se și părăsindu-se atâtea descoperiri minunate, am văzut producându-se și spulberându-se

atâtea doctrine cu pretenții de „axiome“ în cât pe zi ce trece mă reîntorc la credința cea mai naivă a copiilor și sper în lumina bunului simț ca vechii profeți. Aceștia n'au fost doară copii, și au trecut peste mizeria cea mai mare și peste nenorocirile cele mai neasemuite, numai fiindcă credința lor nu șovăia. Ei n'au fost conduși de știință. Moise, care poseda toate cunoștințele de pe atunci și pășise înainte prin geniul său înalt, avea credința cea mai naivă și încredere neclintită ca stânca. Și de câte ori n'a rămas el singur în talazurile furioase ale unei mulțimi orbite și copilăroase!

„Unicii evrei cari ar putea degenera, sunt acei cari se fac creștini, de se acomodează creștinismului; dar nu creștinismului cel din prima sa formă, ci aceluia căruia i se zice azi „creștinism“ pe care Tolstoi îl refu-

ză de a'l socoti ca atare. Creștinismul actual e numai superstiții și idolatrie.

„Iudaismul, grație lui Moise, este ferit de așa ceva. Și nu Cristos le-a introdus în creștinism, ci contactul cu popoarele păgâne. De aceea evreii n'ar trebui să comită imprudenta de a ține să se încovoae împrejurărilor. Vor pieri din cauza aceasta, cum au pierit și creștinii cei adevărați.

„Singurul pericol pentru iudaism ar fi împuternicirea lui politică. Deja orice bogăție prea mare e un pericol, dar împuternicirea politică l-ar putea duce pe marginea prăpăstiei. Celelalte popoare i-au făcut — fără să știe — cel mai mare serviciu că l-au prigonit și l-au asuprit. Numai din această cauză a rămas el pios și simplu și a stat cu rândurile strânse spre a nu fi expus pieirei în risipire....

Carmen Tybe

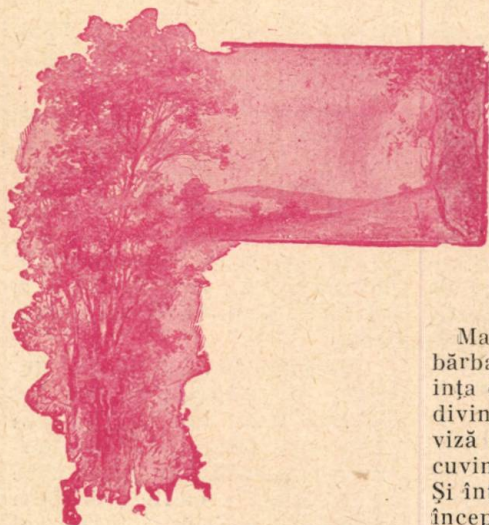
Insetare

*Aleargă cerbul pe coline străbate'n munți prin lacuri seci
S'astâmpere cumplita sete, cătând isvoare limpezi, reci;
Și sufletu-mi cuprins de sete prin largul lumilor pustiu
Dorind isbăvitoare undă, a isbucnit în strigăt viu:*

„O Doamne, la isvorul vieței îndreaptă-mă cât mai curând.
„Sunt puțuri multe... 'nșelătoare, ce apă n'au nici strop pe fund.
„Să-mi dai, Te rog, din apa vie precum apăi un călător,
„Cum lași să soarbă păsărica din apa clarului izvor.

„Și-Ti voi aduce pururi slavă uitând tristețea mea de eri —
„Mereu voi alerga în calea mântuitoarei Tale vreri —
„Și nu voi înșeja de-acuma, căci apa sfântă ce ne-o dai
„E 'nvățătura minunată, puterea ce ne duce'n rai. —

Rafela Măscășanu

Carmen Sylva și religia

Este drept, este bine și plăcut lui Dumnezeu, ca toți cetățenii și mai ales tinerii, să fie crescuți și păstrați în sinceră iubire și devotare către Rege și Dinastie pe care numai adevărata credință și temere de Dumnezeu o pot produce.

Ca să-i iubim pe regi, trebuie să-i cunoaștem și să știm valoarea și folosul lor pentru Țară. Când e vorba despre Dinastia Română, nu e deloc greu să descrii și să istorisești faptele cele multe și mari. Singura teamă e că nu vei putea scrie tot binele făcut țării și poporului Român de această admirabilă casă domnitoare. Ar trebui, de aceea, să scrie mulți și să spună fiecare ce a înțeles și ce știe el. Cunoștințele s'ar putea completa atunci din spusele tuturor și s'ar afla astfel tot ce trebuie să se știe.

În prezentul articol ne-am propus să vorbim despre marea Regină Elisabeta a României, cunoscută și sub numele de Carmen Sylva. Nu putem însă vorbi despre Regina Elisabeta, fără să amintim și ceva despre Regele Carol I. Dacă a existat cândva în vreo țară, dinastie care să înțeleagă dumnezeiește chemarea ei, apoi aceasta a fost în primul rând, strălucita dinastie întemeiată în România de către marii suverani: Regele Carol I. și Regina Elisabeta.

Marele Rege Carol I. a fost un bărbat profund religios. Conștiința că are ca rege o chemare divină, l-a făcut să aleagă ca deviză a dinastiei Sale frumoasele cuvinte: „*Nimic fără Dumnezeu*“. Și într'adevăr: cu Dumnezeu Și-a început domnia; cu Dumnezeu a biruit toate piedicile și neplăcerile interne în dorința de clădirea și ridicarea României; cu Dumnezeu a biruit în Războiul Neatârării și a întemeiat Regatul; cu Dumnezeu a dus vechiul mic regat la strălucirea și puterea creării României Mari; cu Dumnezeu, la serbările izbândeii; dar tot cu Dumnezeu, alături de popor, și în zilele grele de lipsă și suferință.

Marea Regină a trăit pentru marele Rege și amândoi s'au completat spre a fi în România *suverani cu adevărat „din grația lui Dumnezeu*“. Seriozitatea înțelepciunii și calculul manifestat în orice mișcare și vorbire constituind caracterizarea regelui Carol, se completa minunat cu atrăgătoarea bunătate și duiosie a reginei Elisabeta, socotită pe drept ca o adevărată Mamă a poporului. Cu însușirile ei distinse, Regina Elisabeta a fost cunoscută în toată lumea ca un suflet mare. Chiar dacă nu ar fi fost ceea ce era, încununată și venerată de mult ca: buna Regină a României, sufragiul universal ar fi proclamat-o oricând cu unanimitate Regină între regine, pentru calitățile ei alese.

Nu numai nașterea, cât *religia a format sufletul marei Regine* cu aceste însușiri strălucite. Ea a trăit viața întreagă sub *aspra religie a suferinței*. „Pe cine iubește Dumnezeu, îl muștră și-l înțelepțește“, — zice Scriptura

Sfântă. Pe Regina Elisabeta, Dumnezeu a iubit-o foarte mult. *Pentru Regina Elisabeta, religia era chiar viața ei*. Ca și dreptul Iov din Scriptură, ea a învățat din suferințe să cunoască voia lui Dumnezeu și să se plece ei fără murmur, laudând și preamărind pe Dumnezeu pentru toate. Școala suferinței a învățat-o apoi pe dânsa, să simpatizeze cu toți cei mici și în suferință și să aibă oricând ureche deschisă și inimă compătimitoare pentru cei lipsiți și nevoiași, ca una care înălțase cu lacrimi multe rugăciuni către Dumnezeu, sub truda zilei și în vegherile nopții, primind dela Atotputernicul mângâierea și incurajarea necesară; din religie Regina învățase să scrie despre chemarea unui suveran: „*Regii trebuie să fie ca și Dumnezeu, mereu cu ușa deschisă și gata să primească, să asculte și să ajute pe fiecare om*, ori de ce nație, ori de ce religie și ori de ce poziție socială ar fi el. După cum este *Dumnezeu tatăl tuturor oamenilor*, ori de ce culoare a feții, ori de ce nație și religie: așa este *un Rege părintele tuturor* în țara în care domnește el“. Acest principiu a devenit apoi o plăcută tradiție pentru Dinastia română. De aceea marea Regină scrie, cum în casa ei părintească mai întâi, și în palatul ei regal după aceea, găsiau caldă primire și diferite personalități chiar dintre Evrei, luați chiar și în serviciul palatului împreună cu alți supuși credincioși ai regatului, tocmai într'un timp când Evreii nu a-

veau drepturi în țară. Ce admirabilă înțelegere a adâncurilor religiei creștine și a spiritului care era în Moise sau spiritului Evangheliei Domnului Hristos!

Poate se va zice: Evreii sunt răi și periculoși! Dar fi-vor ei mai răi decât noi creștinii? Or fi Evreii răi, dar durerile răutății lor nu le-a simțit nimeni dintre noi Români în măsura în care le-a simțit pe capul său Domnul nostru Isus Hristos. Și totuși, Domnul Hristos s'a lăsat răstignit și pentru mântuirea lor, s'a rugat și pe cruce la Tatăl pentru iertarea lor.

Or fi Evreii răi. Dar ce au înțeles creștinii, sau *ce-am înțeles noi Români ca să-i facem buni?* Cari sunt mijloacele culturale ale noastre ca creștini și ca Români pentru câștigarea Evreilor la o viață mai înaltă? Ciomagul și spargerea geamurilor? Dar toate acestea le fac creștinii și Români noștri pentru că nu cunosc Cuvântul lui Dumnezeu, care zice: „*Vai fie pustiitorule, căci și tu vei fi pustiit*“. Dacă umplem atmosfera românească cu ură și groază nu vom respira decât acestea, cari vor produce odată o explozie și o pustiire generală.

Toată această ură și prigoană se întâmplă nu pentru că Evreii sunt Evrei, ci pentru că *creștinii nu sunt creștini*. Regina Elisabe-

ta seria încă din anii 1911: „*Dacă creștinismul ar mai fi azi așa cum a fost predicat de gura lui Hristos, atunci el ar fi o cu totul altă religie decât ceea ce numim azi creștinism. Dacă am compara faptele și cugetele noastre cu predica de pe Munte, ar trebui să înmărmurim de rușine... Ar trebui să umplem forma cu spirit și să căutăm spiritul primilor creștini de pe timpul când creștinismul nu se adaptase păgânismului... Creștinii au scuzat ura lor contra Evreilor și veșnicile prigoniri contra acestora cu faptul că ei au răstignit pe Domnul Hristos. Dar să fim sinceri și să spunem: Ce ar face oare creștinii de azi dacă s'ar arăta în mijlocul lor Domnul Hristos ca pe vremuri? Evreii tot i-au mai strigat și Osana; dar mă tem că creștinii nici atât, ci L-ar declara imediat ca om periculos...*“

Oare n'au fost declarați astăzi și bieții Români Adventiști ca periculoși, numai pentru că aceștia s'au întors la creștinismul primilor creștini și vor să trăiască în viața Domnului Hristos din Predica de pe Munte? De mai bine de 30 de ani nu cu gângăveală puțin înțelegă ca a lui Petrachela dela Maglav, ci cu claritatea cuvântului Sfintei Evanghelii, Adventiștii, cu cuvântul și cu fapta, vestesc Românilor noștri ceea ce a vorbit bunul Dumne-

zeu nu cu Petrachela, ci cu marii Săi Profeți și Apostoli și ceea ce ne-a vorbit prin însăși Fiul Său, Domnul Hristos. Dar pentru aceasta, Adventiștii au fost declarați ca periculoși de către ai bisericii și s'a deslănțuit contra lor o rușinoasă prigonire cu foc și pârjol.

Între alți oropsiți și urgisiți de lume, buna și marea Regină a cunoscut și pe Adventiști și s'a pronunțat despre ei. Grupa Adventiștilor din Sinaia, acum aproape 30 de ani, recomandați de către preoți huiduelilor tuturor și prigonirii organelor polițienești, se adunau pentru rugăciune și cântau laude lui Dumnezeu într'un boschet dosit în parcul Castelului Regal, până ce au fost descoperiți de cineva din serviciul Castelului și isgoniți și de acolo. Buna Regină a auzit despre aceasta și a zis: „*Să lase în pace pe bieții oameni să cânte lui Dumnezeu după credința lor!* Au făcut vre-un rău?“ Curând după acest incident, marea Regină a cunoscut literatura Adventiștilor despre care, acel suflet nobil, profund religios și bun, care cunoscuse toată literatura religioasă produsă pe glob, Regina, cea însăși autoare de literatură religioasă, a zis: „*Niciodată până acum nu am cunoscut literatură cu o mai puternică, mai moralizatoare și mai înălțătoare influență ca aceasta. Dorința mea este ca asemenea literatură să fie tipărită și în românește, spre a ridica poporul român la o viață mai creștinească, mai morală, mai curată și mai sănătoasă*“.

Dorința bunei Regine s'a îndeplinit. Literatura cea după voia lui Dumnezeu s'a tipărit și răspândit de Adventiști, în valoare de milioane de lei, producând prin influența ei, nu bețivi, stricați, excroci, spioni și trădători sau bolșevici și anarhiști; ci adevărați creștini cinstiți, cu viață curată și sănătoasă, credincioși lui Dumnezeu, credincioși Regelui și Țării lor. De 30 de ani Adventiștii predică în țara aceasta: Dumnezeu a vorbit prin profeți și prin Domnul Hristos și ne-a făcut cunoscut voia Lui, poruncile Lui,

și calea mântuirii noastre. *Noi trebuie să ne întoarcem dela rele, să ne pocăim, să primim în inima noastră pe Domnul Hristos în credință ca să înnoiască inima și viața noastră după voia Sa: și să ne pregătim astfel pentru apropiata Sa venire în mărire, făcându-ne buni unii față de alții!*

Iubite cetitor! Dumnezeu a vorbit încă din veacuri prin sfinții Săi Profeți; iar în cele din urmă ne-a vorbit prin însuși Fiul Său, Domnul Hristos, care ne-a adus cuvintele vieții, trăite de Domnul ca să ne lase model.

Dumnezeu a dat țării noastre Regi mari, cu adevărat dela Dumnezeu cari cu cuvântul și cu fapta, au lucrat mereu la ridicarea sufletului românesc.

Dumnezeu ne-a dat pe Regele Carol al II-lea care a rostit înțelepte cuvinte adevărat regale: „Eu sunt ortodox; dar *respect credința pe care și-a ales-o fiecare*“. Și a zis: „Doresc o biserică vie care să îndrepte viața popoului în căile lui Dumnezeu“.

Dumnezeu ne-a dat Regi și Regine cu suflet adevărat creștin dela cari noi toți putem să învățăm, să ne facem mai buni. Dumnezeu a lăsat să se predice pe plaiurile României cuvintele minunate ale Sfintei Evanghelii, din cari noi toți putem ști ce să facem. Față de toate acestea, mai este nevoie de minuni extraordinare, ca să ne lămurim asupra vieții adevărat creștinești și trebuie să mergem la Maglavit pentru aceasta?

Domnul Hristos a zis pe vremuri: „*Au pe Moise și pe Profeți*. Iar, *dacă nu ascultă de cuvintele lor, nu vor asculta, oricâte minuni s'ar face*, și chiar dacă ar vedea morți înviind din morminte“.

Cu sufletul ei de poetă, marea Regină Carmen Sylva, poate că a scris despre Moise și despre Domnul Isus cuvinte cari nu corespund în totul adevărului dumnezeesc, dar Regina Elisabeta a înțeles *valoarea divină și veșnică a legii lui Moise și sensul Harului și iubirii minunate a Domnului*

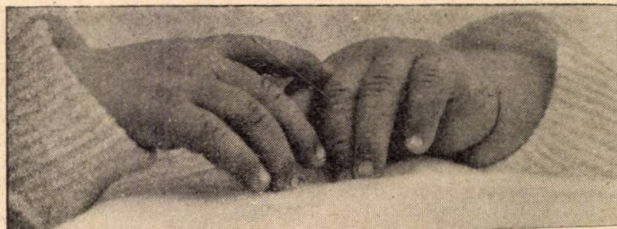
nostru Isus Hristos și le-a aplicat în viață. *Acestea au fost normă și regulă la palatul marilor noștri Regi, iar nu superstițiile populare inspirate și hrănite de bisericile decăzute.*

Iubite cetitor! Dumnezeu și azi zice, ce a zis prin credincioasa și buna Regină Elisabeta: „*Întoarceți-vă la pocăința adevărată, nu prefăcută; și primiți în inimile și în sufletele voastre, spiritul primilor creștini*, ca să ajungeți la sinceritatea și curățenia de suflet a lor, spălați de ura și de răutățile la care vă ațăță satana și uneltele sale; și atunci

vi se vor destupa urechile, să auziți și voi chiar în casele voastre“ — nu numai la Maglavit, — „ce a zis Dumnezeu; și vi se va lumina mintea ca să înțelegeți cuvintele lui Dumnezeu și să le *impliniți*, ca să fiți buni unii față de alții“; aceasta este religia Domnului nostru Isus Hristos! Aceasta era religia Reginei Elisabeta, aceasta este religia Dinastiei române!

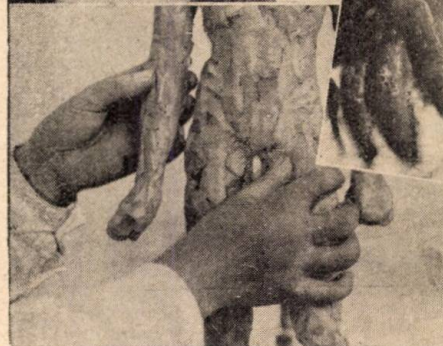
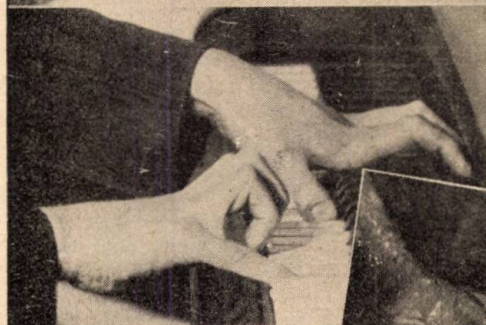
Ștefan Demetrescu

avocat

LIMBAJUL MAINILOR

Ca și după scris, mâna, nu numai după trăsăturile sale, dar și după forma sa,

desănuiește caracterul celui cărui îi aparține. Iată niște mânuțe dragălașe și nevinovate de copil care nu cunosc

nimic din viață. În schimb, la stânga, toată muzica vorbește prin aceste mâini subțiri și lungi de artist-pianist, atât de vorbitoare și atât de impresionante. Mănuțe spălătorești cântă poezia lucrului din greu, răbdător, îngăduitor și bine făcut. Artistul-sculptor, și el, vorbește despre arta lui prin forma unei mâini delicate și mlădioase.

Gânduri răslețe...

de luni de zile de nesomn, griji și arșiță. Inima i se bucură când cu grijă își adăpostește roada câmpului său.

La fel — cândva — veni-va și asupra fiecăruia dintre noi o toamnă a vieții. Acum suntem tineri. Ne bucurăm de tot ce vi-goarea tinereții ne pune la dispoziție; dar veni-va o zi de toamnă când va trebui să ne uităm după roadă. Oare va fi ea im-

roadele sale. Aceasta depinde de fiecare dintre noi.

Vom fi căutat ca în viața aceasta să nutrim numai gânduri nobile și sfinte, atunci caracterul nostru se va fi dezvoltat în chip dumnezeesc și rodul va fi îmbelșugat și spre fericirea noastră și a multora.

Ne vom fi lăsat stânjeniți de patimi și obiceiuri rele, nu vom fi luat seama la îndrumările părinților și celor ce ne vor binele și mai ales la sfaturile pe cari Amicul Tinerimii, „Isus Hristos“, le dă continuu prin Cuvântul Său și prin gura servilor Săi, atunci ne vom vedea în toamna vieții fără nicio agonișală și bătuți de vânturile reci ale lumii acesteia.

Cine este acela dintre noi care să-și dorească un asemenea timp! Cred că nimeni. De aceea cuvine-se ca la fel ca și vierul ce-și curăță butucul primăvara de orice ramură uscată și mai mult păgubitoare bunei dezvoltări de mai târziu și la fel ca pomicultorul ce-și curăță și îngrijește cu multă atenție pomii, săpându-i, curățindu-i de omizi, stropindu-i cu gândul la o roadă bună și bogată, zic, la fel și noi în această primăvară a vieții noastre, să ne curățim și să ne îngrijim sufletul nostru ca nimic și nimeni să nu stingherească rodirea îmbelșugată a lui spre slava Dumnezeului nostru și spre fericirea noastră.

Iubiți tineri, anii trec și toamna vine. Putea-vom fiecare dintre noi să ne bucurăm atunci de rodul vieții noastre? Se cade a ne pune pe lucru chiar de acum cât încă nu s'au ivit florile, ca apoi roada să fie din cea bună. Isus stă gata a ne ajuta. Să-L luăm cu noi și vom fi siguri de o toamnă frumoasă.

Vasile Florescu

COPILUL ȘI PLOAIA

*Dumnezeu deșartă cada
Cu mărgelile pe pământ.
Un copil cu fața smeadă,
Numără cu fața 'n vânt:*

*Zece, douăzeci, o sută....
Plouă strașnic dinspre sud.
Biruit, aleargă 'n casă;
E micuțu-așa de ud!*

*— Mamă, multă apă are
Dumnezeu în ceruri sus —
Plouă mult, fără 'ncetare
Și tot negru-i spre apus!*

*— De ce 'ncerci a număra
Cu puterea minții tale?
De-acolo de sus din cadă
Câțiva stropi... pornesc la vale!*

N. N. Bosneanu

În tot locul e mare frământare... În vie e lume multă. De câteva zile fetele și băieții au dat zor cu strânsul boabelor aurii și pline ale ciorchinilor de struguri. Carele ies de două ori pe zi scârțâind, trosnind din greu și trase a lene de boi puternici, ducând la cramă hârdaele pline cu struguri.

Jos de vale într-o livadă, mai multe tinere și tineri, de ție mai mare dragul să-i privești, adună cu dibăcie merele și perele pe cari le așează frumos în coșuri... Nu departe de ei un voinic scutură nucul care bucuros lasă să cadă jos roada sa bogată.

Un cârd de păsări călătoare trece pe deasupra satului și se pierde în zare, îndreptându-se spre locuri mai calde. Apoi pe fiecare zi altele și altele urmează același drum până ce crângurile și zăvoaiele ajung tăcute, lipsite de cântecele pline de vrajă ale micilor păsărele.

Pe potecile pădurii a început să se aștearnă covor de frunze ruginii... Vântul începe să bată mai răcoros aducând cu el, de pe dealuri, chiotele flăcăilor ce se întorc dela vie și de prin livezi.

E toamnă... Vremea când omul își vede răsplătită truda sa

belșugată? Va fi ea numai din cea bună? Vom fi îngrijit noi de cu vreme ca nimic să nu o fi stricat? Iată lucruri, iubiți tineri, cari ar trebui să ne dea de gândit.

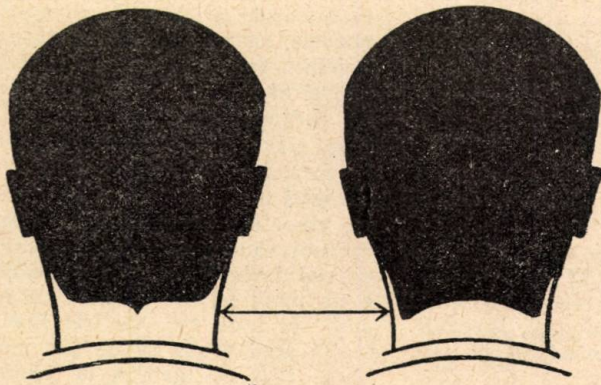
Felul nostru de trai în aceste zile când ni se pare că am fi în stare să sfărâmăm și stâncile, va duce într'un chip sau altul

Nostimă întrebare! Nu? Cum adică, eu bărbat să fiu întrebat dacă sunt într'adevăr bărbat? Sau mie femeie să mi se spună că aş putea fi altceva decât ce sunt?

Da, întrebarea e curioasă şi totuşi bine pusă. E provocată de realitate. Sunt bărbaţi cari nu ştiu că nu sunt pe deplin bărbaţi! Şi femei la fel! Vieţa sbuciumată din atâtea căsnicii este dovada cea mai irecuzabilă care poate fi adusă în sprijinul acestei teze, dovadă pe care o vom analiza, imediat, pe larg.

Auzi adesea pe câte un necăjit de soartă spunând că, dacă n'ar exista bărbaţi sau n'ar exista femei, n'ar exista nici certuri sau neînţelegeri, sau cel puţin n'ar mai fi vorba de nepotrivire de vederi mixte - între bărbat şi soţie - ci ar rămâne numai frământări, mult mai suportabile, între elemente de aceeaşi natură, sau poate, nici acelea n'ar mai fi.

Cum însă Natura a vrut aşa, cu toate că, din primele începuturi planul fusese altul, trebuie să primim vieţa aşa cum ne-a fost croită şi s'o trăim cum au putut s'o trăiască şi toţi cei dinaintea noastră. Că femeia ar fi putut să fie într'un fel şi că bărbatul ar fi fost mai bine altcum, sunt detalii - de altfel destul de importante -

CEAFA MASCULINĂ ŞI FEMININĂ.

Limita de jos a părului la bărbat (dreapta ajunge în ambele părţi adânc în ceafă. La femeia 100% (stânga), ceafa ar trebui să fie liberă de păr. Femei cari purtând „Bubikopf” sunt nevoite să-şi radă ceafa, au o influenţă masculină.

Sunteţi într'ad

Petre P. F.

cari se pot câştiga de partea dornică să-şi vadă jumătatea altfel de cum a cunoscut-o din prima vedere. Situaţia devine mai complicată numai atunci când se constată că nimic şi nimeni nu poate contribui la o schimbare. Această nepotrivire persistând, vieţa devine neplăcută, intervin fel de fel de ciocniri, totul devine un chin, până în clipa când traiul devine insuportabil.

Punctul care ne interesează este să ştim de unde vin şi din ce constau aceste nepotriviri? Răsfoind mai deunăzi o revistă germană, am dat peste o legendă amuzantă, scoasă la iveală de cunoscutul scriitor şi psiholog vienez *Walter Finkler*. Legenda a fost născocită de bătrânul filozof grec Platon, care îşi frământa şi el mintea cu această problemă. Platon nu credea în teoria biblică a Creaţiunii. El îşi puna nedumerit întrebarea: De când există bărbaţi şi femei? şi nu-şi putea închipui că din primele începuturi ar fi putut exista nepotriviri între bărbat şi femeie. A vrut atunci să creadă că, la început de tot, femeia şi bărbatul erau una, o singură persoană. Nu exista dragoste, nu exista căsnicie şi nici vreo altă incomoditate pe pământ. (Şi cum ar fi putut exista când bărbatul şi femeia erau doar literalmente un trup şi un suflet!) Această situaţie paradizică stârni invidia zeilor.

Intr'o zi, unul din zeii invidioşi coborî de pe Olimp şi tăie în două fiinţa dublă: în jumătatea masculină şi aceea feminină. De atunci există în căsnicie jumătăţi mai bune sau mai rele, de atunci, în sfârşit există dragostea. Ea nu e altceva decât dorinţa celor două jumătăţi de a se reîmpreuna ca odinioară!

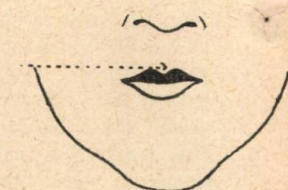
„Dacă ar fi să dăm crezare acestei legende, spune *Walter Finkler*, ştiinţa modernă ar putea ţese mai departe basmul lui Platon: Acel zeu invidios nu a efec-

tuat cu destulă grijă despărţirea dublă. Bărbatului i-a rămas feminină, iar femeia a rămas culină. Noi toţi am rămas fiiri

FORMA PARULUI

În stânga fruntea unui bărbat cu păr. Linia dreaptă (dreapta)

CUTA DINTRE

Accentuarea ei (dreapta), trăde femeie. Gura frumos arcuită, ad de sus a buzei, e feminină. Dacă are înclinaţi

URECHEA FEMININĂ ŞI

Urechea femeii e rotundă, iar la Părul nu ajunge mai jos decât bărbătesc e mai mare, formată ber. Părul ajunge

evăr

bărbat femeie ?

Paulini, fiul

ea în bărbat și femeie a fiin-
as atașat ceva din jumătatea
grevată de o influență mas-
te duble, însă fiecare a căpă-

DEASUPRA FRUNȚII.
colțurile pătrundând adânc în
, e caracteristică femeii.

NAS ȘI BUZE.
ază masculinitate, chiar și la
ică forma adâncită a marginei
un bărbat are o astfel de gură,
ii feminine.

CEA BARBATEASCA.
ulul (sfărul), e unit cu capul.
unde începe urechea. Urechea
nă bogat, iar lobulul său e li-
mijlocul urechei.

tat pentru drumul vieții cel puțin o priză dela
sexul celălalt. Unul mai mult, altul mai puțin.
Azi știința o poate dovedi cu exactitate. Des-
pre hormoni s'a vorbit de atâtea ori. Aceștia
sunt sucuri misterioase pe cari anumite glan-
de le separă în sânge și care colaborează la
formarea corpului și la activitatea organelor.
Sunt hormoni feminini cari lucrează la gin-
gășia formelor, glasul limpede, părul lung, pe
scurt la totul ce împrumută femeii caracteris-
tica feminității. Și sunt hormoni masculini
cari fac să crească barba bărbatului, îi for-
mează vocea de bas și pieptul păros de erou
cântat de Omer, într'un cuvânt, totul ce stă
la baza particularităților masculine. Spre ma-
rea ei surpriză, știința a putut constata că în
sângele fiecărei femei circulă și hormoni mas-
culini, după cum sângele bărbatului conține
întotdeauna cantități apreciabile de hormoni
feminini (zeul lui Planton a făcut așa dar im-
părțirea într'adevăr destul de neglijent!..).

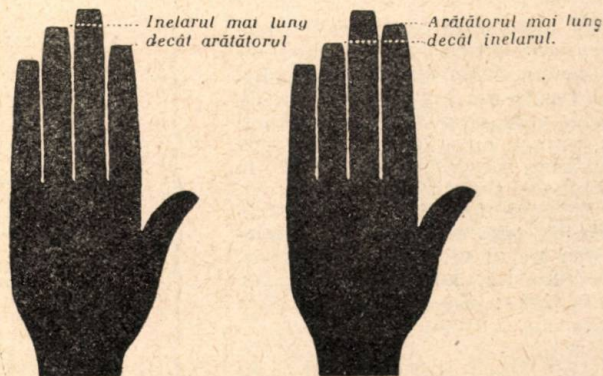
Filozoful vienez *Otto Weininger* a antici-
pat în mod genial acest rezultat științific în
celebra sa lucrare „M-und W-Lehre“ (teoria
despre Masculin și Feminin:

„Nu există un „bărbat“ 100% și nici o „fe-
meie“ 100%! Fiecare om reprezintă dimpotri-
vă, un amestec de însușiri masculine și femi-
nine, de „M“ (asculin) și „F“ (eminin). La băr-
bat preponderează firește M-ul, iar la femeie
F-ul. Dacă însă la femeie răzbește M-ul, atunci a-
vem în fața noastră fe-
meia masculinizată, „fe-
meia-bărbat“. La rândul
bărbatului cu mult F, e un
biet „martir al papucu-
lui“. În căsnicia sa, cea
mai-mare parte din timp
și în cele mai multe ca-
zuri, va fi condamnat să
tacă și să stea liniștit sub
„papucul“ hărăzit. To-
tuși această căsnicie va
decurge fericit, dacă...

„Dacă... și acum ne
oprim la o consecință
practică importantă a te-

oriei lui Weininger. Secretul ul-
tim al dragostei și bune înțele-
geri persistente ar consta, adică,
în amestecul de M și F al unei pe-
rechii căsătorite. Bărbatul cu mult
F are nevoie de femeia cu mult
M; la fel și bărbatul cu puțin
M. De exemplu: un bărbat cu
90% M și 10% F, se poate îndră-
gosti și poate fi fericit cu o fe-
meie care să posede 90% F și
10% M. Vechea frază cum că
bărbatul și femeia trebuie să se
completeze reciproc, capătă astfel
o existență-quasi matematică, de
formulă. M. și F-ul unuia, trebuie
să dea 100% cu F și M-ul celui-
lalt. În aceasta ar consta enigma
dragostei. Proporția amestecului
de M și F, trebuind sesizată, in-
stinctiv, din prima privire“.

Acum însă s'ar putea pune în-
trebarea: Ce anume e F (eminin)
la un bărbat și ce e M (asculin) la
o femeie? Experiența zilnică, bu-
nă simț și un dram de instinct
de observație, dau răspunsul. Fie-
care sex își cunoaște trăsăturile,
gusturile, obiceiurile și tot ce-i a-
parține. Astfel îi va fi ușor să dis-
cearnă în sexul opus, orice deta-
liu cunoscut de el, ca al lui. Pe
de altă parte, concluziile îndelun-
telor observațiuni ale psihologu-
lui Finkler, exprimate prin schi-
țele alăturate — arătând unele
din semnalmente cele mai tipi-
ce — nu sunt lipsite de o vădită
realitate.

LUNGIMEA ARATĂTORULUI ȘI A INELARULUI.

Dacă arătătorul este mai scurt decât inelarul, preponderează
însușirile bărbătești. Degetele arătătoare care sunt mai lungi
decât inelarele, sunt semne distinctive ale mâinilor de femeie.
Trebuie examinate ambele mâini, căci se întâmplă foarte des
ca o mână să fie masculină, iar cealaltă feminină.

Cine se stăpânește pe sine însuși, poate stăpâni și pe alții.

Iubire de mamă

Intr'o casă sărăcăcioasă dela marginea unui orașel de munte, locuia o femeie împreună cu fiica sa. Fata era ascultătoare și întru nimic nu depășea cuvântul mamei sale. Insa, la orice ocaziune de plimbare, ieșire în public, vizite, sau altele de felul acestora, fata căuta totdeauna să evite tovărășia mamei sale. Nu avea apucături rele cari ar fi putut s'o facă să roșească în fața mamei. Dimpotrivă, era demnă de toată lauda. Dar atunci când trebuia să stea cot la cot cu mama ei, o umbră de înstrăinare punea stăpânire pe întreaga-i ființă. Această mahnire ce-i învăluia sufletul, i se reflecta imediat și pe față...

Adeseori era întrebată cu stăruință de mama ei, care simțea prea bine acest zid:

— Copila mea, lămurește-mi te rog această stare a ta de veșnică indispoziție. Imi faci impresia că nu te simți bine în anturajul meu, și mai ales atunci când te însoțesc undeva. Spune-mi și mie, fetița mamei, care este motivul?

— Eu nu am nimic, mămico dragă, nu vezi că sunt destul de bine? Dar câteodată prefer să lucrez ceva de mână sau să citesc ceva, decât să-mi pierd timpul cu plimbatul!

Și astfel fata ascundea totdeauna adevăratul motiv, abătându-se pe nesimțite dela discuție. De multe ori mama rămânea de bună voie singură acasă, numai și numai cu gândul de a face posibilă mergerea fiicei sale la plimbare sau în vreo vizită.

Sufletul mamei era foarte frământat, căci bănuiala ei se adevăra pe zi ce trecea mai bine. Nedumerită, își punea singură întrebarea: „De ce mă evită fata mea când vreau s'o însoțesc?”. Până când într'o zi, se adresă insistent fiicei sale, rugând-o cu toată căldura de mamă:

— Copila mea, dacă te sfințești să-mi destăinuiești mie sufletul tău, cui crezi tu că poți face lucrul acesta? Pe cine crezi tu că ai mai sincer pe fața pământu-

lui care să te înțeleagă, să-ți vrea binele, să te iubească mai mult decât mama ta? De ce te sfințești de mine, copila mea? Spune-mi, te rog, de ce te indispui de cum te simți în prezența mea?

În fața acestui apel așa de delicat, fata nu mai putu rezista și răspunse:

— Ah, mămico, cu toată străngerea de inimă, m'am hotărit totuși să-ți spun adevărata cauză: îmi este rușine să mă prezint cu tine undeva, pentru că ai niște mâini așa de urite! Și vezi, asta mă jenează pe mine!

Fără nici cel mai mic reproș, mama adresă copilei cuvinte de o sfâșietoare duiosie:

— Oh! Copila mea! Șezi te rog, puțin, aci lângă mine, și-ți voi spune astăzi povestea acestor mâini urite, care îți produc fie atâtea neplăceri: E cam mult de-atunci. Tatăl tău plecase în războiu și nu se mai înapoiasă. Fără număr au fost greutățile pe cari le-am întâmpinat. Rămăsă singură și cu tine mică de tot, că de abia aveai câțiva anișori, m'am străduit să muncesc în tot felul, numai să te pot crește cât mai bine.

MAMEI

E-a mamei fericire
Când cu toții o iubim;
Ea-i gata de jertfire
De am ști s'o prețuim!...

Când pe genunchi ne ține,
La sânu-i când ne-a strâns,
E un isvor de bine
Și rădem după plâns...

Și pururi către Domnul
Ne 'mbie glasul său —
Ne face dulce somnul
Ne-abate dela rău.

O, Doamne, pe-ori ce mamă
Ce crește iubitor
Un prunc, o ia în seamă,
Când vei veni pe nor.

Vlad Mocanu

Eram la ferma noastră dela țară. Era primăvara. În fiecare zi, eu te adormeam, te lăsam în casă și apoi mă duceam cale îndepărtată de îngrijeam de semănături și zarzavaturi. În ziua aceea par'că m'am despărțit mai greu ca oricând de tine. Te priveam cum dormeai și nu știu de ce aveam o presimțire că nu fac bine să te las singură; dar trebuia să plec, căci buruenile tindeau să năpădească semănăturile.

Abia ajunsesem la locul către care pornisem când, privind îndărăt, am văzut un nor gros de fum ce se ridica spre cer. Ca eșită din minți am pornit-o înapoi, fugind cât mă țineau picioarele. Calea era cam lungă. Mi-am dat seama că focul era într'adevăr la noi. Cum luase casa foc, nu mi-am explicat nici până în ziua de azi.

Ajunsa însfârșit, am observat că vecinii mai scosese ceva mobilă. Focul se întese. Cel dintâi gând al meu și cea dintâi întrebare a fost: „Unde este copila mea?”. Oamenii din jur neștiind nimic, se întrebau îngrozii: „Cum? A fost un copil înăuntrul? Unde este?”. Atunci fără o clipă de răzgândire, m'am repezit în vâltoarea flăcărilor. Am simțit câteva mâini cari au căutat să mă oprească, dar nu a fost chip. Te-am găsit. Focul nu pătrunsesse până în camera ta. Dormeai ca un înger nevinovat. Te-am înfășurat într'un macac gros și am căutat să ies cât mai de grabă. Dar spre ieșire, focul cuprinsese totul. Fumul îmi lăcră-mase ochii de tot, de nu-i mai puteam deschide. Mi se tăia respirația... eram amețită, gata să cad în mijlocul flăcărilor. În momentele acelea de disperare, când nu știam pe unde să fug mai repede, o grindină s'a prăbușit peste brațele mele cu care te înconjuram. Jarul de pe lemnul înflăcărat mi-a ars mâinile. Ingrozită, m'am năpustit spre pragul casei, fără să mă mai uit nici la fum, nici la foc. Cum l-am trecut, am căzut la pământ în nesimțire. Când mi-am revenit, eram într'un spital. Mâinile îmi erau bandajate, iar fața acoperită. O îngrijitoare stătea la capătul patului. Am suferit mult. Rana a trecut, dar au rămas aceste semne care-ți fac fie astăzi atâta înțristare, semne ce te fac să te jenezi și să roșești

când mama ta e lângă tine. Da, scumpa mea copilă, iată care este trecutul acestor mâini, a căror urîțenie reprezintă prețul vieții tale!

Auzind întâmplarea aceasta — nici pe de departe bănuită — fata s'a simțit profund mișcată, a căzut cu genunchii în fața mamei sale și cu vorbe tremurânde a zis:

— Scumpă mamă! Din tot sufletul te rog să mă ierți pentru purtarea mea necuviincioasă. De astăzi, mâinile tale sunt pentru mine cele mai frumoase mâini din lume. Le-a sărutat mult și de atunci vorbea tuturor despre întâmplarea mamei sale.

Ceeace determinase pe această mamă să intre în foc pentru salvarea copilei sale, a fost iubirea și numai iubirea ei profundă de mamă. Și câtă recunoștință îi datora fiica sa! Dar atâta timp cât ea nu cunoscuse misterul mâinilor rănite, ea nu putuse să dea nicio importanță acestui fapt. În loc să-l prețuiască, îl disprețuia și respingea orice ocazie de a vedea, ea, și împreună cu ea și alții, semnele de pe mâinile mamei sale. Demnă însă i-a

fost atitudinea la auzul adevărului, necunoscut pentru ea. În fața iubirii mamei sale, n'a putut decât să regrete purtarea sa din trecut, să se umilească și să se schimbe.

Cu cât mai presus este iubirea lui Dumnezeu, manifestată în planul de mântuire! Ne dăm noi seama de profunzimea acestei iubiri? Am pus noi vreodată Domnului Hristos întrebări de mirare ca: „De unde ai aceste semne pe mâinile Tale? Cine Ți-a străpuns picioarele și de ce?” Sau dacă nu, dat-am noi ascultare la Cuvântul Său care descoperă tuturor adevărul — cauza rănilor Sale — Cuvânt al cărui rost este tocmai acela de a ne schimba atitudinea față de El, care S'a rănit pentru noi? Mulți sunt cei cari nu știu că acele răni au fost făcute pentru ei, pentru salvarea lor dela o moarte sigură și că din cauza acestor răni făcute pentru ei, ei se feresc și se rușinează de Binefăcătorul lor. A fost un timp când Domnul Hristos nu prezenta pentru mine nicio însemnătate, nicio atracție. Il vedeam ilustrat, agățat pe lemn și cu cununa de

spini pe cap; dar lucrul acesta nu mă interesa, nu mă impresionă deloc, ca și cum între această jertfă și mine nu ar fi fost nicio legătură. Confirmam prin aceasta ceea ce spusese profetii din vechime, că se va zice despre Domnul: „Noi am crezut că este lovit de Dumnezeu (pentru vina sa personală) și smerit“.

Oh, dar după ce am cunoscut taina rănilor Lui, răni cari au sângerat pentru iertarea păcatelor mele, ce nu puteau fi iertate altfel; când am aflat cauza pentru care mâinile Sale au fost străpunse de junghiul piroanelor, inima mea a fost profund mișcată! Astăzi, întreaga-mi ființă se pleacă cu adorațiune, și recunoștință în fața acestei iubiri fără de seamă! Și când va sosi ziua întâlnirii noastre, voi lua acele mâini străpunse, mâini de alții batjocorite și disprețuite și cu mult respect le voi săruta și voi zice: „Aceste mâini au fost rănite, în clipa când m'au smuls din focul în care mă pierdeam“.

G. Grawr

DORUL NATURII

Adie vântul prin poieni
Și'n ramuri saltă'n albe zori
Un cântec, ce de multe vremi
Adună pasări printre flori.

Răsună firea'n dulce svon:
„Vine iubitul nostru Domn!
„Se-arată Marele-Impărat,
„Ca să refacă-al Său regat!“

Rostogolindu-și apa lor
Prin munți, prin văi, prin val de mări,
Păraie poartă-un vechiu fior
Ce umple bolla de chemări.

Și tot mai tare-aud un svon:
„Vine iubitul nostru Domn!
„Se-arată Marele-Impărat,
„Ca să refacă-al Său regat!“

Iar norii, slujitori cerești,
Detună svonul pe pământ.
Răsună case 'mpărătești
De-același vesel, dulce cânt.

Și astfel ceruri și pământ
Strigă: „Să vie Domnul Sfânt,
„Să vie Marele-Impărat,
„Ca să refacă-al Său regat!“

Dumitru Florea

DE VORBA CU COPIII

Când în albastra zare sus
Mai cald e-al zilei soare
Și vin din sud și din apus
Dragi, pasări călătoare,

Atunci când mugurii se-ară
Și prind cașii floare,
Când s'a topit orice omăt,
Știți voi ce vine oare?

Un nou răspuns acum aștept:
Știți voi învățătorul
Ce-a strâns copii ca voi la piept
Și le-a atins căpsorul?

El a venit smerit și blând,
Și-a suferit în lume,
A învățat — descult umblând —
Știți voi divinu-I nume?

Și iar vă 'ntreb iubiți copii:
Când semne sunt în stole,
Și cum stă scris în profeții
Vin timpuri tot mai grele;

Când țări se scoală peste țări
Și soli, ce nu-i poți ține,
Duc vestea bună peste mări,
— De sus, știți cine vine? —

Ion Dinescu

Duelul orbilor

Două persoane, legate la ochi, se țin cu mâna stângă, iar în mâna cealaltă țin câte un sul de hârtie. Una din ele întreabă: „Ești gata?”. Când cealaltă răspunde „da” începe lupta. Fiecare încearcă să lovească pe celălalt la cap, ferindu-se în același timp, instinctiv, de loviturile adversarului în tot timpul luptei persoanele se vor ține cu mâna stângă.

trimes de *Reanu*.

Curiozități aritmetice

Dacă înmulțiți orice număr cu 9 și adunați cifrele cari alcătuiesc rezultatul, tot peste cifra 9 veți da.

trimes de *Petrache Mocanu, Nicolesți*.

Înmulțiți oricare cifră dela 1—9 cu 9, iar rezultatul înmulțiți-l cu numărul 12345679 (cuprinde toate cifrele dela 1—9 afară de 8), rezultatul final va fi un număr alcătuit numai din cifra cu care ați înmulțit la început pe 9. Exemplu:

$$\begin{aligned} 6 \times 9 &= 54 \\ 54 \times 12345679 &= 666666666 \\ 7 \times 9 &= 63 \\ 63 \times 12345679 &= 777777777 \end{aligned}$$

trimes de *Robert Müller, Iacobeni*.

Ș A R A D E.

Nr. 68 De mă citești așa cum sunt
Evanghelist fui pe pământ,
Și dacă invers voiu fi luat,
Arăt unealtă de lucrat.

trimes de *Stoian Burtavel, Braniștea*.

Nr. 69 Partea 'ntâi de vei căta
Toamna 'n cramă-o vei afla.
A doua 'n casă-i nelipsită:
De croitor e folosită.
Tot cuvântu 'mpreunat
E podoabă la bărbat.

trimes de *Em. Dașoveanu, Galați*.

Nr. 70 Doi frați au primit dela tatăl lor ceva bani de buzunar. Unul a primit cu câțiva lei mai puțin, pentru că era mai mic, Cel mare, mai lacom, se adresează fratelui său: „Ionel, dă-mi un leu din banii tăi ca să am dublu decât tine!”. Ionel stă puțin pe gânduri, și-i răspunde: „Ba dă-mi tu un leu ca să avem amândoi la fel!”. Căți bani a avut Ionel și căți a avut fratele său mai mare?

trimes de *Zaharia Marian, Tecuci*.

Nr. 71

Formați 5
proverbe cu-
noscute din
numerele
precedente.

Sntmncsrshrnsnmdnjgnrltr.
Cnsmstcntrtlnmncprc.
Lplhnsschmbdrnrvlb.
Llnstendltrncțl.
Cnlcrtrnmșc.

trimes de *Maricela Harasim, Manolești*.

Aritmograf

3. 10. 2. 18.	oraș în Asia Mică.
13. 11. 2. 15. 2.	aliment dulce.
11. 3. 6. 2. 19.	fiu al lui Noe.
5. 8. 15. 11. 2. 15.	poștaş.
8. 15. 11. 2.	general evreu.
10. 2. 8. 5. 11. 18.	filosof grec, sec. V.
19. 17. 13. 3.	apostol (din cei 12).
11. 14. 1. 8.	fluviu în India.
14. 11. 9. 2. 10.	metal.
2. 10. 11. 16. 11.	profet.
15. 2. 14. 3. 14.	ilustru scriitor francez.
11. 2. 20. 8. 11. 7. 11.	călugări.
13. 2. 14. 5. 11. 9. 17. 6.	general, om de Stat rus.
11. 3. 4. 11.	capitala Moldovei.
11. 14. 3. 13. 11. 5. 8.	dușmanul amicului.

Nr. 72 Inițialele de sus în jos, dau titlul uneia dintre revistele cari v'au căzut în mână dela începutul anului până acum, iar finalele dau numele redactorului acelei reviste.

trimes de *Ioanin, Ploești*.

tr'un	tă	de	da
ci	te'n	ni	re
man	în	duș	cre
cio	con	nu	liat

Nr. 73

Formați
un
proverb.

trimes de
*C. Stoica
Curtișoara*

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză, n'au deslegat toate jocurile.

ALEXANDRIA: (A. Drăgușin), (Georgeta Drăgușin), (Șt. Drăgușin), (Tabita Drăgușin), (Traian Drăgușin), (Teodora Nicola); APATEU: Bota Saveta, Bota Teodor, Botaș Ioan, Botaș Măriuța, Indricău Axentie jun., Indricău Ecaterina, Indricău Ecaterina sen., Indricău P., Indricău Sab., Malița Liță, Malița P., Malița Sofie, Malița Traian, Mangu Alex., Mangu Marioara, Papp Luiza, Rus Floare, Rus Maria, Marioara Zelenak; ARAD: (I. Căzan); BACAU: (Norica Celante), (Elena Melciuk), Maria Munteanu; BAICOIU: Cornelia Nistorescu, Olga Nistorescu; BALTA SARATA: (D. Diniță); BALȚI: (M. Broitman); BARABOI: (I. Apreotesei), Filip Vasile; BĂRLAD: D. Luca, Gh. Luca, Lidia Luca, Maria Luca, (Cucos Neculai), (Elena Siminescu), (I. Siminescu); BAZARGIC: Fany Marceva, Nady Marceva, N. Mitrea; BISTRITA: Volumia Mihailă; BORDEȘTI: (I. Gheorghită), (Maria Gheorghită); BOTOȘANI: V. Adumitrăcescu, Tinka Ajutorită, I. Amarie, Maria Amarie, Baci Const., Elena Dănilă, Gh. Dănilă, Eugenia Moldoveanu, Elena Nedelcu, N. Nedelcu, Alex. Pomârleanu, Maria Pomârleanu, Sofia Pomârleanu, Florica Teslaru; BRAILA: D. Constantinescu, Magd. Constantinescu, Eugenia Onatu, Loida Onatu; BRĂNEȘTI: I. Burtavel, Lica Burtavel, S. Burtavel; BUCUREȘTI: Fl. Alexandrescu, Gh. Amarandi, Magd. Amarandi, S. Anastasiu, D. Anton, Lizica Anton, Anette Ardeleanu, I. Barbu, Lenuța Câmpean, Marioara Câmpean, Elena Cernescu, T. Crăciunescu, (Doroftei Mihai), (V. Duce), Aurora Dumitrescu, G. Eftimiu, I. Epurescu, Olimpia Epurescu, Jany Georgescu, M. Georgescu, (Gheorghe Florica), Lizica Gheorghită, N. Gheorghită, Gh. Grăssu, G. Graur, Oprica Graur, G. Grigorescu, I. Grigorescu, (Maricica Ionescu), Marioara Ionescu, Ionescu Marietta, O. Ionescu, Fiffi Isvoranu, M. Marinescu, P. Marinescu, Ec. Mateescu, Viorica Matei, I. Mihăescu, M. Mihăescu, Didy Mocanu, Emilia Mocanu, G. Mocanu, Nelly Mocanu, (Elena Munteanu), M. Părvan, T. Părvan, D. Paulini, R. Paulini, Lenuța Petrescu, Elena Petroianu, I. Popa, Tatiana Popa, Valerica Popa, Ecaterina Rădoi, Eliza Rădoi, Florica Rădoi, I. Rășnovanu, Eufrosina Săvescu, I. Scrobotovici, Stella Stan, Tincuța Stănescu, I. Ștefanov, (Nic. Teagău), (Lydia Theodorescu), (Maryetta Theodorescu), (Petra Theodorescu), D. Theodosiu, Elena Theodosiu, T. Theodosiu, Victorita Theodosiu, A. Thomas, Ruth Thomas, I. Vasilescu, Oprica Vasilescu, Marioara Udrescu, V. Udrescu; BUIHUIȘI: G. Bodor, Iulișca Bodor, V. Marian; BUZĂU: Sylvia Oleanu, (Lenuța Theodorescu), (Victoria Theodorescu); CALA: (Marioara Gaureanu); CALĂRAȘI: Pompilius Serxău; CAMPINA: (I. Dogaru), N. Lepedeanu; C-LUNG-M.: Elena Arghir, Marioara Arghir, L. Constantinescu, Maria Gavrilăscu, Ecaterina Niculescu, I. Ruseff, Lola Ruseff, Cornelia Smărăndescu; CALINEȘTI: (C. Bratu); CAPU-CODRULUI: Augustina Boșca, Olga Boșca, Cocuța Catargiu, Domnica Catargiu, D-tru Catargiu, T. Catargiu, C. Răvnic, Euf. Tiron, Gh. Tiron; CARANSEBES: (Gh. Răduț); CARA OMER: Gr. Enache, Ecaterina Enache; CERCHEZU: Anuța Enache, I. Enache; CERMEIU: I. Ban, M. Ban; CERNAUȚI: Andrieș Aurel, Andrieș Constanța, Andrieș Const., Bălan Eugenia, Bălan Jany, Botnar Aneta, Catargiu Aglaia, Căpeș Elsa, Căpeș Georg, Căpeș Liza, Căpeș Willi, Cereb Mina, Ciohodaru Marcela,

Ciohodaru Toma, Constantiniu Vasile, Cosnița Elena, (Cosnița Șt.), Costiuc Aurora, Costiuc Ioan, Criclevici Elena, Criclevici Ioan, Curesc Ioan, Curesc Tănase, Dănilă Elisabeta, Darie Iosefa, Darie Vasile, Diacomeli Ștefi, Dumitrăscu Iordache, Gerber Else, Gerber Olga, Grosu D-tru, Grosu Ioan, Grosu Marta, Grosu Sabina, Grosu Vasile, Heuhert Erna, Heuhert Johan, Hrehor Elena, Hrehor Mihail, Iablonschi Anna, Iablonschi Marian, Ieremia Lina, Iliescu Anastasia, Iliescu I., Iliescu Jeni, Iliescu Lidica, Käsner A., Käsner M., Klein E., Klein Mina, Knebel Carol-Prisaca, Knebel Fani, Knebel Olga-Prisaca, Knebel Tobias, Knittel Anton jun., Knittel Anton sen., Knittel Carol, Knittel Johanes, Knittel Lidica, Knittel Rozalia, Leonte Ioan, (Const. Malek), (Ecaterina Malek), (Iosif Malek), Manchen Elena, Manchen Gottfried, Manchen Mihail, Manchen Mitzi, Melnic Toader, Miriucă Arsenia, Miriucă Tănase, Müller Mitzi, Müller Robert, Niculescu Petru, Onescu Maria, Oresciuc Margareta, Oresciuc Șt., Păscariu Maria, Pivie D-tru, Pivie Ioan, Pivie Ioana, Popescu Augustina, Popescu Mihail, Reinheimer Ella, Reinheimer Ernst, Schüttelbauer Rozalia, Schüttelbauer Rudolf, Schüttelbauer Ștefi, Schüttelbauer Terezia, Scripcar Aurel, Scripcar Domnica, Scripcar Gh., Scripcar Marghioala, Scripcar Petru, Scripcar Vasile, Scripcar Veronica, Spitzu Claudi, Stark Victor, Ștepan Helma, Ștoler Ana, Ștoler Gh., Tibulșchi Anna, Tibulșchi Șimion, Tremel Elfriede, Tremel Iosif, Tremel Iulia, Tremel Terezi, Veg Jacob, Veg Liza, Voicu Elisabeta, Voicu Ilariu, Voicu Ioan; CETATEA ALBA: (Ecaterina Alexe); CHERLEȘTI: (Ioana Dadu), (Ionel Dadu), Fl. Stănoiu, Ioana Stănoiu, Mitra Stănoiu; CIUBARA: (Th. Burbulă); CIUPERCENI: (Gh. Barciu); CIUPERCENII VECHI: Lenuța Fudulu, Marioara Fudulu, Catina Oacheșu, Costică Oacheșu, I. Oacheșu, Marița Oacheșu; CIUTURA: (M. Iovănescu); COCORĂȘTI: Constanța Petrescu, M. Stanciu; CONSTANȚA: Lucretia Munteanu, Verona Munteanu; CORBU NOU: N. Nicolescu; CRAIOVA: Lizica Antonescu, T. Antonescu, G. Belegante, T. Buriu, Cornelia Ciocină, Mimi Cladoveanu, Valeria Demetrescu, Victor Filip, Viorica Filip, (L. Gheorghisor), Lucia Ghifesciu, Lydia Ghifesciu, N. Ghifesciu, E. Isvoreanu, Marioara Isvoreanu, F. Konrad, R. Konrad, (I. Muscu), I. Păunescu, I. Petras, I. Răducan, Lily Rezeanu, R. Rezeanu, A. Ruiu, Șevastița Ruiu, Lucia Sandu, P. Sandu, (C. Stănculescu); CRĂNGENI: Al. Costache, M. Militaru, I. Vasile; CURȚIȘOARA: (Olimpia Paraschivescu), Aurica Preda, Marița Preda, I. Radu, Al. Ștefan, (Ana Stoica), (D-tru Stoica), (Elisabeta Stoica), I. Tologea; CUZĂVODA: (Anica Baicu), (Gherghina Baicu), Sanda Mihai; DEVA: Ciocan Petru; DOBROTTNET: (Gr. Ciurea), (Vasilica Ciurea); DOLJEȘTI: (Mihai Gherasim); DOROBĂNTI: (M. Ungureanu); DROCHIA: (A. Gandermann); FAGARAȘ: (Al. Mustafa), (Olga Mustafa); FOCȘANI: C. Mihai, Maricela Mihai, I. Butnar, Maria Butnar; FURCULEȘTI: (Fl. Lepădatu); (Aurora Filipescu); GALAȚI: Alexe Const., Alexe Elisabeta, I. Alexe, Olimpia Alexe, Tabita Alexe, Vasilica Calapod, Maria Ciociciu, T. Ciociciu, D-tru Constantinescu, N. Constantinescu, Eugenia Cristea, N. Cristea, Cornelia Dașoveanu, Em. Dașoveanu, Elena Gherghina, I. Gherghina, Elena Grigoraș, I. Grigoraș, Lidia Grigoraș, P. Grigoraș, Vasilica Grigoraș, C. Ionescu, Măndița Mateescu, Constantinescu Neacșu, (I. Olaru), Gh. Paveliu, M. Petrescu, Maricica Șchiopăia, V. Șchiopăia, Marioara Strâmbeanu, Arghirita Teodoru, Fănică Vasiliu, M. Vasiliu, Ștefău Vasiliu; GRIGORENI: I. Săndulescu, Șt. Săndulescu fiul; GRIVIȚA: (Ilie Tănălă), (Ioan Tănălă); GURA HUMORULUI: Miliesenia Catargiu; IAȘI: G. Ardeleanu, Al. Bălă, Lucreția Beșleagă, Maria Cogălniceanu, V. Cogălniceanu, Eleonora Coman, Maria Crețu, Aneta Făureșcu, David Făureșcu, Ilaș Gheorghie, Vătița Leuța, Machles Benhard, Machles Weidenfeld, Ecaterina Mi-

(Elena Apreotesei) Gheorghe Șteblea (Ioan Mihăilescu) Netty Bujor Gheorghe Indricău Emanuel Grigoraș (Policesenia Pănaft)
Baraboi Vlădeni Râncezi Tecuci Apateu Galați P. Neamț
(Bălți) (Brașov) (Prahova) (Arad)

In miere se înneacă mai multe muște decât în oțet.

hăilescu, I. Mihăilescu, Maria Mironescu, Gh. Mocanu, I. Mocanu, Maria Mocanu, Mariana Mocanu, Lenuta Oanea, Sofia Răileanu, Margareta Ștefănescu, A. Tănase, Olga Vasiliu; MACEA: Ardelean Gh., (Iafet Ardelean), Miron Căzan, P. Căzan, (Crisan Floarea), (I. Crisan), (Floarea Mara), (I. Mara), (Maria Săbău), (St. Săbău); MANOLEȘTI: (I. Bompă), (Aneta Călin), (Elena Călin), (Paraschiva Călin), (Șt. Călin), (Lenuta Harasim), (Florica Harasim), (Maricela Harasim), A. Puiu, O. Puiu, Elena Rău, V. Rău; MARGHIA: (Florica Mateescu), (Traian Mateescu); MARGINENII DE JOS: (Tănase C. Mateescu); MEDJIDIA: (Matilda Barbu), (Dobro Florian), (F. Ianculescu), (Sândica Ianculescu); MISLEA: (Fl. Stoica); MOINEȘTI: Estera Bujor, Gică Bujor, Maria Bujor, Th. Bujor, Gh. Burdulea, Anny Vicente, (Constanța Zamfir), (Ionel Zamfir); NECȘENI: (Domnica Apetria), (A. Barbălată), (Maria Gagea), (P. Gagea), (Tabita Juvală), (I. Timofti); NEGOEȘTI: (N. Rădulescu); NEGRU-VODA: Gh. Bataligă, Nuta Bataligă; ORAVIȚA: Roșu Silviu; PALILULA: (Ilie Ioana); PEȘTERA: (D-tru Banu), (Mărioara Banu), (Rădița Bolboceanu), (Mărioara Căruntu), (Neguța Căruntu); PETROȘANI: (Tery Halom), Olga Irod; PIATRA NEAMȚ: I. Badiu, P. Badiu, (Em. Bocancea), (Elena Catană), (Gh. Catană), Marcella Corbu, (Marieta Corbu), (Mihai Corbu), T. Corbu, I. Iftimie, Maria Iftimie, D-tru Roșca, Elena Roșca, A. Ruțui, Clara Ruțui, Maria Smântână; PITEȘTI: G. Ciobanu, Olga Silvestru; PLOEȘTI: Gh. Andreescu, (Avram Aneta), Avram Gabriela, (Bărbulescu Filică), (Bărbulescu Milu), (C. Busuioc), (Katty Busuioc), Gh. Constantinescu, Aurelia Gheorghită, D. Gheorghită, (F. Ionescu), Gh. Iuga, Iuliana Iuga, (Elisabeth Mihăilescu), Lidia Miulescu, (Timoteiu Negoită), (G. Panțeru), (Nicu Panțeru), Ioana Pătrașcu, (Cornelia Rotaru), Didy Stănescu, Mărioara Stănescu Toader Vlad; POENEȘTI: (Constantin Băcă); POLICIORI: Gicu Olteanu; PORCUL: Ionel Mihailescu; PRINCEPSA ELENA: (Ilie Mihăilescu), (Vasilică Mihăilescu); PUCIOASA: Nelu Marian, Cornelia Miulescu, Lidia Miulescu, Magdalena Miulescu; RADAUȚI: Ioan Danțos, Iuliana Danțos; R. VALCEA: Maria Mineff, (D-tru Tomescu); ROȘIORII DE VEDE: Elena Nedelcioiu; ROZNOV: F. Ghita, V. Ghita; RUNCUL: (Sofica Dumitrescu); SEACA: F. Caraivan, Gh. Răsfugitu; SEPREUȘ: (Gh. Chebeleu), (I. Chebeleu), (Ghizela Kis), (I. Kis), (Anicuța Matea), (Ecat. Matea), (Măriuța Matea), (P. Matea), (Florița Părv), (Măriuța Părv), (M. Părv), (Sofia Părv), Florița Petraș, (I. Petraș), (M. Petrașescu), (T. Petrașescu), Fl. Stana, Florița Stana, (Ion Stana), (Mihai Stana), (Teodor Stana), (Catița Ștefan (Ioan Ștefan)); SFANTUL ANDREI: (Maior Alexandrescu); SILCAU: Moș Petru; SILISTRA: (Nicolae Ganea); SINEȘTI: (Ionica Beni); SLATINA: Lydia Marinescu; SLATIOARA: Dumitru Ciocărlan, (Gheorghe Drăghici); SOLONT: N. Pruteanu; STANCEȘTI: (Leonida Călin), (Lidia Călin); SPATAREI: (I. A. Luca); STRUNGA: (Domnica Ranghiuc), (Maria Ranghiuc); TAMBOEȘTI: Cati Niculescu, Tabita Niculescu, Olimpia Stănescu, Paul Stănescu; TARGOVIȘTE: (Gicu Cristescu), Constantin Florescu, Mărioara Florescu, Elena Ianculescu, (Silvia Popescu); TARNOVA: Moisei Bucharestchi; TECUCI: Iorgu Bujor, Mihai Bujor, Jenica Hâncu-Bujor, Zaharia Marian, Ecaterina Paiu, Stela Paiu, Costică Radu, Ghiță Radu, Mitică Terchi, Teodor Tudor, Victoria Tudor; TIMIȘOARA: (Sajtos Iosif), (Jean Tăchici); TRAIAN: (Constantin Nedcu); TURCULEȘTI: (Aurora Filipescu); T. MAGURELE: (Paraschiva Drăguloiu); T. SEVERIN: Elena Popa, C. Trască; TUTUCAIA: (Mărioara Eftimiu), (Liupca Eftimiu); TUTOVA: (I. Buzea); URLETA: Lenuta Comănescu, (Elisabeta Ioan), Ion O. Marin, (Ion A. Marin), Gh. Mocanu, Frusnica Stoicescu; VALEA CALUGAREASCĂ: (Nic. Mihăilescu); VAMA: Nistor Istrate; VARVORUL: (M. Puțuranu), (N. Puțuranu); VASLUI: (Aneta Filote), (Tincuța Filote), Natalia Ieremia; VIZIRU: D. Gheorghită, Al. Hagi, (D. Hagi); VLADENI: Sabina Micu; VODA CAROL: (C. Penescu); ZIDURI: Fănică Mazilu, Sofia Mazilu.

Au mai primit câte un premiu următorii deslegători:

ALEXANDRIA: (Estera Drăgușin); BACAU: Constantin Munteanu; BOTOȘANI: Mărioara Moldoveanu; BUCUREȘTI: Lydia Crăciunescu, Gabriela Paulini, Anton Rădoi; CERNĂUȚI: Andrieș Angela, Radu Ieremia, Voicu Claudy; DEJ: Mihail I. Hariuc; GALAȚI: Tănase R. Mateescu; PLOEȘTI: (Elza Borody); T. SEVERIN: Eugen I. Mazilu.

Dintre 655 de deslegători, tot cernăușenii au reușit să se claseze în frunte cu 116; dovadă că la dănsii n'au fost călduri prea mari și prin urmare, n'au fost siliți să se refugieze la munte sau la mare... ca bucureștenii (mulțumiți numai cu 79). Pare că bucureștenii după ce se odihnesc, pot face minuni! Atenție actualilor frunțași! Urmează apoi Galați cu 37 deslegători, Craiova cu 28, Iași cu 25, Ploști cu 24, Sepreș cu 23, Apateu cu 20, Piatra-Neamț cu 17 și Botoșani cu 15.

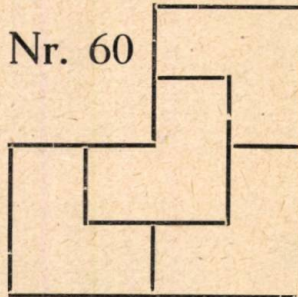
Felicităm orașele care au reușit să avanseze și salutăm pe cele care au apărut pentru prima dată la clasament.

Bucureșteni în trecere prin Rusciuc (Bulgaria).

Soluțiile Jocurilor

Nr. 60

Nr. 61 A avut 17,50 lei.

Nr. 62 Cinc are carte, cică are parte (cine ar e carte, c ic a a re par te).

Nr. 63 Tatăl are 32 ani, și fiul 8 ani.

Nr. 64 Cain, Daniel, Goliat, Faraon (Vechiul Testament); Caiafa, Iuda, Luca, Saul (Noul Testament).

Nr. 65 Albina (alb in ă). Nr. 66 Dela mâna No. 2.

Nr. 67 Aron (nora).

Atragem atenția deslegătorilor că de data aceasta tragerile s'au făcut numai dintre cei cari au avut fotografiile depuse la Redacție. Cum pe viitor se va proceda la fel, doritorii de a lua parte la aceste trageri au tot interesul să trimeată cât mai repede fotografie d-lor.

Puterea obișnuinței

Bancherul X..., în timp ce verifica un lung șir de cifre, pune mâna pe telefon și cu ochii tot la cifre, zice:

- Alo, gara? Informațiuni?
- Da domnule, răspunde o voce îndepărtată.
- La ce oră am un tren mai pe seară pentru Sinaia?
- 19 și 45.
- Lăsați-l la 19 și-l iau.
- Un hohot de râs din capătul celălalt al firului, trezi pe bancher care se credea la Bursă.

— —

Intre șomeri

- Am un prieten care duce o vieță strânică: umblă toată ziua numai cu automobilul și are totdeauna buzunarele pline de bani.
- Atunci, e milionar!
- Nu, e taxator la autobuze.

— —

Costică, deși e băiat cu milităria făcută, se ține numai de pozne. Vrând să ia peste picior pe un doctor bătrân, caută să-l încurce cu următoarea întrebare:

- Domnule Doctor, de câțva timp mi se tot urcă sângele la cap... Ce-o fi însemnând asta?
- Nimic mai natural, dragă domnule Costică. Natura tinde totdeauna să umple orice gol!

— —

Stăpâna către noua servitoare:

- Fetițo, cred că poți să te scoli singură dimineața. Să știi că la noi, la 7 se bea cafeaua cu lapte.
- Atunci, am să fiu totdeauna gata.

— —

— Domnule încasator, d-voastră aveți o meserie grozavă. Imi închipui că toată lumea se ferește de d-voastră!

— Da de unde! Cei mai mulți, din contră, mă roagă să mai reviu altădată.

— —

— Și tu Mareule, nu ți-ai luat niciun concediu în vara asta?

— Ba da. Mi-am trimis nevasta patru săptămâni la țară!

La școală.

Preotul e în toiul explicațiilor. Afară e timp așa de frumos, încât toți copiii nu pot urmări lecția și privesc cu jind pe geam, așteptând cu nerăbdare terminarea orei de religie, pentru ca să se poată sbate, liberi, nevăzuți de nimeni, în razele cele ispititoare ale soarelui ce străbate și în clasă. O elevă, nemaiputându-se stăpâni, se ridică și cu o voce dulce și rugătoare, se adresează profesorului în numele clasei:

— Domnule profesor, D-voastră ați fost totdeauna atât de bun cu noi și nu ne-ați refuzat nicio dată când v'am cerut să ne faceți o bucurie. Și noi, pentru că sunteți așa de bun, învățăm mai bine la religie decât la toți ceilalți profesori...

— Foarte bine, fetița mea, întrerupe preotul.

— Dar, am vrut să vă spun, domnule profesor... (se uită pe geam și după ea toate fetele și profesorul), uitați-vă ce frumos e afară și cum bate vântul și în clasă... ce cald este! Vă rugăm din toată inima, domnule profesor, să ne dați voie să mergem afară (toate fetele aprobă cererea, frecându-și mâinile de bucurie) și vă promitem că învățăm singure lecția pentru data viitoare! Da?

Profesorul, bun din fire, zâmbește, și după câteva clipe de gândire le spune:

— Am să vă pun o singură întrebare și dacă-mi veți putea răspunde, dar numai dacă-mi răspundeți, atunci am să vă dau drumul. Să-mi spună cineva „Câți îngeri sunt în cer?”

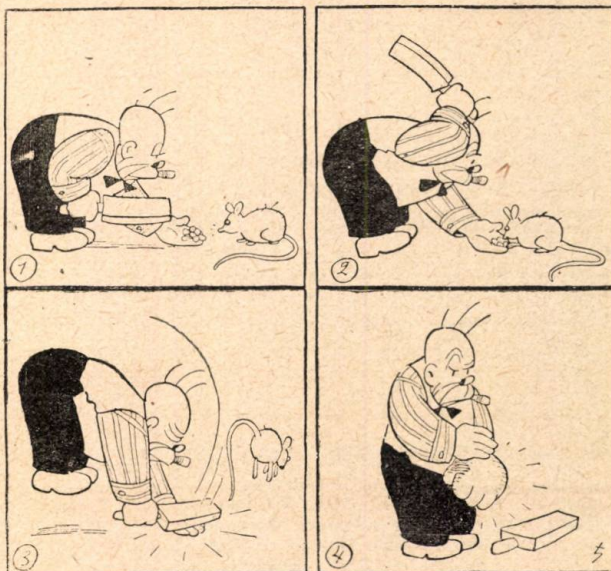
Toate fetele copilelor au început să se întunece. Dar tocmai când profesorul se credea scăpat de încurcătură și voia să-și continue lecția, o elevă din fundul clasei ridică degetul.

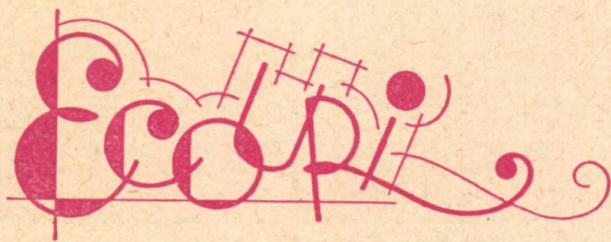
— E cum? Te-ai găsit tu să răspunzi? o întrebă mirat preotul.

— Da, domnule profesor, eu știu! *În cer sunt de două ori mai mulți îngeri decât a tras Satana cu el când a fost aruncat pe pământ!*

— Dar câți îngeri a tras Satana pe pământ?

— Păi, domnule profesor, trebuie să vă țineți de cuvânt. Asta e o altă întrebare.

— În unele clinici americane, spre a evita schimbarea copiilor, se iau amprente de picioare de la sugaci. Nu se poate discuta, bine înțeles, de forma degetelor, care la sugaci este încă neprecisă, dar în locul acestora se iau conturile piciorușului. O copie rămâne în clinică și una o primește mama, căreia în același timp trebuie să i se ia amprente digitale, spre a stabili care copil îi aparține.

— Bărbații au fost cei cari s'au pudrat întâi. Aceștia au fost trubadurii, cari în anul 1614 au apărut la târgul din St. Germain, pentru prima dată, mânjiți pe obraji. În anul 1795, numai în marea Britanie se găseau 50.000 de frizeri, cari consumau pe an nu mai puțin de 100.000 kg. din făina cea mai fină, în loc de pudră.

— Cineva care a căutat să-și găsească de lucru a lansat o mânășă pentru sărutat mâna. E o mânășă specială, care a cucerit simpatiile Parisului și Vienei. Ea nu diferă întru nimic de o mânășă obișnuită. Singura deosebire este că are la mână dreaptă o clapă, care se deschide cu un buton și care lasă spațiul liber pentru un sărut pe mână. Această mânășă scutește doamnele cărora le place acest omagiu, să-și scoată mânășă în stradă și pe domni de contactul buzelor cu pielea glacé sau de antilopă, contact nu tocmai igienic (ca de altfel orice sărut pe mână).

— Menageria din „Jardin des Plantes“ dela Paris adăpostește o populație animală de peste o mie de specimene: vreo 350 de mamifere și 750 de păsări. Alimentarea lor se face în mod rațional științific. Se întrebuințează în medie anuală: 170.000 kg. de furaje, 38.000 kg. de grâne și semințe, 20.000 kg. de cartofi, 20.000 kg. de morcovi și sfeclă, 10.000 kg. de salate, varză și diverse legume, 20.000 kg. de mere, pere și struguri, 1.000 kg. de portocale, 300 ciorchine de banane, 1.000 kg. de fructe uscate (smochine, struguri, etc.), 80.000 kg. de carne, 7.000 de pâini, 5.000 de pești, scoici, crevete, etc., 5.000 kg. de lapte, 8.000 de ouă, 1.000 kg. de dulceață, miere, etc. În această socoteală nu intră ceea ce vizitatorii menageriei oferă de bună voie animalelor.

Grup din Galați.

MIRAVAN. — Ce departe e luna pentru unii muritori! Bine înțeles că mai există și excepții...

CLARA RUȚUL. — Paza bună, trece primejdia rea și pentru credincioși. Credința cu imprudență — mai ales dacă știți că terenul este expus — sunt două puncte absolut diferite.

E. & N. CRISTEA. — Primit numai pe a domnișoarei.

AMARATUL VESEL. — Iată și numele Dv. publicat! Sunteți mulțumit? Problema a mai fost publicată.

CERCETAȘUL. — Sperăm că-l vom putea aranja. Mai încercați.

SFARMA PIATRA. — Sunt „bunicele“. Unul s'a mai publicat sub altă formă.

BRAVO. — Materialul trimis necesitând retușuri serioase, rugăm încă puțină răbdare.

G. A. IAȘI. — Prea multă aritmetică.

OTTO. — Îndrăsneca ne bucură. Regretăm însă că nu vă putem bucura și noi pe Dv. Problema a mai fost publicată sub No. 13.

PACALA. — Se vede că aveți aplicație la acest gen de jocuri. Mai aranjați și alte proverbe, ca s'avem din ce alege.

N. N. B. — Și totuși, dacă n'are rimă, oricâtă muză ar veni, de multe ori — cu muză cu tot — trebuie să rămâi modest, mai ales când Amicului. Este atât de impozant, încât ne e teamă să nu atragem nu poți evita cacofoniile (Din dumnezeiască cadă)....

GH. BACANU. — Portretul e mult prea frumos pentru coperta prea mult atenția superiorilor Dv. cari, la un moment dat, ar putea să vă creeze dificultăți serioase.

Director: V. FLORESCU.

Redactor: P. P. PAULINI Fiul

Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială. Anul III, No. 5/1935. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.“ București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

MAMA

*Traducere
de*

*ILIE
IGHEL
DELEANU*

Cel mai frumos și scump cuvânt,
Ce-l zice omul pe pământ — e mamă!

Niciunul nu-i așa curat
Și cu'n cuprins așa bogat, — ca mamă!

Și e așa de prețuit
Din buze de copil eșit, — el, mamă!

Și'n ochii de copil citești,
Și'n sufletu-i senin găsești — tot mamă!

Și cărei dat fu acest dar
Avu al traiului nectar, — ca mamă!

Iar când pierdut-a darul sfânt,
Noroc nu are pe pământ... — o, mamă!

CARMEN SYLVA

CARMEN SYLVEI

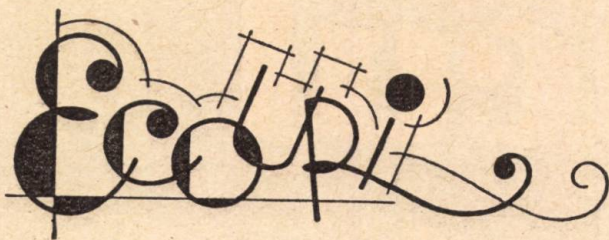
Ca străluciri de zori divine
A fost regina'n tre regine,
Robind și dând mult farmec vieții,
Mai mult decât pot da poezii !
Ea — gânduri noi ce luminară —
Nimb glorios purtat de-o țară,

Sosind, ne-aduse-atunci pe plaiuri
Iubirea care-alină vaiuri !
Lumina-I pururi străluci-va ;
Vis drag de-atunci a fost și fi-va
A României, Carmen Sylva !

Chiriac G. Traur

Amicul Tinerimii

În Olanda, anul trecut, s'au fumat 1.428.200.000 țigări, ceea ce, pentru o populație de peste opt milioane de locuitori, reprezintă o cifră medie de 178 țigări de persoană.

— Generalul Ludendorff a făcut la Munchi următoarele declarații: „Nu numai că mă opun creștinismului, dar sunt pe față anti-creștin, sunt păgân. Și sunt mândru. Numai o lepădare desăvârșită a creștinismului va permite poporului german să-și atingă unitatea dorită, unitate care l-ar fi putut salva în zilele de grea încercare din 1918“.

— În Franța, s'au împlinit 50 de ani de când s'a promulgat legea care admite divorțul. În primul an, numărul divorțurilor a fost de 1.657. În anul următor s'a ridicat la 4.123 și a progresat mereu până la 16.723 în 1912. Războiul a făcut să scadă această cifră la 1.952 în 1915, dar în 1919 s'a ridicat din nou până la 19.465. Anul 1920 a bătut toate recordurile: 41.279 de divorțuri. De atunci, numărul oscilează între 25.000 și 30.000.

— Dăm mai jos, tirajul aproximativ al celor mai mari ziare englezești: *Daily Herald* — 2.020.000, *Daily Express* — 1.800.000, *Daily Mail* — 1.780.000, *News Chronicle* — 1.360.000, *Daily Mirror* — 1.070.000, *Daily Sketch* — 1.020.000, *Daily Telegraph* — 400.000, *The Times* — 180.000.

— După statisticile unui ziar francez, în anul 1934 s'ar fi distrus de bună voie, pe întreg pământul, numai: 568.000 vagoane de grâu, 144.000 vagoane de orez, 14.000.000 tone de zahăr, 2.670.000 saci de cafea, 1.450.000 kg. de carne proaspătă, 561.000 kg. de carne conservată, afară de tot bumbacul, lâna, pielea, laptele, etc., care s'a aruncat într-un timp când zeci de milioane de familii erau în cea mai întunecată mizerie.

Un ziar german publică o statistică din care reiese că armata germană a capturat, pe diverse fronturi, 2.521.083 prizonieri de războiu, repartizați astfel: 1.434.529 Ruși, 535.411 Francezi, 185.329 Englezi, 147.986 Români, 133.287 Italieni, 46.119 Belgieni, 28.746 Sârbi, 7.107 Portughezi, 2.457 Americani, 107 Japonezi, 5 Muntenegreni.

În 18 luni de războiu, Statele Unite a avut 50.310 morți și 182.674 răniți. În 18 luni de pace a avut 51.200 morți și 1.304.000 răniți din cauza automobilelor. Comparați!

La Mombrosa a murit de curând, în vârstă de 92 de ani, credinciosul servitor negru al lui Livingstone, Matei Wellington. El a fost acela care a hotărât, împreună cu tovarășii săi, transportarea corpului neînsuflețit al stăpânului lor până la coastă, spre a-l preda prietenilor săi albi.

În America, la noul Observator de pe muntele Palomar din California, se construiește cel mai puternic telescop din lume. Lentila, care va avea la focar 5 metri grosime, după ce va fi turnată, va avea nevoie de 8 luni pentru răcire. Până în prezent, lentila cea mai puternică (2,50 m.) fusese aceea a telescopului dela Observatorul muntelui Wilson, tot din California.

O domnișoară dintr-o familie foarte onorabilă și bine situată, fusese în ultimul timp internată într-un sanatoriu din Stambul. Medicii mirați de constatarea că fata căzuse tuberculoasă din lipsă de hrană, au întreprins o anchetă și au stabilit că tânăra pacientă urmăse de trei ani o cură de slăbire, pentru ca să poată semăna cu Greta Garbo. Nenorocita a murit zilele acestea.

Paul Doumer, care a fost asasinat la 6 Mai 1932, a ocupat următoarele servicii în cariera sa de om politic: profesor, jurnalist, guvernator general al Indo-Chinei, președintele Camerei, președintele Senatului, și la 13 Mai 1931 a atins ultima treaptă, ajungând președintele Republicii Franceze.

La un campionat internațional al băuturilor de bere, ținut la Los Angeles, un arab, care a câștigat premiul I-ii, a reușit să înghită — într-un ceas și jumătate — peste 14 litri de bere. Poate că încurând i se va ridica și o statuie acestui binefăcător al umanității....

— Parașutistul rus Kozulia, a efectuat, la Moscova, un salt aerian de 7.445 m., fără aparat de oxigen.

La autopsia corpului lui Zaro Agha, medicii au făcut o descoperire importantă: omul cel mai bătrân din lume a avut trei rinichi.

Tot teritoriul Rusiei cuprinde 21.236.100 kilometri pătrați, aproape dublu cât întreaga Europă care are 11.420.000.

Un Chinez din Singapur, condamnat la moarte pentru asasinarea în chipul cel mai odios al soției sale, trebuia să fie spânzurat. În momentul execuției și-a exprimat o ultimă dorință: „Îngropați-mă lângă soția mea, pentru ca să-i pot cere iertare!“

Director: V. FLORESCU.

Redactor: P. P. PAULINI Fiul

Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.

Anul III, No. 6/1935. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.“ București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Băuturile alcoolice fac un rău mai mare, decât foamea, ciurma și războiul la un loc.

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, artă, distracție

Să bem lapte ?

Dr. Jean Nussbaum

Președintele Ligei de Medicină Preventivă din Paris.

Laptele este tipul alimentului complet. Albuminele sale conțin toate elementele indispensabile creșterii. În stare proaspătă conține cele trei vitamine. Pe de altă parte, untul și zahărul conținut în lapte, face din el un aliment energetic de prim ordin.

G. MORIQUAND

Profesor la Facultatea de Medicină din Lyon.

Problema laptelui se află la ordinea zilei, mai mult ca oricând. Schimbările pe cari omul și le-a adus în regimul său alimentar, au făcut ca laptele să-i fie astăzi mult mai necesar decât altădată. Consumarea nechibzuită a cărnii, cernerea la un procent mereu mai ridicat a făinii — cernere devenită caraghioasă, chiar dăunătoare — întrebuițarea zahărului rafinat care s'a răspândit în toate clasele societății, au desechilibrat regimul alimentar al societăților moderne, care nu mai poate satisface cerințele organismului.

Pentru a îndrepta acest grav neajuns, pierderile în săruri minerale, în vitamine, în unele principii aminoacide, trebuiesc cumpănite prin întrebuițarea unui aliment complet. Or nu există altul care să poată îndeplini acest rol mai bine ca laptele. Acest aliment este prețios din cauza proporției fericite a felurilor săruri minerale pe cari le conține și mai ales din cauza valorii neprețuite a albuminei sale care conține toate varietățile aminoacide existente.

Copilul, în perioada sa de creștere, și bătrânul, ale cărui facultăți de asimilare sunt reduce, ar trebui să consume în fiecare zi o cantitate oarecare de lapte. Cel adult, și el are tot interesul să nu se lipsească de acest aliment care-l ferește, în

mod atât de sigur, de riscurile unei hrăniri neîndeplătoare.

Dar în ochii unor mame de familie, consumarea laptelui este socotită ca periculoasă. Ele au citit articole așa zise științifice, ori au ascultat conferințe publice, unde s'a scos în relief, cât s'a putut de bine, rolul pe care-l poate juca laptele ca transmitător de boli. Desigur, laptele este un aliment delicat, în care germenii microbieni pot să se desvolte cu o mare repeziciune.

Strâns fără îngrijire și transportat fără atenție el poate deveni periculos. Dar aceste inconveniente sunt destul de cunoscute și au făcut subiectul unor studii serioase, așa încât au putut fi îndepărtate într-o mare măsură. Laptele

este strâns astăzi în condițiuni mult mai igienice decât altădată; este pasteurizat (încălzit după metoda lui Pasteur spre a omorî germenii de fermentație) și este supravegheat în tot timpul transportului, spre a nu deveni obiectul unei noi contaminări; se recomandă apoi mamelor de familie să-l fiarbă de cum l-au primit și în condițiunile acestora nu mai prezintă, în mod practic, nicio primejdie.

Dar, pentru public, adevărata sperietoare este tuberculoza. Nu se spune pretutindeni că mai toate

Disprețuim, mai ales, ceea ce n'avem.

vacile sunt tuberculoase și că baccilul lui Koch se găsește aproape totdeauna în laptele lor? Abonații noștri vor fi cu siguranță mirați când vor afla că în urma unor cercetări oficial urmărite în Irlanda, nu s'a găsit decât o singură vacă dintre patru sute ale cărui lapte conținea germenul tuberculozei. Este adevărat că laptele acestei vaci, una singură, poate molipsi zeci și chiar sute de familii, dacă este amestecat cu laptele celorlalte vaci din grajd. Cu toate acestea, primejdia nu este atât de mare cât s'ar crede, și dacă într'alte țări proporția vacilor cari dau lapte molipsitor este mai ridicată, ea nu poate depăși în general de 1 sau 2%.

Această primejdie, totuși, este destul de mare pentru ca medicii să condamne, în general, întrebuințarea laptelui nefiert. Această atitudine înțeleaptă a făcut să curgă multă cerneală și a dat naștere la polemici aprinse. Unii naturaliști, având mai mult entuziasm decât știință, au protestat împotriva întrebuințării laptelui pasteurizat. Ei pretind că, prin pasteurizare, își pierde toate calitățile sale prețioase, pentru cari el trebuie să fie recomandat, și că numai laptele nefiert conține elementele vitale și energice în stare să asigure nevoile unui organism în perioada de creștere.

Și totuși superioritatea laptelui nefiert asupra celui pasteurizat, este mai mult aparentă decât reală. Protestele naturaliştilor nu pot fi întemeiate pe argumente științifice. Laptele nefiert este mai plăcut la gust, produce chiar o secrețiune mai abundentă a glandelor tubului digestiv, are fără îndoială indicațiunile sale particulare. Dar în schimb, câte contra-indicațiuni! Nu cunosc la Paris decât un singur lapte care poate fi consumat nefiert fără primejdie. Acest lapte, de astfel mai scump decât laptele obișnuit, este strâns în ferme speciale cu precauțiuni extraordinare. Imediat după mulgere este răcit la

două grade și transportat în camioane frigorifere la St. Ouen, unde este pus în flacoane de carton metalizat, cari după o primă întrebuințare sunt aruncate. Acest lapte nepasteurizat, poate fi prescris copiilor, sugacilor, bolnavilor și tuturor celor cari sunt îngrijorați de sănătatea lor, fără niciun inconvenient. Dar un așa lapte rar se întâlnește, fapt care determină pe medici să recomande întrebuințarea laptelui pasteurizat.

Să fie acest lapte pasteurizat într'adevăr inferior laptelui nefiert? La prima vedere, ar pare destul de greu să se facă o demonstrație riguroasă în acest sens. Analizele chimice par să nu poată procura elemente serioase după cari să se poată face o apreciere. Nu s'au făcut nici experiențe biologice destul de amănunțite și de altfel este destul de primejdios să se aplice omului concluzii cari nu pot fi valabile decât pentru animale. Englezii au rezolvat problema în chip elegant, cu tot bunul simț ce-i caracterizează. În ținutul Lankshire, ei au dat la 5000 de copii din școlile publice în vârstă de 5 până la 12 ani, o porție zilnică de $\frac{3}{4}$ de litru de lapte nefiert din cea mai bună calitate (grad A). Alți 5000

de copii au fost aleși spre a servi de martori. Într'un alt grup de școli, 5000 de copii au primit o porție zilnică de $\frac{3}{4}$ de litru de lapte pasteurizat și alți 5000 de copii din aceleași școli au servit de martori. Toți cei 20.000 de copii au fost examinați, cântăriți și măsurați cu cea mai mare atenție la începutul și la sfârșitul acestei experiențe care a durat patru luni.

S'a constatat că, copiii cărora li s'a dat o porție suplimentară de lapte au avut o creștere mai rapidă decât copiii martori și lucru de mirare, rezultatele

au fost tot atât de bune cu laptele pasteurizat ca și cu laptele nefiert.

În Statele Unite au fost întreprinse experiențe asemănătoare dar conduse în mod diferit. Ele au fost făcute cu trei mii de copii a căror vârstă varia, dela 10 luni la 6 ani. Și aici rezultatele au fost simțitor egale, ba chiar s'a observat o mică diferență în favoarea copiilor cari aveau obiceiul să bea lapte pasteurizat și a căror greutate mijlocie

și talie mijlocie erau puțin mai ridicate decât a copiilor cari aveau obiceiul să bea lapte nefiert.

Cât de mică să fie această diferență, ea totuși surprinde și nu ne poate lăsa nepăsători. Cum poate fi explicată? Un studiu amănunțit al cifrelor și al faptelor arată că, dacă talerul cântarului apasă în favoarea copiilor creșcuți cu lapte pasteurizat aceasta se datorește faptului că acei copii sunt mai puțin atinși de difterie, de turburări digestive și de scarlatină, decât copiii creșcuți cu lapte nefiert ale căror riscuri sunt astfel mult scoase în evidență.

Deci, fără niciun fel de indoială, afară numai dacă este strâns și transportat în condițiuni de asepsie (metode terapeutice pentru alungarea microbilor) rar realizate, laptele trebuie să fie pasteurizat imediat după mulgere, și ar putea chiar să mai treacă printr'o a doua pasteurizare în momentul când este predat consumatorului. Această ultimă prevedere este mai ales necesară în timpul marilor călduri.

Paris.

Dr. J. Nussbaum.

Sfârșit de Toamnă

*Baltă 'nlăcrimată, nouri grei ca plumbul.
Câmp pustiu... acasă-i în pătul porumbul.
Ne-au lăsat cocorii, berzele-au plecat,
Se rotesc acuma corbi peste sat.*

*Ore nesfârșite de melancolie.
Astăzi nu-i nimica să mă mai îmbie —
Prin dumbrăvi, prin codrii să pornesc la drum:
Frunzele-s de-aramă, zările-s de scrum!*

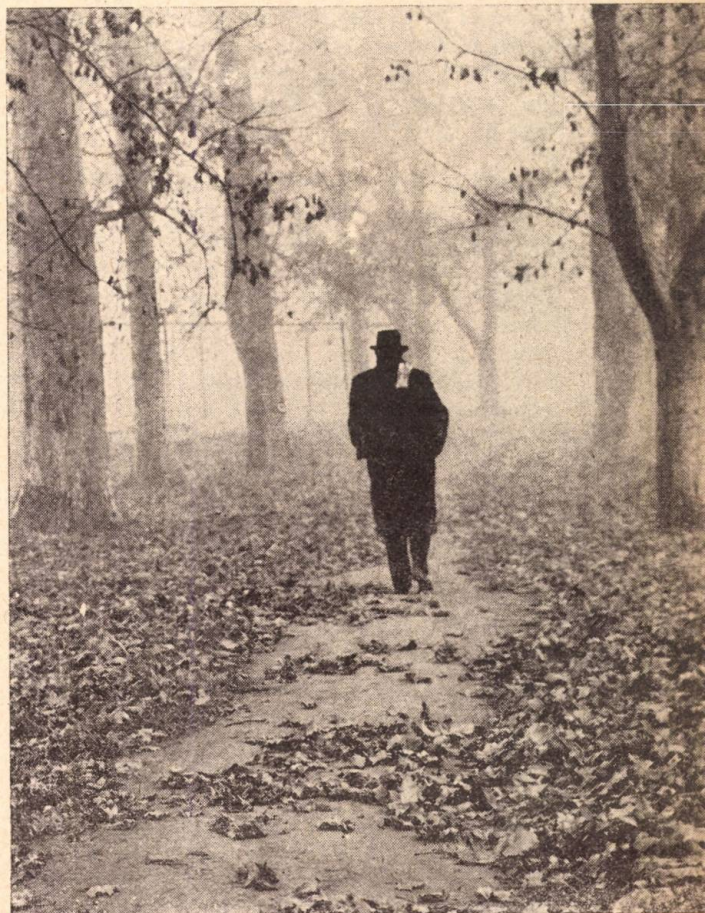
*Nu se mai sfârșește-al ploilor convoi;
Urme-adânci piciorul lasă în noroi.
Triste, monotone zilele se scurg,
E și 'n zori întocmai cum e în amurg.*

*Cer posac de-asupra, jos: pustiu, rugină....
De tristeți acuma inima mi-e plină.
O, de mult sunt moarte florile'n câmpii;
Le-a ucis sărutul brumei argintii!*

*Dela Miază-noapte vine vânt cu vaer.
Ce nebună horă frunzele prin aer
Au întins. Acuma toți copacii goi,
Sunt asemeni unor nepoștiți strigoi.*

*Ceață sus pe munte, jos pe vale ceață.
Mă cuprinde jalea 'n orice dimineață
Așteptând, zadarnic, soare să răsară.
Unde-i, oare, vraja zilelor de vară?...*

*Ion Bătrâna Voivodeni
Avocat*

ISUS

în Academia Franceză

de General Dr. Vet. P. Stavrescu

Membru al Academiei Veterinare Franceze.

Doctorul Victor Pauchet, chirurg francez, a prezentat în 1929 Academiei Franceze din Paris o carte, lucrare a sa, intitulată „*Calea Fericirii prin autoeducație*”. Lucrarea doctorului Pauchet culminează în dovezi convingătoare acolo mai ales unde el, ca autor, se sprijină cu toată credința sa pe învățătura Domnului nostru Isus Hristos.

Această lucrare, în stil medical neortodox și într'un sentiment pur creștinesc al omului de o cultură superioară, a fost premiata de Academia Franceză, pentru înălțătorul ei cuprins. Din ea, extrag aci câteva rânduri, cele mai conforme adevăratei credințe creștine, care credință e azi susținută și de înalta știință a căpeteniilor naturaliste:

„Să nu credeți, — zice doctorul Pauchet, — că soarta D-voastră atârână de noroc sau de întâmplare. Ea depinde în primul rând de D-voastră înșivă, depinde de faptele D-voastră, și de ceea ce ați primit moștenire trupescă și sufletească de la părinții D-voastră în clipa când v'ați zămislit.

„Instinctul pe care l-ați moștenit de la ei ca înclinații firești, nu-l puteți înlătura; dar vă puteți îndrepta cusururile și păcatele, vă puteți înălța calitățile, vă

puteți supraveghea gândurile și faptele”.

Frazele acestea ale doctorului Pauchet par că ar vrea să întărească de minune ceea ce susținem eu — anul trecut —, în spicuirea de idei ce făceam asupra faptului PREDESTINAREI și asupra faptului de LIBERA VOINTĂ ca însușiri omenești.

Autorul continuă scrierea sa și zice:

„Dacă D-ta vei fi dintre cei necredincioși, adică de nu admiți cum admit cei binecredincioși că Dumnezeu a făcut bine tot ce a făcut și pe toate câte le-a făcut, atunci D-ta n'ai nimic mai bun de ales pentru liniștea sufletului D-tale, pentru fericirea D-tale, pentru izbânda D-tale, decât să procedezi la fel cu cei credincioși lui Dumnezeu; să adopți față de Univers purtarea dreptcredincioșilor”.

Eu, drept completare științifică a acestui adevăr, am deslușit — în „Amicul Tinerimii” — că cei mai de seamă dreptcredincioși suntem nu noi oamenii obișnuiți, ci sunt mai vârtos marii savanți și celebrii naturaliști, chimiști, astronomi, fizicieni, matematicieni și fiziologiști.

Doctorul Pauchet continuă mai departe și zice:

„Vă sfătuiesc, cititorilor, să aplicați cu toții în raporturile

voastre sociale, blânde sfaturi ale lui Isus: Iubiți pe dușmanii voștri, și faceți binele în locul răului.

„Învățătura aceasta a lui Isus Hristos se adresează în special viitorilor stăpânitori ai lumii, iar nu chiar sclavilor. Căci, binefacerea ca plată a nedreptății, atrage de partea-i simpatie și aduce subjugarea celui ce te-a nedreptățit. Iar dacă răspunzi mâniei prin mânie și insultei prin ocară, hulei prin ură, suferiți cu toții o rea înfrângere: fiecare își împiedecă libertatea de acțiune și cu toții îndârjiți conflictul.

„Desordinele politice, economice și cele sociale, nasc din ură, din dușmănie. Răsvrătirea este fructul urei; războiul e fructul urei, toate certurile sunt fructul urei. În orice discuție sau gâlceavă, dacă stai liniștit și cu sânge rece, adică cu indiferență, ești atunci stăpân pe situație; purtarea ta calmă și dreaptă aduce repede întoarcerea ostilităților și închiderea lor”.

După ce autorul cărții acesteia face în sute de pagini tot felul de reflexii asupra chestiunii de

față, și din ce în ce mai convingătoare, sfârșește opera sa cu sfaturi mărețe fiziologice și medicale, presărate cu gândiri creștinești în felul acelorale ale Apostolilor lui Isus și în felul acelorale ale primilor creștini din întâele trei secole după Hristos, adică ale acelorale din epoca precedentă pătrunderii păgânismului greco-roman în puritatea divină a creștinismului.

Doctorul Pauchet sfârșește astfel:

„Toate puterile noastre ale oamenilor, le avem numai în sufletul nostru, și nu trec dincolo de

sufletul nostru. Trebuie să avem credință în izbânda ce voim să obținem.

„Fără credință, cazi. — Au fost mulți oameni organizatori și conducători de State, au fost comandanți de Armate, generali, în cari lumea își pusesese mari speranțe și cari, într'o bună zi, pierzând credința în ei înșiși, au festelit-o.

„Credința strămută munții din loc — a spus Hristos.

„Cine își pune credința în Dumnezeu, are încredere în sine.

„Credința cea din conștiința noastră, adică cum se zice azi, credință din subconștient, sau

credință din instinct, e însușirea intelectuală care vă face să admiteți a fi cu puțință un fapt ce azi nu se vede și nu se poate înțelege — o minune.

„Credința cea fără controlul rațiunii (adică Conștientul) duce la *Credulitate*, (adică la naivitatea de a crede orișice); dar credința poate și trebuie să trăiască în bună înțelegere cu rațiunea. Creerul trebuie să fie de acord cu inima“.

Pauchet atinge sublimul când exclamă: „FARA DE CREDINȚA OMUL NU POATE TRAI CA OM!“

*Pe Lia, de-o surprinzi gândind,
E-o mică statuetă...
Un vis de sculptor făurind
Imagina concretă;*

*Intreabă pe măicuța ei:
De ce răsare luna?
Și dintre stele sus, cât vrei,
Ca ea nu e niciuna!*

*N'așteaptă ea deloc răspuns;
Doar are gânduri multe
Și cât i-ai spune nu-i de-ajuns,
Că n'ar sta să le-asculte.*

*A prins-o ne'nfeles fior —
Și n'ar voi s'o spună —
In piept micuț un tainic dor:
Ar vrea să fie lună!*

*Și asta n'ar fi mult de tot —
N'a zis să fie soare.
Modestă, după-al ei socot,
Rămâne gânditoare.*

*De-ar fi să fie lună ea,
Cu cât mai multe raze,
Pe mama ei ar mângâia
In luciuri de topaze!*

*In
gândul
ei...*

Ion Dinescu

*Și curtea toată-ar lumina...
Ce alb ar fi tot locul!
Și-n grădiniță s'ar uita
Să crească busuiocul.*

*Iar noaptea pe când ar veni
Tăticul ei spre casă,
Cu raze drumu-ar polei
De-argint și de mătasă.*

*De sus de tot, când ar voi,
S'ar cobori pe-o undă,
Și niciodată n'ar lipsi
De-acî, nici o secundă.*

*Dar când visează mai sublim,
Un nor veni dintr'una,
Și plânge-așa cum nu gândim:
Că nu mai este luna.*

*Zadarnic reapare iar
Și toată o cuprinde.
Ah! Luna noaptea e de jar
Dar ziua, nu s'aprinde!*

*Fără mămica 'n orice zi —
Ce gând! O ce nebună!...
Și dintr'odată o vesti:
„Nu vleau să mai fiu lună!“*

Există mulți oameni, chiar cu numele de creștini, cari, ignorând și nesocotind planurile lui Dumnezeu, și pentru că nu le merge totdeauna după pofta inimii lor, încep să murmure și să cârtească împotriva piedicilor, necazurilor, supărărilor și contrarietăților vieții. Mulți oameni își închipuie că totul trebuie să meargă după placul lor, că chiar și Dumnezeu trebuie să le împlinească cererile după părerile și felul lor de a vedea. Dacă astfel de oameni au de trecut prin încercări, ispite și diferite experiențe câteodată foarte grele și în aparență insurmontabile (de neînvins și de nesuferit), nu pregetă să facă pe Dumnezeu răspunzător de nenorocirile lor și să blesteme ceasul în care s'au născut.

Unii credincioși cer dela Dumnezeu împlinirea grabnică a dorințelor lor și se arată nedumeriți, contrariați, ofensați și supărați când, după toate așteptările lor văd că bunul Tată ceresc nu s'a pripit a le împlini cele cerute. Dumnezeu Cel Atotștiutor, cunoaște mai bine decât omul ce este și ce nu este bine pentru el, de aceea în anumite cazuri Cel Atotputernic, refuză să împlinească rugăciunile solicitorilor Săi, știind că dacă li le-ar împlini așa după cum cer ei, ar fi în dauna lor.

Imi aduc aminte de un caz. Odată, un copil răsfățat, nu mai conținea să roage pe tatăl său să-i cumpere o motocicletă. Dar pentru că copilul nu era încă desul de mare ca să poată conduce un astfel de vehicul, prevăzăto-

rul tată i-a refuzat încontinuu cererea. Intervenind și mama copilului, după stăruitoare rugăminți, tatăl, a cumpărat însfârșit motocicleta mult dorită. În chiar ziua când a încercat să meargă pe ea, copilul a fost adus pe targă cu capul spart și brațul frânt. Dorința împlinită i-a fost fatală. Mai târziu zicea: „Ce bine aș fi făcut dacă aș fi ascultat pe tata“. Acum era prea târziu căci realizarea dorinței nepotolite, l-a schilodit pentru toată viața.

Că dorințele omului nu sunt totdeauna justificate și că împlinirea lor nu servește totdeauna spre binele lui, reiese din următoarea întâmplare: O mamă văduvă avea un fiu unic (unul singur) pe care îl iubea nespus de mult. Deși nu era prea înstărită, ea nu putea rezista îndeajuns la împlinirea dorințelor „drăguțului mamei“. Intr'o zi „drăguțul mamei“ căzu grav bolnav. Toate silințele medicului păreau zadarnice. Niciun leac nu i-a putut reda sănătatea. Cum zăcea copilul în agonie, maica lui iubitoare a stat o noapte întreagă în genunchi lângă patul lui, cerând cu stăruință dela Dumnezeu să nu-i ia odrasla. În zorii zilei, minunea s'a săvârșit. Temperatura i-a scăzut brusc, boala a început să dea înapoi văzând cu ochii și după câteva zile, copilul s'a însănătoșit. Trecură mai mulți ani. Copilul și-a terminat școala primară, a fost dat să studieze mai departe, fiind înscris la liceu. Dar, spre deziluzia mamei devotate, el nu era socotit printre cei mai buni elevi ai școlii; ba dimpotrivă, din cauza pozelor sale, profesorii săi chemau regulat în fiecare săptămână pe mama sa spre a-i aduce la cunoștință purtările cele rele ale băiatului ei. Toate sfaturile profesorilor și îndosebi ale mamei sale iubite au rămas fără efect. El se conducea mai mult după glasul colegilor lui cu apucături rele și așa a ajuns un tânăr detracat. Lacrimile mamei lui nu-l mai impresionau deloc. Avertismentele ei serioase erau luate în bătaie de joc. Biata mamă fu cuprinsă de desnadejde, neștiind în ce chip

P. P.

Căile lui

„Cât sunt de sus cerurile față de pământ, zice Dumnezeu, cât sunt de jos gândurile Mele față de voi.“

să-l mai întoarcă de pe calea pierzării. Intr'o zi, odrasla ei intră busna în casă cu hainele sfâșiate și cu părul vâlvoi căutând un loc unde să se ascundă. Era urmărit de poliție. Adăpostul găsit nu a fost de ajuns spre a-l feri de oamenii legii, cari îl urmăreau pentru furt și crimă. A fost luat, arestat, judecat și condamnat la mulți ani închisoare. În ziua când se pronunța sentința, mama lui ingenunchia lângă același pat lângă care ingenunchiasă cu mulți ani în urmă când se rugase lui Dumnezeu pentru a reda viața și sănătatea odraslei sale. De data aceasta însă, ea nu mai zicea în rugăciunea ei: „Doamne, îndură-Te și nu-mi lua copilășul“, ci în disperarea ei se căia zicând: „Dumnezeule mare, pentru ce nu l-ai luat mai bine atunci când era mic și atât de grav bolnav“?

Așa înțeleg unii oameni adevăratele rosturi prea târziu. La început ne vine greu să suportăm un necaz sau o nenorocire; dar mai târziu abia înțelegem pentru ce trebuia să trecem prin ele. Gândurile lui Dumnezeu, diferă adesea de gândurile noastre și căile Sale nu sunt căile noastre! „Cu cât sunt de sus cerurile față de pământ“, zice Domnul, „atât sunt de jos gândurile Mele față de voi și gândurile Mele față de gândurile voastre“.

Felul de cârmuire al lui Dumnezeu este ca o alcătuire de fire încurcate și nevăzute de ochiul omenesc, a căror desnodare pare imposibilă. Cu toate acestea, căile și gândurile lui Dumnezeu, sunt totdeauna pline de bunăvoință, de purtare de grijă și iubire părintească față de faptele mâinilor Sale.

Intr'o zi am fost întrebat de un tânăr doritor de o mai aproa-

Paulini

Dumnezeu

„mnul, atât sunt de sus căile Mele față de căile
le gândurile voastre”. Is. 55, 9.

pe cunoaștere de Dumnezeu:
„Cum trebuie înțelese cuvintele re-
velate profetului Isaia”? (pe cari
le-am așezat ca motto în fruntea
acestui articol). Atunci mi-am
adus aminte de o alegorie, cetită
într-o revistă editată de un bă-
trân general pensionar german,
convertit la creștinism și inchi-
nat în serviciul Evangheliei lui
Hristos, din care reiese ideea, pe
care Marele Descoperitor al tai-
nelor a pus-o în cuvintele de mai
sus.

Un sihastru bătrân care purta
multe ierni aspre pe umerii săi,
zicea în sinea lui: „Nu pot să
cred că gândurile și căile lui
Dumnezeu față de oameni sunt
totdeauna bune și înțelepte”.
Pentru a-l face să înțeleagă bu-
nătatea gândurilor și înțelepci-
nea căilor Sale, Dumnezeu i-a
dat un vis: Se făcea că un om
s'a apropiat de el și i-a zis: „Vino
cu mine. Vreau să-ți arăt căile
lui Dumnezeu”. Apoi porniră a-
mândoi la drum printr-o pădure
mare mergând prin ea până în
seară când ajunseră la o casă.
Aci intrară și stăpânul casei i-a
primit cu bucurie mare, „căci”
— zicea el — „astăzi prăznuesc
cu mare pompă ziua împăcării cu
dușmanul meu de moarte, care,
ca dovadă a iubirii sale față de
mine și ca semn de sinceră prie-
tenie, mi-a dăruit acest pahar de
aur”. În zorii zilei, când se pre-
găteau să pornească mai departe
la drum, sihastrul văzu cu sur-
prindere cum însoțitorul său luă
paharul de aur al gazdei și-l as-
cunse în sacul său de călătorie.
Deodată se mânie și vru să-l mus-
tre pentru această faptă urită;
dar însoțitorul său îi zise: „Taci,
fii liniștit, nu te mânia, îți voi
arăta căile lui Dumnezeu”. În
seara următoare, poposiră iarăși
într-o casă. Gazda acestei case
era un om sgârcit și se supăra
foc când auzi care era dorința
drumeților. Atunci însoțitorul si-
hastrului zise: „Peste noapte nu

vom putea poposi în această ca-
să”. Totuși, înainte de a pleca, a-
cesta dăruî gazdei, pusă în nedu-
merire, paharul cel de aur. Si-
hastrul întrebă mirat: „De ce
faci acest lucru? Ce însemnează
aceasta?” Însoțitorul său îi răs-
punse: „Taci, fii liniștit, așa sunt
căile lui Dumnezeu”. A treia zi
ajunseră în casa unui om care
îi primi în mod prietenos. Acest
om începu să se văicărească și să
murmure pentru că nenorocirea îl
urmase pas cu pas, că pierduse
toată averea și că nu i-a mai ră-
mas decât acel bordeiu dărăpă-
nat în care locuia. „Domnul îți
va ajuta”, zise însoțitorul. La
plecarea lor de aci dis de dimi-
neață, misteriosul însoțitor, luă
o lumânare și dădu foc bordei-
ului. Sihastrul vru să-l oprească;
dar însoțitorul se opuse zicând:
„Fii liniștit, căci acestea sunt căi-
le lui Dumnezeu”. În seara urmă-
toare ajunseră la o gazdă unde
fură primiți foarte bine. Gazda
însă era un om întunecat și în-

De ce te-ascunzi?

*De ce te-ascunzi când faci păcate
Și zici că nimeni n'a văzut?...
Când ochiul Lui e pretutindeni
Și vede toate ce-ai făcut!*

*De ce, atunci când faci păcatul,
Te-ascunzi în negură de noapte
Și tălănuiești o viață neagră
Trăind ascuns, grăind în șoapte?*

*De ce nu plângi când faci păcate
Și nu te tângui cu amar?
El pentru tine-a suferit
O viață 'ntreagă de calvar.*

*Dacă păcatul nu e vina
Și dacă tu ești fericit,
De ce n'ai pace și odihnă
Și ești mereu nenorocit?*

*Lasă păcatul, lasă lumea
Cu-a ei plăceri și tot ce-i rău!
Nu zice: „Nu m'a văzut nimeni”,
Căci te-a văzut chiar Dumnezeu.*

N. Sava

chis în sine. Acest om avea un
băiețel, singurul cu care se purta
prietenos, căci era unicul lui co-
pil și ținea la el foarte mult. Când
oaspeții plecară în ziua următo-
are, gazda le zise: „Regret că nu
vă pot însoți personal; vă voi
da însă pe băiețușul meu pentru
ca să vă arate drumul pe care tre-
buie să apucați; dar vă rog să ve-
gheați ca să nu i se întâmple
vreun rău”. „Domnul îl va păzi”,
zise însoțitorul. Și așa porniră
la drum, însoțiți de copil. După
o bucată bună de drum, ajunseră
la o punte pe sub care curgea un
râu repede și adânc. Însoțitorul
spuse copilului să meargă înainte.
Dar pe la mijlocul punții îl apucă
brusc de ceafă și-l svârli în to-
rentul râului. Incremenit de in-
dignare, sihastrul se opri și strigă
cât putu de tare însoțitorului său:
„Diavol fățarnic, aceasta este
calea lui Dumnezeu pe care vrei
să mi-o arăți? Ești un mincinos
și cu minciunile tale vei fi svâr-
lit în fundul iadului”. Tocmai

când vru să se năpustească asupra lui, necunoscutul însoțitor se transformă într-un inger strălucitor, ale cărui raze cerești orbiră pe sihastru, doborându-l la pământ. „Om nesăbuit“, zise ingerul, „întârzietor și zăbavnic a crede că Dumnezeu este iubire și că în împărăția lui veșnică totul este rânduit spre bine! Cu toate că nu ai fost liniștit, totuși vino, și-ți voi arăta căile lui Dumnezeu. Adu-ți aminte de primul caz. Paharul de aur pe care l-am sus-tras dela omul cel prietenos și binevoitor, era otrăvit. Inamicul său simulase o împăcare cu gândul de a-l nimici în felul acesta pentru totdeauna. Sgârbitul căruia i l-am dat, va bea din el răsplata păcatelor lui de moarte, pe cari le-a săvârșit în vieța lui. Omul sărac, al cărui bordeiu dă-răpănat l-am incendiat, va ridica pe același loc, case mari și strălucite; căci sub cenușa vechiului bordeiu, el va găsi o comoară pe care o va folosi în acest scop, scăpând astfel de greutățile amare de cari l-ai văzut atât de frământat. Iar omul al cărui unic copil l-am îmbrăncit în rău, era un om rău și păcătos. El își făcuse din acel copil un idol, căruia, prin excesiva lui îngăduință i-ar fi dat o creștere rea; iar dacă copilul crescut astfel ar fi trăit, ar fi ajuns un criminal ordinar. Moartea copilului însă va îndrepta inima tatălui spre regret și pocăință. Prin mântuirea părintelui, va fi mântuit și copilul de către Acela care m'a trimis să-ți descopăr o mică păr-tică a înțelepciunii, dreptății, a iubirii și a sfintei Sale prevederi, față de cei plăcuți Lui. Ține min-te: Ce face Dumnezeu, este bine făcut. Căci gândurile Lui nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Sale“. Bătrânul s'a deșteptat din somn. Înțelese de acum căile lui Dumnezeu!

Această alegorie scoate în evidență modul și felul cum Provi-dența poartă de grijă omului, independent de prevederile și voia lui. Toate planurile și intervențiunile lui Dumnezeu ținesc în vederea scoaterii din greutăți a celor ce se încred în El. Câte-odată însă, oamenii nu pot pri-cepe gândurile și căile lui Dum-nezeu fiind legați la ochi, nu pot prevedea primejdiiile cari îi amenință și evenimentele neîntâm-

plate. Dumnezeu însă știe totul, prevede totul și recurge chiar la minuni pentru ca să salveze pe copiii Săi din primejdii de moarte.

Se istorisește despre un negustor vestit din Franța că voia să ia parte la un bălcu, spre a face mari cumpărături. Nu ajunsesse nici până la jumătatea drumului și căzu grav bolnav așa încât fu silit să întrerupă călătoria pentru mai multe zile, spre a-și îngriji sănătatea. Pentru că bălcu-l între timp se sparse, nu avu încotro și se înapoie acasă, fără cumpărături. Nu după mult timp, același negustor, se afla în capitală unde avusese loc desbaterile unui senzațional proces la Curtea cu jurați, și asistă chiar la executarea criminalului. Condamnatul la moarte înainte de a pași pe eșafod zări pe negustor și ceru celor în drept permisiunea de a vorbi cu el. Dorința i-a fost împlinită. Criminalul întrebă pe negustor: „Îți aduci aminte de data când voiai să mergi la bălcu?“ — „Da“, răspunse negustorul, „îmi aduc aminte foarte bine că voiam să merg la bălcu; dar în cele din urmă nu m'am mai dus pentru că m'am îmbolnăvit grav pe neașteptate, pe la jumătatea drumului“. — „Ei bine“, mai zise condamnatul, „ai făcut bine că te-ai înapoiat din drum, deoarece eu cu mai mulți complici, cari știam că purtai asupra d-tale o mare sumă de bani, ne hotărisem să-ți ținem calea, să te jefuim și să te ucidem, spre a face să dispară orice ur-

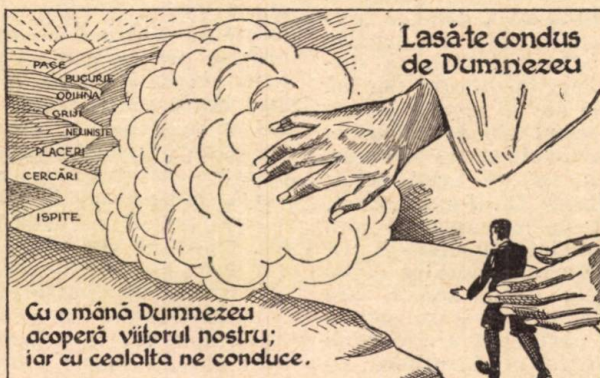
mă a vinovăției noastre“. După această mărturisire lugubră, criminalul își luă rămas bun spre a-și încredința soarta în mâna călăului, care îl aștepta să execute sentința judecătorilor.

Când negustorul căzu brusc bolnav, și când văzu că nu-și mai putea face afacerile, aducătoare de câștig, cu siguranță că și-a zis în sinea lui: „Ce lucru rău, ce pacoste, ce nenorocire mai căzu pe capul meu!“ Dar boala care în aparență îi cauzase o piedecă și o pagubă neașteptată, a fost tocmai mijlocul de care s'a servit Proviđența pentru a-l scuti dela o moarte sigură!

Așa procedează Dumnezeu în nemărginita Lui iubire față de ființele cari îi sunt scumpe și de cari cu drag poartă de grijă. Așa se împlinește sublimul adevăr revelat de marele propovăduitor al Evangheliei de pe vremuri, care a zis: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, al celor ce sunt chemați după planul Său“.

Iată de ce adevărații creștini nu se grăbesc a trage concluziuni pripite sau a murmura împotri-va mijloacelor nebănuite de cari se servește Dumnezeu pentru educația copiilor Săi și pentru mântuirea lor.

Să ne obișnuim deci a privi cu încredere spre Dumnezeu Cel bun, milos și iertător, Care știe să conducă destinele noastre și Care este în stare să ne scoată la timp din orice impas și greutăți ale vieții!

COLTUL juniorilor

Copilul Isus și păstorii

În noaptea în care s'a născut Isus, acolo pe câmpiile de lângă Betleem, erau niște păstori care-și păzeau turmele contra lupilor și contra urșilor. Deodată un înger strălucitor apărură în mijlocul lor. Când îngerul a văzut că păstorii s'au speriat, el le-a spus ca să nu aibă teamă, căci el vine să le aducă o veste care va bucura tot poporul. Apoi, i-a anunțat că un copilăș, numit Isus, s'a născut la Betleem și că se găsește acolo, învelit în scutece și culcat într-o iesle.

În același timp o mulțime de îngeri trecură cântând pe deasupra orașului adormit. Ei spuneau:

Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte!
Și pe pământ pace,
Între oameni bună voire!

Când s'a terminat cântarea, păstorii au căutat pe îngerul care fusese în mijlocul lor, dar nu l-au mai găsit.

Atunci, strângându-și tunicile cu niște curele de piele și luându-și fiecare câte un toiag, păstorii s'au grăbit să urce cărarea pietroasă ce ducea spre oraș, și după puțin timp au ajuns la poalele zidului care înconjură Betleem-ul. Au bătut la poarta mare pe unde trebuiau să intre, ca să cheme păzitorul să le deschidă. Nerăbdători și în dorința de a fi primii, înaintau cu pași mari de-a-lungul străzilor.

Când sosiră la han, l-i s'a spus că într'adevăr, chiar în aceea noapte se născuse un copil în staul. Numai la gândul că-l vor vedea le bătea inima; dar le-a bătut și mai tare în clipa când au ridicat perdeaua care închidea intrarea în staul.

Acolo era aproape întunec. O lumină slabă se răspândea în jurul unei lanterne, așa că de abia au putut să zărească pe Maria din Nazaret și pe Iosif, soțul ei, cărora s'au grăbit să le povestească apariția îngerilor. Iosif, văzând că sunt oameni binevoitori, i-a poftit să se apropie și să privească. Ei au intrat încet de tot, s'au aplecat și au îngenușat ca să poată vedea fața copilășului. Cum nu o puteau vedea prea bine, Iosif a ridicat lanterna ca să facă lumină, iar Maria, de teamă să nu se trezească copilul, a rugat pe toți să nu facă sgomot și să nu vorbească tare. Acești păstori iubeau copiii, ca toți oamenii de bine, de aceea ei adora pe cel din fața lor. Numai că se mirau de fap-

tul că Isus se născuse într'un staul și nu într'un palat cum se cuvenea. Ei erau bucușori că fuseseră primii cari au văzut și au adorat pe Acela căruia trebuia să I se închine o lume întreagă.

Păstorii n'au stat prea mult acolo, ca să nu turbure pe cineva prin prezența lor. La plecare au binecuvântat pe tânăra mamă și pe scumpul ei copil. După ce-au ieșit din staul, afară, au povestit lui Iosif mai amănunțit cum le-a apărut un înger în timp ce ei pășteau turma și ce le vorbise; i-au spus și de mulțimea de îngeri care trecuse pe cer și de imnurile care le cântau. Ei povestiră aceste lucruri la toți cei cari voiau să-i asculte, așa încât tot poporul a putut să afle această curioasă întâmplare. Toți cei cari ascultau, plecau într'acolo ca să vadă și ei copilul minunat și pe tânăra mamă care venise atât de departe, din ținutul Nazaret. Dar n'au făcut numai atât păstorii. Mergând înapoi la turma lor pe care o încredințaseră la niște tovarăși de-ai lor, au povestit fericita veste, săltând de veselie, la toți cei ce întâlneau în drum. Femeile ieșeau la ferestre și în pragul ușilor ca să vadă cine sunt acești oameni curioși cari strângeau lumea în stradă prin strigătele lor de bucurie. Ei spuneau la toți: „Lăudați pe Dumnezeu! A venit Isus!“

În dimineața aceea, în toate casele din Betleem, se vorbea despre purtarea nemaivăzută a acelor păstori și mulți repetau cuvintele pe cari le auziseră dela ei. Și când păstorii au ajuns din nou la turma lor, au vorbit și tovarășilor pe care-i lăsaseră acolo despre acel copil frumos pe care-l văzuseră în staul și despre mama lui dulce. Și s'au bucurat toți laolaltă.

Unii copii se miră când văd atâtea bucurie de Crăciun și aud atâtea cântece frumoase. Asta, pentru că de mult de tot, într-o noapte cu un cer plin de stele, Isus s'a născut în orașul Betleem. De aceea copiii, ca și păstorii de pe vremuri, să se bucură nespun oricând aud vorbindu-se de nașterea copilului Isus.

nenea PETRE.

Grup din Oradea Mare.

PENTRU DV.,

domnișoară

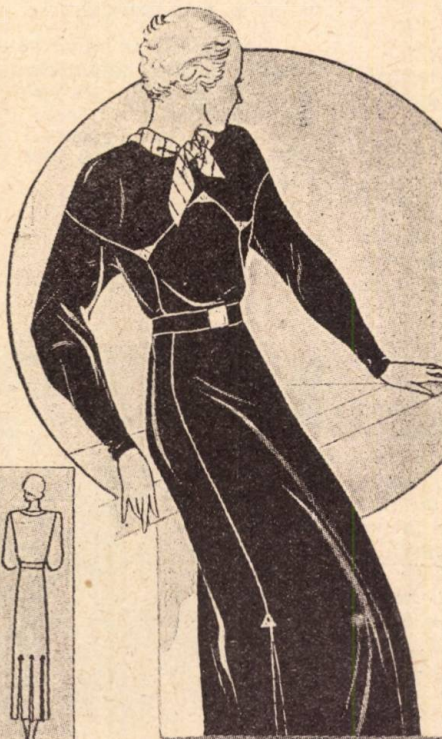
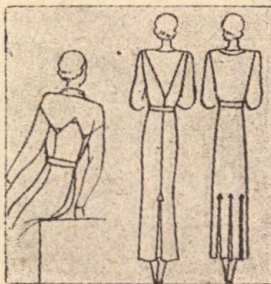
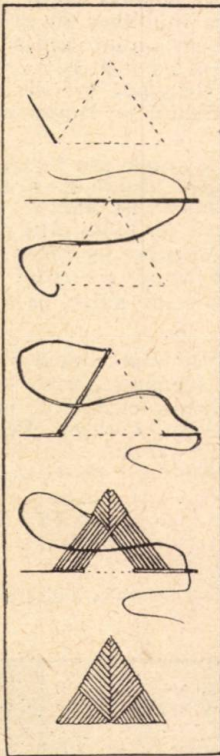
ALBINELE

Pentru ca să încheiați cât mai curat o cută sau un panou încrustat, trebuie să știți cum se brodează o albină. Albinele se fac din fir de mătase răsucit de culoarea rochiei, după figurile din stânga.

M D 1. — Pe o rochie de catifea neagră veți pune câte una pe fiecare parte a tăieturii dela jupă unde începe cuta și trei pe talie la unghiurile pieptului de corsaj încrustat.

M D 2. — Pe o rochie de serj marin, albina se așează pe tăietura din mijloc la începutul culei.

M D 3. — Pe o rochie de crep ruginiu cu buline albe, albinele dau naștere la șase cule mici încrustate de-a-lungul părții de jos a jupei. Două albine vor opri de asemenea pensa din partea de jos a mânecii.

M D 1.

M D 2.

M D 3.